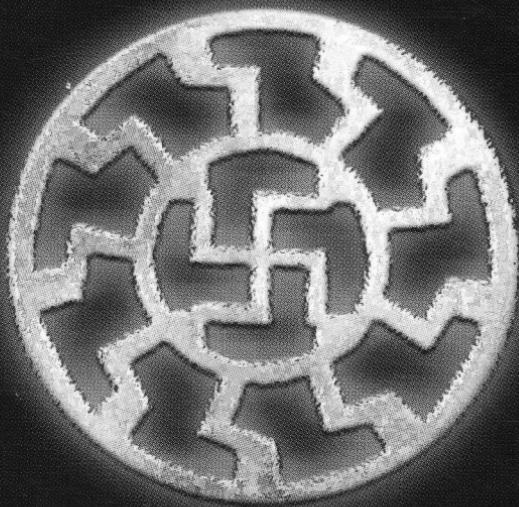

Savitri Devi

Η κόρη
του Ήλιου

ΛΟΓΙΧΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ζωή και το έργο της Σαβίτρι Ντέβι

Η ζωή και το έργο της Σαβίτρι Ντέβι υπό Ίρμων

H Σαβίτρι Ντέβι (Savitri Devi), η ιέρεια του εσωτερικού Εθνικοσοσιαλισμού, γεννήθηκε ως Μαξιμιανή Πόρτας (Maximiani Portas) στις 30 Σεπτεμβρίου του 1905 στην πόλη Λυών της Γαλλίας, από Έλληνα πατέρα και Αγγλίδα μητέρα.

Ο γεμάτος ζέση ριζοσπαστικός της χαρακτήρας, ο οποίος έμελλε να σημαδέψει τόσο πολύ την ζωή της, εκδηλώθηκε από νωρίς: κατά την διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η ενδεκαετής Μαξιμιανή έγραψε με κιμωλία στον σιδηροδρομικό σταθμό της Λυών συνθήματα εναντίον της Αντάντ ("Κάτω οι Σύμμαχοι, Ζήτω η Γερμανία") ως διαμαρτυρία για την παράνομη εισβολή των Συμμαχικών (αγγλικών και γαλλικών) στρατευμάτων στην ουδέτερη Ελλάδα.

Η Πόρτας διακρινόταν για την αληθινή πολυμάθειά της, καθώς είχε αποσπάσει πανεπιστημιακούς τίτλους στους κλάδους της Χημείας και της Φιλοσοφίας, η διδακτορική της διατριβή αφορούσε στη Φιλοσοφία των Επιστημών και είχε κατορθώσει τελικά, να κατέχει στην εντέλεια τουλάχιστον επτά γλώσσες, συμπεριλαμβανομένης της Μπενγκαλί (η γλώσσα της Βεγγάλης) και της Χίντι (η γλώσσα της πλειοψηφίας στην Β. Ινδία).

Οι πρώτες πολιτικές πεποιθήσεις της Πόρτας ήταν αυτές του Πανελλήνισμού (Μεγάλης Ιδέας) και στα 1928 αποποιήθηκε της

γαλλικής της υπηκοότητας, λαμβάνοντας την ελληνική, ενόσω δε σπουδάζε στην Αθήνα οι εθνικιστικές πολιτικές της πεποιθήσεις, οι οποίες συμβάδιζαν με την γοητεία που της ασκούσε η Ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα και με την έλλειψη εμπιστοσύνης στον Χριστιανισμό, εξελίχθηκαν σε έναν ευρύτερο πολυθεϊστικό φυλετισμό και μια επίσκεψη της στην Παλαιστίνη κατά το 1929 την έπεισε ότι ο Ιουδαιο-Χριστιανισμός (του οποίου οι ανοιχτές εκδηλώσεις λατρείας στους Αγίους Τόπους την απώθησαν) αποτελεί μία αλλότρια εισβολή στην Δύση, η οποία διαστρέφει την φυσιολογική της πνευματική εξέλιξη και της επιβάλει ένα στείρο μονοθεϊσμό και έναν δουλόφρονα φιλοσημιτισμό. Καθώς η ίδια δήλωσε αργότερα, στην Παλαιστίνη ήταν όπου για πρώτη φορά συνειδητοποίησε ότι ήταν Εθνικοσοσιαλίστρια.

Το 1932 η Πόρτας ταξίδεψε στην Ινδία, σε αναζήτηση του Αρίου πολυθεϊσμού, τον οποίον είχε εκριζώσει ο Ιουδαιο-Χριστιανισμός, καθώς στον χώρο της ελάσσονος αυτής η πείρου έψαχνε να βρει, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει "θεούς και λατρευτικά τυπικά συγγενή εκείνων της αρχαίας Ελλάδας, της αρχαίας Ρώμης, της αρχαίας Βρετανίας και της αρχαίας Γερμανίας, που μέλη της δικής μας φυλής μετέφεραν εκεί (εν. στην Ινδία) μαζί με την λατρεία του Ήλιου πριν από 6000 χρόνια". Η Πόρτας είχε ως υπόδειγμα τον αυτοκράτορα Ιουλιανό, ο οποίος κατά τον Δ' μ.Χ. αιώνα αναβίωσε για σύντομο χρονικό διάστημα τον πολυθεϊσμό και την λατρεία του Ήλιου στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Η Πόρτας επέλεξε ως κατοικία της την Καλκούτα και γρήγορα εισέδυσε στον χώρο των Ινδουιστικών εθνικιστικών κινημάτων "Χίντου Μαχασάμπα" και "Ραστρίγια Σουαγιαμσεβάκ Σάνγκ" (Hindu Mahasabha - Rashtriya Swayamsevak Sangh), κατευθείαν προγόνων του σύγχρονου "Μπαρατίγια Τζανάτα" (Bharatiya Janata ή BJP), τα οποία τότε διεξήγαγαν μια διμέτωπη πολιτική εκστρατεία εναντίον του Ισλάμ και της Βρετανικής αποικιοκρατίας. Η Πόρτας εργάστηκε για λογαριασμό της "Ινδουιστικής Αποστολής" (Hindu Mission) μιας εθνικιστικής οργάνωσης φίλα διακείμενης προς τον Εθνικοσοσιαλισμό, περιοδεύοντας και δίδοντας διαλέξεις, υιοθετώντας παράλληλα το όνομα του Ινδο-Αρίου Θεού του

Η ζωή και το έργο της Σαβίτρι Ντέβι

ήλιου, Σαβίτρι Ντέβι (Ριγ Βέδα 3.62.10). Ο νέος φυλετικός Ινδουισμός της Ντέβι αντικατοπτρίζει τις Εθνικοσοσιαλιστικές αντιλήψεις της, καθώς στο σύμβολο της σιβάστικας, του Αρίου ηλιακού τροχού, αναγνωρίζει τον "φανερό δεσμό μεταξύ του Χίτλερ και του ορθοδόξου Ινδουισμού".

Η Αρία Ταυτότητα

"... Ελλάδα, Ινδία, Γερμανία: αυτοί είναι οι τρεις ορατοί σταθμοί στην ιστορία της ζωής μου. Όπως άλλες γυναίκες αγαπούν με την σειρά διάφορους άντρες, έτσι έχω αγαπήσει την ονσία διαφόρων πολιτισμών, την ψυχή τριών τουλάχιστον εθνών. Υπεράνω, ωτόσο, και εντός αντών των τριών, εκείνο το οποίο αναζητούσα και λάτρεψα σε όλη μου τη ζωή ήταν η τελειότητα του είναι της Αρίας ταυτότητας. Αναζήτησα τον Θεό -το Απόλυτο- στο ζων κάλλος και τις ανδρείες αρετές της θεοειδούς Φυλής μου, καθώς άλλες γυναίκες Τον αναζητούν στα μάτια των εραστών τους και δίνουν τα πάντα για την χαρά να Τον λατρεύουν μέσα σε αυτούς, όχι στον ουρανό αλλά εδώ, στη γη".

("Προσκύνημα" - PILGRIMAGE)

Το 1940 η Ντέβι, προκειμένου κυρίως να αποφύγει την απέλαση από την Ινδία λόγω της φιλικής προς τον Άξονα δράσεώς της, παντρεύτηκε τον βραχμάνο Ασίτ Κρίσα Μούκερτζι, παναριανιστή εκδότη του φανερά εθνικοσοσιαλιστικού περιοδικού "Νέος Ερμής" (New Mercury). Κατά την διάρκεια του πολέμου, το ζευγάρι συνέλεγε πληροφορίες για λογαριασμό του Άξονα, ο δε Μούκερτζι έφερε σε επαφή τον μάχιμο Ινδουιστή εθνικιστή ηγέτη Σούμπας Τσάντρα Μπόουζ (Subhas Chandra Bose) με τους Ιάπωνες, οι οποίοι έμελλε κατόπιν να υποστηρίξουν τον Ινδικό Εθνικό Στρατό (INA) που είχε ο ίδιος δημιουργήσει, στην αποτυχημένη εκστρατεία του εναντίον των Βρετανών.

Η Ντέβι είχε καταληφθεί από τον αντίκτυπο της ήττας της Γερμανίας και του μεταπολεμικού διαμελισμού της, και επέστρεψε στην Ευρώπη το 1945 αποφασισμένη να αναλάβει προπαγανδιστική εκστρατεία υπέρ των βεβηλωθέντων Εθνικοσοσιαλιστικών πιστεύω της, διαμένοντας για σύντομο χρονικό διάστημα στο Λονδίνο (όπου δημοσίευσε το βιβλίο της "Υιός του Θεού", μια με-

λέτη της για την ηλιακή θρησκεία των Ακενατών), την Γαλλία, την Ισλανδία, την Σκωτία (όπου ξεκίνησε να συγγράφει το πλέον σημαντικής επιρροής βιβλίο της "Η Αστραπή και Ο Ήλιος") και την Σουηδία (όπου συνάντησε τον Σβεν Χέντιν, φημισμένο εξερευνητή και αφοσιωμένο Εθνικοσοσιαλιστή).

Κατά το 1948 και 1949, στο αποκορύφωμα της διαδικασίας αποεθνικοσοσιαλιστικοποίησης, η Ντέβι διεξήγαγε μια σειρά κρυφών προπαγανδιστικών αποστολών σε μία Γερμανία προσκυνημένη και ακόμα καθημαγμένη από τον γενικευμένο λιμό και τους τρομοκρατικού τύπου βομβαρδισμούς των Συμμάχων, κατά τις οποίες μοίραζε φυλλάδια και ταχυδρομούσε προκηρύξεις που εξήγειραν σε αντίσταση εναντίον της συχνά βάρβαρης κατοχής, με λόγια όπως τα ακόλουθα: "Γερμανοί και Γερμανίδες: Εν τω μέσω ανείπωτων κακουχιών και δυστυχίας, μείνετε σταθεροί στην ένδοξη Εθνικοσοσιαλιστική πίστη σας και αντισταθείτε! Αφηφήστε τους διώκτες σας... Τίποτα δεν μπορεί να καταστρέψει αυτό που έχει χτιστεί πάνω στην αλήθεια. Είμαστε ο γνήσιος χρυσός, ο οποίος δοκιμάζεται στο καμίνι. Ας φουσκώνει και ας βρυχάται η φλόγα, τίποτα δεν μπορεί να μας καταστρέψει. Κάποια μέρα θα εξεγερθούμε και θα θριαμβεύσουμε πάλι. Ελπίζετε και αναμείνατε. Χάιλ Χίτλερ!".

Η Ντέβι εν τέλει συνελήφθη μαζί με έναν σύντροφό της τον Φεβρουάριο του 1949, καταδικάστηκε με την κατηγορία της διαδόσεως Εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών σε έξι έτη φυλάκιση και, αφού εξέτισε μόνον τους επτά μήνες, επέστρεψε στα τέλη του καλοκαιριού του 1949 στη Λυών, όπου συνέγραψε το έργο "Ανυπακοή" και ολοκλήρωσε το "Ο Χρυσός στο Καμίνι", αμφότερα βασισμένα στις εμπειρίες της στην κατεχόμενη Γερμανία (το εξώφυλλο του βιβλίου "Ανυπακοή" απεικονίζει μια Αρία πιστή στον φυλετισμό, καθώς χαιρετάει τον Ήλιο που οντατέλλει πάνω από τα ερείπια της κατεστραμμένης από τους βομβαρδισμούς Γερμανίας, φιλοτεχνημένο από την ίδια την Ντέβι).

Το 1953 η Ντέβι επέστρεψε παρανόμως στην Γερμανία σε ένα ιδιότυπο προσκύνημα, διάρκειας 4 ετών, στις iερές τοποθεσίες του Εθνικοσοσιαλισμού και του Γερμανικού πολυθεϊσμού, επισκεπτό-

Η ζωή και το έργο της Σαβίτρι Ντέβι

μενη το Μπράουναου αμ Ινν, το Λιντς (όπου συνάντησε τον δάσκαλο του Χίτλερ), το Μπέρχτεσγκαντεν, το Μπέργκχοφ, την Φέλντχερρν Χάλλε και την Νυρεμβέργη. Η Ντέβι ζήσε για δύο χρόνια στο Έμστεππεν της Βεστφαλίας, στο σπίτι ενός φίλα προσκείμενου στον Εθνικοσοσιαλισμό, όπου συνέγραψε το βιβλίο "Προσκύνημα", ολοκλήρωσε το "Η Αστραπή και Ο Ήλιος" και προσέθεσε στους σταθμούς του προσκυνήματός της το Χέρμαννς Ντένκμαλ και το Έξτερνστάϊνε, το πρώτο ένα μνημείο προς τιμήν της νίκης του Γερμανού βασιλιά Χέρμανν επί των Ρωμαίων το 9 μ.Χ. και το δεύτερο ένας, καθώς υπολογίζεται, ηλιακός ναός όπου η Ντέβι βίωσε μία μυστική αποκάλυψη περί της τελικής νίκης των Αρίων.

Η Ντέβι επέστρεψε στην Ινδία το 1957, αλλά ξαναγύρισε στην Ευρώπη τρία χρόνια αργότερα. Οι φιλίες που είχε κάνει κατά την περίοδο της φυλακίσεώς της, της παρέσχον την είσοδο στον κόσμο του μεταπολεμικού Εθνικοσοσιαλισμού -είχε ήδη φιλικές σχέσεις με τους Χανς Ρούπελ, Όττο Σκόρζεν και Λεόν Ντεγκρέλλ- ενόσω δε ζούσε στο Λονδίνο, αναμίχθηκε στις πολιτικές ζυμώσεις της Βρετανικής Φυλετικής Δεξιάς, λαμβάνοντας μέρος μαζί με τον Τζώρτζ Λίνκολν Ρόκγουελλ, στο διεθνές συνέδριο της Παγκοσμίου Ενώσεως των Εθνικοσοσιαλιστών (WUNS), διεξαχθέν στο Κότσγουολντς το 1962, τοποθεσία της περίφημης ομώνυμης Διακηρύξεως.

Το 1971, η Ντέβι επέστρεψε εκ νέου στην Ινδία, όπου ξόδεψε το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του '70 αλληλογραφώντας με τους συντρόφους της του εξωτερικού και επηρεάζοντας νεαρούς φυλετιστές που την επισκέπτονταν στο Δελχί. Η Ντέβι πέθανε στη Βρετανία το 1982, ενώ ετοιμαζόταν για μια περιοδεία σε πόλεις των Η.Π.Α.

Τίτλοι βιβλίων της Σαβίτρι Ντέβι
THE LIGHTNING AND THE SUN ("Η Αστραπή και Ο Ήλιος")

PILGRIMAGE ("Προσκύνημα")

SON OF GOD ("Υιός του Θεού")

DEFIANCE ("Άνυπακοή")

GOLD IN THE FURNACE ("Χρυσός στο Καμίνι")

Ανθρωποστρεφείς Θρησκείες

Σύμφωνα με τις θρησκευτικές πίστεις που έχουμε χαρακτηρίσει ως "ανθρωποστρεφείς", ο άνθρωπος, το μόνο ον που δημιουργήθηκε "καθ' ομοίωσιν του Θεού", είναι το πλέον αγαπητό και ίσως το μόνο τέκνο του επί της γης. Ο επουράνιος Πατήρ των χριστιανικών Ευαγγελίων αναμφισβήτητα αγαπά τα σπουργίτια, αλλά απείρως περισσότερο αγαπά τον άνθρωπο, αγαπά επίσης και τα κρίνα του αγρού, στα οποία χάρισε μία τόσο όμορφη περιβολή ώστε "ουδέ Σολομών εν πάσῃ τῇ δόξῃ αυτού περιεβάλλετο ως εν τούτων", ωστόσο όχι αυτά, αλλά ο άνθρωπος αποτελεί τον κύριο αποδέκτη του θείου ενδιαφέροντος. Μόνον ο άνθρωπος μεταξύ των ζωντανών δύντων του ορατού κόσμου θεωρείται ότι είναι προικισμένος με μια αθάνατη ψυχή, μόνον αυτός έχει δημιουργηθεί με την προοπτική της αιωνιότητας. Ο παροδικός αυτός κόσμος δημιουργήθηκε χάριν της ανθρώπινης, εντός της σύντομης διάρκειας της επίγειας ζωής, τέρψης και εκμετάλλευσης, τα δε πλάσματα διαφόρων ζωικών ειδών (τετραπόδων και πτηνών) ορίστηκαν ως ανθρώπινη τροφή.

Αλλά δεν είναι μόνο όσα αναφέραμε, παρά καταστρώθηκε ένα ολόκληρο σχέδιο σωτηρίας από αυτόν τον ίδιο

τον Θεό, έτσι ώστε ο άνθρωπος να διατηρήσει ακόμη την δυνατότητα να φτάσει στην αιώνια ευδαιμονία παρά τις αμαρτίες του. Ο Θεός αναβίβασε προφήτες μέσω των οποίων ανάγκαζε την ανυπάκονη ανθρωπότητα σε μετάνοια και κατεδείκνυε την οδό της δικαιοσύνης, σύμφωνα μάλιστα με την χριστιανική πίστη έστειλε ακόμη και αυτόν τον Υἱό του τον μονογενή να υποφέρει και να πεθάνει, του οποίου το αίμα θα καθίστατο, συνεπώς, λύτρο σωτηρίας για όλους τους αμαρτωλούς που θα εναπέθεταν την πίστη του σε αυτόν. Όλη η δόξα του υλικού κόσμου, όλη η χάρη, η δύναμη και η ωραιότητα εκατομμυρίων ζώων, πτηνών, ψαριών, δένδρων και φυτών, το μεγαλείο των χιονοσκεπών βουνών, η ομορφιά των κυμάτων στην αέναη κίνησή τους, όλα αυτά και ακόμα περισσότερα, δεν αξίζουν στα μάτια του Θεού, όσο η αθάνατη ψυχή ενός ηλιθίου ή τουλάχιστον έτσι ισχυρίζονται. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο το κυνήγι της τίγρης και του ελαφιού, η σφαγή των αθώων και χαριτωμένων αρνιών, η χρήση των συμπαθών λευκών ίνδικων χοιριδίων ή των γεμάτων εξυπνάδα σκυλιών ως πειραματοζώων, δεν συνιστούν "αμαρτία" σύμφωνα με τις ανθρωποστρεφείς θρησκείες, ακόμη και αν παραπέμπουν στο πλέον φρικώδες μαρτύριο, η ευθανασία, όμως, του άχρηστου εκείνου ανθρώπου που πάσχει από ιδιωτεία, είναι "έγκλημα" και πως άλλωστε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού αναφερόμαστε σε ον που διαθέτει δύο πόδια, μια αθάνατη ψυχή και καθόλου ουρά, το οποίο όσο εκφυλισμένο και να είναι, ανήκει στο ανθρώπινο είδος.

Εδώ δεν μπορώ να μην θυμηθώ την απάντηση ενός Γάλλου φοιτητή της Ιατρικής, μέλους της "Χριστιανικής Ένωσης Φοιτητών", τον οποίον είχα ρωτήσει πριν από εικοσιπέντε χρόνια πώς μπορούσε να συνδυάζει τις υψηπετείς θρησκευτικές προσδοκίες του με την τοποθέτησή του υπέρ της χρήσης πειραματοζώων. Η απάντησή του ήταν

η εξής: "Ποια σύγκρουση μπορεί να υπάρχει ανάμεσά τους; Ο Χριστός δεν πέθανε για τα ινδικά χοιρίδια και τους σκύλους". Δεν γνωρίζω τι θα απαντούσε, όντως, ο Χριστός στα λόγια αυτά του φοιτητή, γεγονός, δώμας, παραμένει ότι από την άποψη του ιστορικού Χριστιανισμού, ο νεαρός είχε δίκαιο. Η απάντησή του δε, είναι αρκετή για να αηδιάσει κάποιος εσαεί με όλες τις ανθρωποστρεφείς θρησκείες.

Οι ανθρωποστρεφείς θρησκείες δεν χαίρουν καν εκείνου του ελάχιστου της εσωτερικής συνέπειας που αναγκάζει ενίστε κάποιον να αναγνωρίσει σε ένα κακό σύστημα σκέψης ένα κάποιο σθένος. Εκείνοι οι πιστοί των εν λόγω θρησκειών, οι οποίοι και συμβαίνει να μην είναι τόσο αδιόρθωτα παράλογοι, επιχειρούν να δικαιολογήσουν την πεποίθησή τους, ισχυριζόμενοι ότι ο άνθρωπος, ως ολότητα, είναι ανώτερος των άλογων ζώων. Ο άνθρωπος, αναμφισβήτητα, μπορεί και μιλάει, ενώ τα ζώα όχι και συνεπώς μπορεί να θέτει ορισμός, να σκέφτεται επαγωγικά, να περνάει από το ένα συμπέρασμα στο άλλο, να μεταφέρει τα συμπεράσματα της συλλογιστικής του και τα αποτελέσματα της εμπειρίας του και σε άλλους, αποκτώντας μεγαλύτερη επίγνωση των ίδιων του των σκέψεων καθώς τις εκφράζει, μπορεί, εν ολίγοις, να πράττει ό, τι του είναι δυνατό μέσω ενός συμβατικού συστήματος συμβολικών ήχων, το οποίο αποκαλούμε γλώσσα και που τα μεγάλα ζώα και τα πτηνά δεν κατέχουν. Αυτό το ίδιο το ανθρώπινο είναι ανυψώνεται υπεράνω των αμέσων αναγκών της καθημερινής ζωής και το ανθρώπινο μυαλό καθίσταται ικανό να εξελιχθεί μέσω της χρήσης ενός τέτοιου συστήματος.

Όλοι θα συμφωνήσουν ότι τα παραπάνω είναι κατά κύριο λόγο αλήθεια, αν και δεν ισχύει κατ' ανάγκην ότι όλοι θα διαπιστώσουν κάποια σχέση μεταξύ του ανθρώπινου πλεονεκτήματος του λόγου και της εκμετάλλευσης των á-

λογων ζώων από τον άνθρωπο. Μάλιστα, γίνεται ακόμη δυσκολότερο να κατανοήσουμε την πλεονεκτική θέση την οποία θρησκείες όπως ο Ιουδαιϊσμός, ο Χριστιανισμός ή το Ισλάμ, δίνουν στον άνθρωπο, ενθυμούμενοι ότι οι ιερές γραφές των τριών αυτών διαδεδομένων πίστεων, παραδέχονται την ύπαρξη ουράνιων πλασμάτων πολύ περισσότερο όμορφων και ευφυών αυτού, των αγγέλων, οι οποίοι δεν είναι ανάγκη να αναμένουν την ανάσταση των νεκρών για να αποκτήσουν το "σώμα της δόξης" (σ.τ.μ.: βλ. Α' Κορινθίους, ΙΕ', 35-58) παρά είναι, εδώ και τώρα, ντυμένοι με το φωτεινό τους ένδυμα, ελεύθεροι από τις ασθένειες, την φθορά και τον θάνατο. Οι άγγελοι, και όχι οι άχαροι υιοί του Αδάμ, έπρεπε να είναι εκείνοι, χάριν των οποίων πλάστηκε η φύση και ο άνθρωπος, καθώς είναι φανερό ότι απ' όσα σχετικά στοιχεία μπορούμε να συλλέξουμε στις ιερές γραφές, αυτοί είναι τόσο υπεράνω των ανθρώπων, όσο οι πλέον ευφυείς άνθρωποι μπορούν να ισχυριστούν ότι είναι ανώτεροι από τα ζώα και ακόμη περισσότερο.

Παρ' όλα αυτά, ο Θεός, καθώς φαίνεται, αγαπά υπεράνω όλων των άνθρωπο. Όλοι οι άνθρωποι που έχουν αμαρτήσει μπορούν να αναμένουν την σωτηρία μέσω της θείας χάριτος, ενώ οι δύστυχοι εκείνοι άγγελοι, οι οποίοι μία και μοναδική φορά, στην αυγή του χρόνου, επαναστάτησαν εναντίον του Δημιουργού τους υπό την ηγεσία του Εωσφόρου, δεν έχουν άλλη εναλλακτική λύση, παρά να παραμείνουν αιωνίως καταδικασμένοι, αφού κανένας Σωτήρας δεν στάλθηκε ποτέ για να πληρώσει το λύτρον των αμαρτιών τους, ποτέ δεν τους δόθηκε ελπίδα σωτηρίας και καμία εκδήλωση μεταμέλειας από μέρους τους δεν θα απέβαινε ποτέ προς όφελός τους. Γιατί άραγε; Κύριος οίδε. Απλώς οι άγγελοι δεν είναι άνθρωποι, δεν είναι τα κακομαθημένα τέκνα τα αγαπητά του Θεού. Αυτή είναι η μόνη εξήγηση, την οποία μπορεί να δώσει κανείς,

αν όντως μπορεί, σχετικά με την περίεργη δικαιοσύνη και τα περίεργα γούστα του γηραιού Πατρός Ιεχωβά. Οι άγγελοι δεν είναι άνθρωποι. Ανεξαρτήτως της ευφυΐας και της ωραιότητας που μπορεί να τους διακρίνει, καθώς και του ανεξάντλητού δυναμικού τους όχι μόνο για το κακό, αλλά και για το καλό, υπό την προϋπόθεση ότι θα τους δινόταν μια δεύτερη ευκαιρία, προφανώς οι άγγελοι, στα μάτια του Θεού, δεν αξίζουν τόσο, όσο ένας μετανοών μέθυσος που κλαίει γοερά στο τέλος μια συγκέντρωσης της θρησκευτικής οργάνωσης "Στρατός Σωτηρίας". Οι βουλές του Θεού δεν επιδέχονται συζητήσεως, αλλά τότε μην μας λέτε ότι η αγάπη του για τον άνθρωπο είναι "δικαιολογημένη" λόγω της ανθρώπινης ανωτερότητας και ότι το δικαίωμα που έδωσε στο εκλεκτό του ζωικό είδος να εκμεταλλεύεται όλα τα υπόλοιπα ασθενέστερα πλάσματά του, βασίζεται πάνω σε λογικά ερείσματα, διότι δεν συμβαίνει αυτό, αφού εάν συνέβαινε, θα υπήρχε στον Παράδεισο ένα μέρος για τους μετανοούντες πεπτωκότες αγγέλους και τουλάχιστον τόση χαρά για την σωτηρία ενός από αυτούς όση για την ψυχή δέκα χιλιάδων μέθυσων από την κακόφημη συνοικία Ήστ Εντ του Λονδίνου.

Ο πραγματικός λόγος αυτής της συνεχούς έμφασης στο καλώς έχειν αποκλειστικώς και μόνον του ανθρώπου, τόσο σε αυτόν, όσο και τον άλλον κόσμο, φαίνεται ότι εντοπίζεται στην ανικανότητα του Θεού να υπερβεί μία παιδιάστικη μονομέρεια που τον διακατέχει, αναφερόμενοι βέβαια στον προσωπικό Θεό των ριζωμένων στον Ιουδαϊσμό ανθρωποστρεφών πίστεων και όχι στην απρόσωπη Δύναμη πίσω από όλα όσα υπάρχουν, στην οποία εμείς από την μεριά μας προτιμούμε να πιστεύουμε. Ο Θεός των Χριστιανών, ο Θεός των Μουσουλμάνων και ο Θεός της πλειονότητας εκείνης των Ελεύθερων Στοχαστών των μεταγενέστερων χρόνων που δεν είναι εντελώς άθεη, δεν πέτυχε ποτέ να αποσείσει τελείως τις

παλαιές συνήθειές του, από την εποχή που ήταν η προστάτιδα θεότητα μερικών περιπλανώμενων στην έρημο φυλών και δούλων στη γη των Φαραώ. Η θεότητα αυτή κατόρθωσε να ανέλθει βαθμίδα και από ένας εθνικός Θεός να καταστεί Θεός ολόκληρης της ανθρωπότητας, αλλά τίποτε άλλο πέραν αυτού. Η αγάπη του φαίνεται ότι εξαντλήθηκε κατά την διεύρυνσή της από τον "εκλεκτόν λαόν" του Ισραήλ στο εκλεκτόν είδος της Ανθρωπότητας. Ο Θεός δεν ένιωθε μέσα του την ανάγκη να διευρύνει τα πατρικά του αισθήματα ακόμα πιο πέρα από τα στενά αυτά όρια. Ο Θεός ποτέ δεν έτυχε να αναλογιστεί πόσο στενά, στην πραγματικότητα, ήταν τα όρια της αγάπης του και πόσο παράλογη, πόσο μοχθηρή, πόσο ανθρωποκεντρική ήταν αυτή η παιδιάστικη προτίμησή του για τον άνθρωπο, όσον αφορά έναν Θεό, ο οποίος υποτίθεται ότι δημιούργησε τον Γαλαξία.

Οι αιμοδιψείς εθνικοί Θεοί της Προσωασιατικής Αρχαιότητας (πάλαι ποτέ αντίπαλοι του σημερινού Θεού, όλοι τους πλέον νεκροί) ήταν πιο συνεπείς στην στενότητα του όριζοντά τους, καθώς περιόριζαν την επιρροή τους σε μία πόλη ή το πολύ σε μία χώρα και σε περιπτώσεις επείγουσας ανάγκης αποδέχονταν (κάποιοι λένε ότι απαιτούσαν) και ανθρώπινα θύματα στο βωμό, μαζί με τα ζωικά ολοκαυτώματα. Ήταν σκληροί Θεοί, οι περισσότεροι από αυτούς, αλλά υπήρχε κάτι το ειλικρινές και το επιβεβαιωτικό σε αυτούς ακριβώς τους περιορισμούς τους, καθώς κάποιος γνώριζε, στην προκειμένη περίπτωση, το έδαφος στο οποίο στεκόταν και δεν παρασυρόταν, εν ονόματι των εν λόγω Θεών, από προφήτες και αγίους, οι οποίοι οδηγούσαν κατευθείαν κάποιον στην οδό της καθολικής αγάπης, μόνον και μόνον για να τον αφήσουν στα μισά της διαδρομής. Οι προφήτες του Ιεχωβά μπορεί να αποκαλούσαν τους άλλους Θεούς "βδελύγματα", όμως οι δεύτεροι διακρίνονταν από συνέπεια, όπως συνέβαινε και

Ανθρωποστρεφείς Θρησκείες

με τον Ιεχωβά, όσο καιρό παρέμενε απλώς ο φυλετικός Θεός των Εβραίων.

Όμως όταν οι Εβραίοι των μεταγενεστέρων εποχών ανακήρυξαν τον εθνικό τους Θεό ως Θεό όλης της ανθρωπότητας, όταν αυτός ο Θεός εισέδυσε στον Χριστιανισμό ως ο Επουράνιος Πατήρ του Χριστού και το Πρώτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος και στο Ισλάμ ως ο Ένας Θεός που αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο μέσω του τελευταίου και οριστικού εκπροσώπου του, του Προφήτη Μωάμεθ, όταν εν τέλει προσέδωσε χροιά στην ιδεολογία των ανθρωπιστών θεϊστών και ακόμη των άθεων, ως το αναπόφευκτο κατάλοιπο μιας παράδοσης που είναι δύσκολο να οβήσει, τότε η νοητική σύλληψη του συγκεκριμένου Θεού κατέστη ολοένα και περισσότερο άλογη. Δεν υπήρχαν πλέον λόγοι για τους οποίους το θεϊκό ενδιαφέρον έπρεπε να περιορίζεται στο ανθρώπινο είδος, ωστόσο η κατάσταση παρέμεινε αμετάβλητη. Υπήρχε, ολοένα και περισσότερο, κάθε λόγος για να εξελιχθεί ο φυλετικός αυτός Θεός σε έναν αληθινά καθολικό Θεό όλης της ζωής, ωστόσο δεν συνέβη αυτό, αφού ο συγκεκριμένος Θεός δεν μπορούσε να εγκαταλείψει την επί μακρόν προσφιλή του τάση να ξεχωρίζει ένα τμήμα της δημιουργίας του και να του παρέχει ιδιαίτερες ευλογίες, αποκλείοντας όλα τα υπόλοιπα τμήματα. Κάποτε, αυτό το τμήμα του σύμπαντος ήταν ο εβραϊκός λαός, ενώ στο εξής έμελλε να είναι η ανθρωπινή φυλή, μια ασήμαντη βελτίωση αν κανείς αναλογιστεί το θέμα από την κοσμική οπτική γωνία, δηλαδή από εκείνη που μπορούμε να φανταστούμε ότι είναι η μόνη πραγματικά θεϊκή.

Οι μεγάλες θρησκείες του κόσμου δυτικά της Ινδίας παρέμειναν ανθρωποστρεφείς διότι, καθώς φαίνεται, ποτέ δεν κατόρθωσαν εντελώς να απελευθερωθούν από την σφραγίδα της ιδιαίτερης φυλετικής τους καταγωγής εκ των υιών Αβραάμ. Οι Εβραίοι ουδέποτε υπήρξαν φυλή, την ο-

ποία θα μπορούσε κάποιος να κατηγορήσει ότι προσέδιδε μίαν εξόχως ιδιαιτερη θέση στα ζώα εντός των πλαισίων της καθημερινής ζωής και σκέψης. Ο Χριστός, ο οποίος ήλθε "πληρώσαι" τον νόμο και τους προφήτες των Εβραίων (και δχι για να εισαγάγει στον κόσμο έναν διαφορετικό, λογικότερο και πραγματικά ευγενέστερο τρόπο σκέψης) εμφανίζεται ως να μην τον έχει ποτέ απασχολήσει η τύχη των άλογων ζώων. Αναφερόμαστε βέβαια στο Χριστό, όπως μας τον παρουσιάζουν τα Ευαγγέλια. Αυτός ο Χριστός, καθώς δεν διαθέτουμε κανέναν τρόπο μέσω του οποίου να διαπιστώσουμε αν έζησε ποτέ κάποιος άλλος, πιο "αληθινός", ουδέποτε πραγματοποίησε κάποιο θαύμα ή μεσολάβησε απλά ο ίδιος ως άνθρωπος υπέρ ενός οποιουδήποτε ζώου, καθώς έπραξε ο σύγχρονός του, ο Απολλώνιος ο Τυανέας, για να μην αναφέρουμε όσα παραδίδεται ότι έπραξε υπέρ των ζώων ένας από τους αρχαιότερους και ένδιξους Διδάσκαλους, ο ευλογημένος Βούδας. Ο Χριστός ουδέποτε μίλησε για την αγάπη του Θεού προς τα ζώα, παρά μόνον για να επιβεβαιώσει την απείρως μεγαλύτερη αγάπη του προς τους ανθρώπους, ουδέποτε ανέφερε ή υπενόησε το καθήκον των ανθρώπων έναντι των ζώων, αν και δεν παρέλειψε να αναφέρει και να τονίσει άλλου είδους καθήκοντα.

Εάν δεχθούμε την αφήγηση των Ευαγγελίων όπως ακριβώς αυτή έχει, τότε οι δραστηριότητες του Χριστού σε σχέση με τα μη ανθρώπινα έμψυχα δύντα συνοψίζονται στην αποστολή, σε μία περίπτωση, ορισμένων κακών πνευμάτων σε μια αγέλη χοίρων, έτσι ώστε να σταματήσει το μαρτύριο κάποιου ανθρώπου, όπως επίσης στο να κάνει τους μαθητές του σε μια άλλη περίπτωση, οι οποίοι όπως όλοι γνωρίζουμε ήταν ως επί το πλείστον ψαράδες στο επάγγελμα, να αιχμαλωτίσουν στα δίχτυα τους έναν απίστευτο αριθμό ψαριών. Η πρόθεση του Χριστού και στις δύο περιπτώσεις ήταν, προφανώς, να ωφεληθούν

Ανθρωποστρεφείς Θρησκείες

οι άνθρωποι εις βάρος των ζώων, είτε των χοίρων, είτε των ψαριών. Όσον αφορά στον φυτικό κόσμο, είναι αληθές ότι ο Χριστός θαύμαζε τα κρίνα του αγρού, αλλά δεν είναι λιγότερο αληθές ότι ο ίδιος καταράστηκε μια συκιά επειδή δεν είχε βγάλει σύκα εκτός της εποχής της και την έκανε να ξεραθεί, έτσι ώστε οι μαθητές του να κατανοήσουν την δύναμη της πίστης και της προσευχής. Οι ένθερμοι πιστοί Χριστιανοί στην Αγγλία ή την Γερμανία, οι οποίοι αγαπούν τα ζώα και τα δέντρα, μπορεί να ισχυριστούν ότι ουδείς γνωρίζει επακριβώς όλα όσα όντως είπε ο Ιησούς και ότι τα Ευαγγέλια περιέχουν την εξιστόρηση μερικών μόνο από τα αμέτρητα θαύματά του. Η εκδοχή αυτή είναι πιθανή, αλλά καθώς δεν υπάρχουν άλλες καταγραφές σχετικά με την ζωή του Ιησού πλην των Ευαγγελίων, είμαστε υποχρεωμένοι να αρκεστούμε στα όσα αποκαλύπτονται μέσα σε αυτά. Επιπροσθέτως, ο Χριστιανισμός είχε ως κέντρο της ιστορικής του ανάπτυξης το πρόσωπο του Χριστού καθώς το περιγράφουν τα Ευαγγέλια. Όπως άλλωστε έχει εύστοχα παρατηρήσει και ο Νόρμαν Ντάγκλας γεγονός παραμένει ότι η μικρή αυτή πρόσδος που έχει επιτευχθεί τα τελευταία χρόνια στις χώρες της Β.Δ. Ευρώπης και της Αμερικής όσον αφορά στην καλύτερη μεταχείριση των ζώων, πραγματοποιήθηκε ανεξάρτητα από τον Χριστιανισμό και όχι λόγω αυτού.

Ο ισχυρισμός όμως των προβάλλουν ορισμένοι, ότι κάθε λέξη των Ευαγγελίων έχει ένα απόκρυφο νόημα και ότι οι "χοίροι" και τα "ψάρια" και η "ξεραμένη συκιά" χρησιμοποιούνται σκόπιμα στις εν λόγω περιπτώσεις, προκειμένου να δηλώσουν ό,τιδήποτε άλλο από αληθινούς, ζώντες οργανισμούς, ελάχιστα θα καλυτέρευε τα πράγματα και πάλι θα ήταν αληθές ότι πουθενά στην διδασκαλία του Ιησού, όπως παραδόθηκε ως εμάς, δεν γίνεται αναφορά στην επίδειξη καλοσύνης προς τα ζώα, ενώ άλλες αρετές, ιδιαίτερα η αγάπη προς τον άνθρωπο,

συνιστώνται πέρα από ό, τιδήποτε άλλο, η δε εξέλιξη του ιστορικού Χριστιανισμού θα παρέμενε όπως την γνωρίζουμε σε όλες τις λεπτομέρειες.

Έίναι κατανοητό ότι οι άνθρωποι εκείνοι των οποίων η οπτική καθορίζεται από την βιβλική παράδοση, δίνουν μεγάλη βαρύτητα στην ιδιαίτερη θέση του ανθρώπου μέσα στο μωσαϊκό της ζωής και ότι εστιάζουν επίμονα στην ανθρώπινη δυστυχία και την αναγκαιότητα του ανθρώπου για ευτυχία, χωρίς προφανώς να σκέπτονται ούτε κατ' ελάχιστον τα άλλα ζωντανά όντα. Οι άνθρωποι αυτοί ακολουθούν την εβραϊκή Βίβλο, στην οποία ενδέχεται, ή και δχι, να προσθέτουν και ορισμένες, βασισμένες σε αυτήν, δευτερεύουσες γραφές και ως εκ τούτου δεν είναι αναμενόμενη η υπέρβαση εκ μέρους των ανθρώπων αυτών όσων επιτάσσονται μέσα στην Βίβλο ή αυτές τις μεταγενέστερες γραφές.

Αλλά, από την εποχή του Μεσαίωνα, υπάρχει στη Δύση ένας ολοένα αυξανόμενος αριθμός ανθρώπων, οι οποίοι τολμούν να πορεύονται μη λαμβάνοντας καθ' όλου υπόψη τους την Βίβλο, οι οποίοι απορρίπτουν κάθε θεϊκή αποκάλυψη ως μη αποδείξιμη και οι οποίοι αναγνωρίζουν την συνείδησή τους ως την μόνη πηγή της ηθικής τους κρίσης και τον μόνο οδηγό σε ανάλογα ζητήματα. Ωστόσο, είναι αξιοσημείωτο ότι οι άνθρωποι αυτοί, ελεύθεροι από τα δεσμά οποιασδήποτε καθιερωμένης πίστης, διατηρούν ακόμα την οπτική των πατέρων τους όσον αφορά τη σχέση του ανθρώπου με τα ζώα και εν γένει με τη ζώσα φύση. Το ρεύμα του Ελεύθερου Στοχασμού, ενώ ορθώς παραμέρισε κάθε είδος ανθρωποστρεφούς μεταφυσικής, ενώ αντικατέστησε τις ανθρωποστρεφείς συλλήψεις περί Σύμπαντος με ένα μεγαλειώδες όραμα τάξης και κάλλους σε κοσμική κλίμακα, ένα επιστημονικό όραμα ικανό να εμπνεύσει περισσότερο απ' ο, τιδήποτε έχει

ποτέ εφεύρει η θρησκευτική φαντασία, μέσα στο οποίο ο άνθρωπος δεν είναι παρά μία ασήμαντη λεπτομέρεια, παρέλειψη, ωστόσο, εντελώς να απορρίψει την εξίσου απαρχαιωμένη ανθρωποστρεφή κατάταξη αξιών, η οποία κληρονομήθηκε από τις θρησκείες εκείνες που εξεπήγασαν από τον Ιουδαϊσμό. Οι Δυτικοί, οι οποίοι όσον αφορά την περί του κόσμου σύλληψή τους είναι παιδιά του ελληνικού ορθολογισμού και οι οποίοι κομπάζουν ότι δεν είναι πλέον Χριστιανοί (μαζί με τους λίγους προοδευμένους νέους της Τουρκίας, της Περσίας και των υπολοίπων χωρών της Εγγύς και Μέσης Ανατολής, που επαίρονται ότι δεν είναι πλέον παραδοσιακοί Μουσουλμάνοι) παραμένουν, όσον αφορά την κλίμακά τους των ηθικών αξιών, τα παιδιά μιας βαθιά ριζωμένης θρησκευτικής παράδοσης, η οποία εκτείνεται τόσο πίσω στο παρελθόν όσο και μερικά από τα αρχαιότερα κομμάτια των εβραϊκών γραφών, παράδοσης σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος που πλάστηκε κατ' εικόνα του Θεού, είναι το μόνο ζωντανό πλάσμα που γεννήθηκε με την προοπτική της αιωνιότητας και του οποίου η αξία είναι εξ ολοκλήρου πέραν πάσης αντιστοίχισης με εκείνη οποιουδήποτε άλλου ζωικού είδους.

Στα πρόσφατα χρόνια υπήρξε, όντως, στην Δύση, ή μάλλον υπάρχει, διότι τίποτα το οποίο είναι σε αρμονία με τους Νόμους της Ζωής δεν μπορεί να καταπνιγεί ολοκληρωτικά, μια μη Χριστιανική (θα μπορούσε, ακόμη, κάποιος να πει αντι-Χριστιανική) και σαφώς περισσότερο από πολιτικού χαρακτήρα, σχόλι γραπτής, η οποία αποκήρυξε με παρρησία αυτή την πολύχρονη αλλά εσφαλμένη παράδοση του Χριστιανισμού και έθεσε μια διαφορετική κλίμακα αξιών και διαφορετικούς κανόνες συμπεριφοράς, αποδεχόμενη την αρχή της κατοχύρωσης των δικαιωμάτων των ζώων, θέτοντας π.χ. έναν όμορφο σκύλο υπεράνω ενός εκφυλισμένου ανθρώπου, αντικαθιστώντας

το ψευδές ιδεώδες της "αδελφότητας των ανθρώπων" με το πραγματικό εκείνο μιας φυσικώς ιεραρχημένης ανθρωπότητας αρμονικά ενσωματωμένης εντός του εξίσου φυσικώς ιεραρχημένου Βασιλείου της ζωής και, ως λογικό επόμενο αυτού, κηρύσσοντας την επιστροφή στον μυστικισμό του αυθεντικού εθνικισμού, του ριζωμένου στην υγιή φυλετική συνείδηση, καθώς και την επαναφορά των παλαιών εθνικών θεών της γονιμότητας και της μάχης (ή την αποθέωση των φιλοσοφικών τους αντιστοίχων) τους οποίους πολλοί Έλληνες "στοχαστές" και ορισμένοι Ιουδαίοι προφήτες είχαν ήδη "ξεφορτώθει" (για να το πούμε πιο ευγενικά "υπερβεί") κατά την περίοδο της παρακμής στην αρχαιότητα. Οι φυλετικές αξίες, τις οποίες προέβαλε η σχολή αυτή σκέψης, καθώς θεμελιώθηκαν ισχύρως στον βράχο της θείας πραγματικότητας και έτυχαν ευφυούς προασπίσεως, είναι (και δεν μπορούν παρά να παραμείνουν), σε σύγκριση με τις παραδοσιακές ανθρωποστρεφείς αξίες που κληρονόμησε η Ευρώπη από τον Χριστιανισμό, οι μόνες απρόσβλητες νίκες του σύγχρονου και του μελλοντικού κόσμου, ανεξαρτήτως της υλικής μοίρας του μεγάλου τους Εκφραστή και του καθεστώτος που συνέπηξε. Ωστόσο, προς το παρόν, η απλή αναφορά στις αξίες αυτές είναι "έγκλημα", πόσο μάλλον η ανοιχτή υποστήριξη αυτών και όλης της αντίστοιχης πρόσφατης τάξης πραγμάτων.

Οι αντίπαλες ιδεολογίες, ακολουθώντας σε μεγαλύτερη κλίμακα τις γενικές τάσεις του ρεύματος του σύγχρονου Ελεύθερου Στοχασμού από την Αναγέννηση και πέρα, έχουν φαινομενικώς, μόνον, αποκοπεί από τις ανθρωποστρεφείς θρησκείες. Μάλιστα, οι διεθνιστές μας Σοσιαλιστές και οι Κομμουνιστές μας, ενώ αποκλείουν τον Θεό και το υπερφυσικό από τους ορίζοντές τους, είναι περισσότερο Χριστιανοί στη νοοτροπία, από όσο ήταν ποτέ οι ίδιες οι Χριστιανικές Εκκλησίες. Εκείνος, ο

Ανθρωποστρεφείς Θρησκείες

οποίος είπε "αγάπα τον πλησίον σου ως σεαυτόν" δεν έχει σήμερα κανέναν πιο ειλικρινή και αφοσιωμένο μαθητή από αυτούς τους ζηλωτές που προαναφέραμε, των οποίων πρώτιστο μέλημα αποτελεί η εξασφάλιση μιας άνετης ζωής και όλων των δυνατοτήτων για ανάπτυξη σε κάθε άνθρωπο, μέσω της εντατικής και συστηματικής εκμετάλλευσης από όλους των φυσικών πόρων του υλικού κόσμου, εμψύχου και αψύχου, προς τον σκοπό της βελτίωσης της ανθρώπινης ζωής. Ο Κομμουνισμός, η νέα αυτή θρησκεία (διότι όντως είναι μία μορφής θρησκείας), η οποία αποθεώνει τον μέσο άνθρωπο, η φιλοσοφία αυτή των δικαιωμάτων της ανθρωπότητας ως του ευνοούμενου είδους, είναι η λογική κατάληξη του πραγματικού Χριστιανισμού, είναι το χριστιανικό δόγμα της άσκησης της αγάπης προς τους πλησίον, απαλλαγμένο από το υπερβολικό βάρος της χριστιανικής θεολογίας, είναι ο πραγματικός Χριστιανισμός χωρίς το ιερατείο, το οποίο ο Χριστός ξεκάθαρα αντιπαθούσε, χωρίς όλες εκείνες τις δοξασίες της Εκκλησίας σχετικά με την ανθρώπινη ψυχή και χωρίς όλη αυτή την μυθολογία της Βίβλου, στην οποία πάλι ο Χριστός έδινε λιγότερη αξία από ένα απλό και αυθόρμητο σκίρτημα της καρδιάς εμπρός στην ανθρωπότητα που υποφέρει. Εάν ο Χριστός ξαναγύριζε στη γη, ενδεχομένως δεν θα ένιωθε πουθενά τόσο "σαν στο σπίτι του", όσο στις χώρες εκείνες, των οποίων κεντρικός πυρήνας του πολιτικού τους συστήματος είναι η αγάπη προς τον άνθρωπο του μέσου όρου.

Αλλά, δεν τελειώνουμε εδώ. Ακόμη και η χριστιανική θεολογία ίσως δεν θα τους είναι για πάντα εντελώς άχρηστη, όπως οι φίλοι μας οι Κομμουνιστές συχνά θεωρούν, αφού ενδέχεται μια ημέρα των ημερών να καταφύγουν στη χρήση της. Αν κάποτε συμβεί αυτό, ποιος πρόκειται να τους κατηγορήσει πλην των κατ' όνομα μόνο Χριστιανών, που έχουν ξεχάσει τον σαφή "προλεταριακό"

χαρακτήρα του Διδασκάλου τους και των μαθητών του; Ο μύθος της ενανθρωπίσεως του Θεού του ανθρωπίνου είδους στο σώμα του γιου του ξυλουργού από τη Ναζαρέτ, μπορεί κάλλιστα να ερμηνευτεί ως σύμβολο που προεικονίζει την αποθέωση, στην εποχή μας, της πλειοψηφίας των ανθρώπων που δουλεύουν, της "μάζας" ή του "ανθρώπου" εν γένει.

Η εγκατάλειψη, με άλλα λόγια, της πίστης στο υπερφυσικό και η εμφάνιση της επιστημονικής θεώρησης του υλικού κόσμου δεν έχει διευρύνει κατ' ελάχιστον τον ηθικό ορίζοντα των Δυτικών. Όσοι, κατά συνέπεια, διακηρύσσουν ανοιχτά ότι ο πολιτισμός μπορεί εξίσου να συνεχίσει να υπάρχει χωρίς το παραδοσιακό χριστιανικό (ή μουσουλμανικό) υπόβαθρό του, εκτός και αν είναι πιστοί Φυλετιστές, λάτρεις της ιεραρχημένης Ζωής, εμμένουν σε μία κλίμακα αξιών, η οποία εκπορεύεται είτε από μία αγάπη ενός ακόμη στενότερου ορίζοντα από αυτή που κηρύχθηκε εν ονόματι του Χριστού ή του Ισλάμ (της αγάπης δηλαδή για τον εαυτό και την οικογένειά μας), είτε, το πολύ, από αυτή την ίδια χριστιανική αγάπη, όχι όμως από μία ευρύτερων οριζόντων, πραγματικά συμπαντική αγάπη.

Η κοινή "ηθική" που προήλθε από τον Ελεύθερο Στοχασμό δεν είναι καλύτερη από αυτή που έχει τις βάσεις της στις παλαιότερες αυτού ανθρωποστρεφείς θρησκείες, οι οποίες έλκουν την καταγωγή τους από την ιουδαική παράδοση. Η ηθική αυτή επικεντρώνεται, όπως και η παλαιά κινέζικη ηθική, όπου ο αυθεντικός Βουδισμός και ο Ταοϊσμός δεν την έχουν μεταβάλει, στην "αξιοπρέπεια όλων των ανθρώπων" και την ανθρωπινή κοινωνία ως το υπέρτατο γεγονός, τη μία εκείνη πραγματικότητα, την οποία το άτομο πρέπει να σέβεται και χάριν της οποίας πρέπει να ζει. Η ηθική αυτή αγνοεί ο, τιδήποτε αναφέρεται στη σχέση του ανθρώπου με την

Ανθρωποστρεφείς Θρησκείες

υπόλοιπη ζώσα φύση και θεωρεί τα αισθανόμενα όντα ως στερούμενα οποιασδήποτε άλλης αξίας, πέραν αυτής της εκμετάλλευσης εκ μέρους του ανθρώπου χάριν του "ανώτερου" σκοπού της εξασφάλισης της υγείας του, της άνεσής του, της ένδυσής του, της διασκέδασής του κλπ. Ο Ελεύθερος Στοχαστής σήμερα υιοθετεί ένα ανθρωποστρεφές ηθικό πιστεύω, όχι διαφορετικό αυτού του Καρτεσίου και του Μαλεμπράνς, κατόπιν των ιδεαλιστών της Γαλλικής Επανάστασης και τέλος τους Αυγούστου Κομτ.

Πιστεύουμε ότι υπάρχει ένας διαφορετικός τρόπος θεώρησης των πραγμάτων, σε σύγκριση με τον οποίο αυτή η ανθρωποστρεφής οπτική των πραγμάτων φαντάζει τόσο παιδιάστικη, μοχθηρή και άξεστη, όσο η "φιλοσοφία" οποιασδήποτε φυλής ανθρωποφάγων σε σύγκριση με αυτή των χριστιανών αγίων ή ακόμα των πλέον ειλικρινών από τους ιδεολόγους του σύγχρονου διεθνούς Σοσιαλισμού ή Κομμουνισμού.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Ο Άνθρωπος στο Εδώλιο»
[The Impeachment Of Man, Καλκούτα 1959])

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

Mε τον Τουταγχαμών ξεκινά για τον Δυτικό Κόσμο μια εποχή πνευματικής οπισθοδρόμησης, η οποία διαρκεί μέχρι σήμερα. Παρά την ειλικρίνεια και την σοβαρότητα της απόψεως μας, ωστόσο αυτή μπορεί, με την πρώτη ματιά, να φαντάζει ως σκέτη παραδοξότητα, όμως δεν είναι. Οποιαδήποτε θεώρηση και αν έχει κανείς σχετικά με την Διδασκαλία του Ακενατών, δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει στα εξής τρία σημεία: πρώτον, η Θρησκεία του Ηλιακού Δίσκου ήταν καθολικού χαρακτήρα, αντίθετα με τις προηγούμενες τοπικές ή εθνικές θρησκείες του αρχαίου κόσμου. Η ανώτερη Πραγματικότητα γύρω από την οποία επικεντρωνόταν η θρησκεία αυτή, είτε την αποκαλέσετε ως Ψυχή του Ηλίου, είτε ως Ενέργεια εντός του Ηλιακού Δίσκου, ή με οποιοδήποτε άλλο όνομα, δεν ήταν μόνο Κάτι άξιο λατρείας όλων των ανθρώπων, αλλά Κάτι το οποίο όντως λατρευόταν, εν γνώσει τους ή μη, από όλα τα πλάσματα, συμπεριλαμβανομένων των φυτών. Όλα τα πλάσματα, επίσης, τα οποία έρχονταν και διατηρούνταν στην ύπαρξη από την Μία Πηγή της ζωής, τον Ήλιο, αποτελούσαν μια ενότητα εντός Αυτού. Ποτέ στον κόσμο δυτικά της Ινδίας δεν είχε τονιστεί με τόση έμφαση η ιδέα μιας καθολικής Θεότητας και δεν είχε γίνει τόσο βαθιά αισθητή η αδελφική συγγένεια μεταξύ όλων των ζωντανών όντων. Ουδέποτε, δε, έμελλε οι

αλήθειες αυτές να τονιστούν πάλι στο μέλλον με τόση τόλμη.

Δεύτερον, ήταν μια λογική και φυσική θρησκεία, καθόλου δογματική. Δεν αποτελούσε ούτε κάποιο πιστεύω, ούτε κάποιον κώδικα ανθρώπινων νόμων. Η θρησκεία αυτή δεν προσποιείτο ότι αποκαλύπτει το Αδύνατον να Γνωσθεί, ή ότι ρυθμίζει λεπτομερώς την συμπεριφορά των ανθρώπων, ή ότι προσφέρει τα μέσα για να δραπετεύσουμε από τον ορατό κόσμο και του δεσμούς μας με αυτόν, παρά απλώς μας προσκαλούσε να αντλήσουμε την θρησκευτική μας έμπνευση από την ωραιότητα των πραγμάτων όπως είναι: να λατρεύσουμε τη ζωή τόσο με τις αισθήσεις, όσο και με τα έργα μας, ή, για να το πούμε με τα λόγια ενός εξέχοντος στοχαστή του 19ου αιώνα (του Νίτσε), να είμαστε "πιστοί στη γη". Βασισμένη, καθώς ήταν, όχι πάνω σε καμμιά μυθολογία, ούτε σε καμμιά μεταφυσική, αλλά σε μια πλατιά διαίσθηση της επιστημονικής αλήθειας, η θρησκεία αυτή θα είχε αύξουσα απήχηση με την πρόοδο της ακριβούς, επιστημονικής γνώσης, αντί για φθίνουσα όπως αυτή πολλών γνωστότερων θρησκειών.

Τρίτον, και πρόκειται ίσως για το πλέον πρωτότυπο χαρακτηριστικό της, η θρησκεία αυτή ήταν εξαρχής μία Διδασκαλία, η οποία εξύφωνε την ατομική τελειότητα (ζωή εν Αληθείᾳ) καθιστώντας την ως τον ύψιστο σκοπό, και ταυτοχρόνως μια Κρατική θρησκεία, όχι μόνον η θρησκεία ενός Κράτους, αλλά μια θρησκεία για το Κράτος, για οποιοδήποτε και κάθε Κράτος, όπως ακριβώς και για το άτομο. Επρόκειτο για μία Διδασκαλία, σύμφωνα με την οποίαν (εάν μπορούμε να κρίνουμε από το παράδειγμα του Ιδρυτή της) αυτή ακριβώς η ιδέα της αλήθειας που προοριζόταν να καθορίσει την συμπεριφορά του κάθε ατόμου σε όλους τους τομείς, προοριζόταν επίσης να υπαγορεύσει την συμπεριφορά του μονάρχη έναντι των φίλων και των εχθρών του βασιλείου του, να καθοδηγήσει τις αποφάσεις του περί πολέμου ή ειρήνης και, με μια λέξη, να κυριαρχήσει στις διεθνείς σχέσεις. Αυτή η διδασκαλία δεν συνεπαγόταν τον χωρισμό της ιδιωτικής από τη δημόσια ζωή αλλά την ταυτοσημία τους, δηλαδή την υπαγωγή τους στις αυτές λογικές και αισθητικές αρχές, την κοινή πηγή της εμπνεύσεώς τους, τον κοινό τους στόχο.

Αυτής της φύσης ήταν το μήνυμα του Ακενατών, του μόνου μεγά-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

λου θρησκευτικού Διδασκάλου δυτικά της Ινδίας, ο οποίος ήταν ταυτόχρονα βασιλιάς, και ίσως του μόνου αναμφισβήτητα υπαρκτού, ιστορικά, θεμελιωτή μιας θρησκείας επί της γης, ο οποίος, όντας βασιλιάς, δεν απαρνήθηκε το αξίωμά του, αλλά προσπάθησε να αντιμετωπίσει τα προβλήματα του Κράτους, ειδικά το πρόβλημα του πολέμου, υπό το φως της θρησκευτικής αλήθειας.

Τα δεκατρία χρόνια της προσωπικής διεκυβέρνησης του Ακενατών δεν ήταν παρά ένα λεπτό στην ανθρώπινη ιστορία. Το λεπτό αυτό, όμως, σηματοδοτεί ένα τέτοιο επίπεδο τελειότητας, το οποίο σπανίως προσεγγίζεται στα μετέπειτα χρόνια (πλην ίσως στην Ινδία, κατά την ύστερη περίοδο της βασιλείας του Ασόκα ή κατά τη βασιλεία του Χάρσα Βαρντάνα [σ.τ.μ.: Χάρσα Βαρντάνα Σιλατατίγια, ονομαστός ηγεμόνας του Ινδοστάν κατά τον Ζ' αι. μ.Χ.] ή, πάλι, μετά από πολλούς αιώνες, την ύστερη περίοδο της βασιλείας του Άκμπαρ).

Από τις μακρινές εκείνες μέρες του Τουταγχαμών στο παρελθόν μέχρι των δικών μας ημερών, η ιστορία του Δυτικού κόσμου, δηλαδή, χοντρικά, του κόσμου δυτικά της Ινδίας, εμφανίζει ένα ολοένα διευρυνόμενο χάσμα μεταξύ των καθιερωμένων θρησκειών και της λογικής σκέψης, καθώς επίσης ένα ολοένα τελειότερο διαζύγιο μεταξύ αυτών των θρησκειών και της ζωής, ιδιαίτερως δε της δημόσιας ζωής.

Όταν υπό την πίεση των πατρώνων του ιερέων του Άμμωνος, ο Τουταγχατών, μετονομασθείς σε Τουταγχαμών, επικύρωσε το διάταγμα, το οποίο επανέφερε στην προτέρα τους δόξα τους εθνικούς θεούς της Αιγύπτου, εγκαινίασε, ταυτοχρόνως, μια περίοδο διανοητικής σύγκρουσης και ηθικής σύγχυσης, η οποία, μέχρι σήμερα ακόμα, δεν έχει παρέλθει. Προ του Ακενατών, ο κόσμος, του λάχιστον ο Δυτικός κόσμος, λάτρευε διάφορους Θεούς και ήταν ικανοποιημένος. Μετά τον Ακενατών ο κόσμος συνέχισε να λατρεύει εθνικούς Θεούς, αλλά δεν ήταν πλέον ικανοποιημένος.

Ένα νέο φως είχε λάμψει για ένα λεπτό: οι μεγάλες αλήθειες, η καθολικότητα, δηλαδή της υπέρτατης Ουσίας, το ενιαίον όλης της ζωής, η ενότητα της θρησκευτικής και της ορθολογικής σκέψης, εξαγγέλθηκαν με τα λόγια, με τους ύμνους και τα έργα ενός από ε-

κείνους τους ανθρώπους οι οποίοι εμφανίζονται μόνο μια φορά στην ιστορία. Ο άνθρωπος αυτός αναθεματίστηκε και ήταν, πλέον, έγκλημα ακόμα και να προφέρει κανείς στο εξής το όνομά του, η δε μνήμη του σύντομα ξεχάστηκε, όμως δεν υπήρχε κανένας τρόπος να αποκρυφτεί το γεγονός της ελεύσεώς του. Η παλαιά τάξη της ευτυχισμένης άγνοιας είχε παρέλθει ανεπιστρεπτί. Ο κόσμος, παρά την θέλησή του, θυμόταν αμυδρά το φως εκείνο, το οποίο οι ιερείς είχαν επιχειρήσει να κατασβέσουν και αυτό ενέπνεε, διαμέσου των αιώνων, ανθρώπους από διάφορα μέρη να αναλάβουν την αναζήτηση του απολεσθέντος θησαυρού. Ορισμένοι από τους ανθρώπους αυτούς κατόρθωσαν να του ρίξουν μια φευγαλέα ματιά, όμως κανείς δεν στάθηκε ικανός να ανακτήσει το εν λόγω φως στην ολότητά του. Ο Δυτικός κόσμος αναζητεί ακόμα, εις μάτην.

Προκειμένου να καταστήσουμε τη σκέψη μας σαφή προς άπντες, ας παρακολουθήσουμε την εξέλιξη της Δύσης, από τη στιγμή της ανατροπής του έργου του Ακενατών μέχρι της σήμερον. Ως "Δύση" εμείς εννοούμε την Ευρώπη, την εξευρωπαϊσμένη Αμερική (και Αυστραλία) και τις χώρες εκείνες, οι οποίες αποτελούν το υπόβαθρο του ευρωπαϊκού πολιτισμού, δηλαδή την Ελλάδα και ένα μεγάλο μέρος της Μέσης Ανατολής.

Μέσω των πρώτων φυσιολόγων της Ιωνίας, οκτακόσια χρόνια μετά τον Ακενατών, η ορθολογική σκέψη σημείωσε την δεύτερη εμφάνισή της στη Δύση, και αυτή τη φορά δεν παρήκμασε μετά τον θάνατο του ενός ανδρός, αλλά βρήκε πολλούς εκπροσώπους. Γενεές στοχαστών, των οποίων φιλοδοξία ήταν η απόκτηση διανοητικής γνώσης, η διαδικασία δηλαδή της λογικής εξαγωγής των ιδεών και η ορθολογική εξήγηση των πραγμάτων, διαδέχθηκαν η μία την άλλη. Μεταξύ όλων αυτών, υπήρξαν άνθρωποι όπως ο Πυθαγόρας και ο Πλάτων, οι οποίοι συνένωσαν το φως της υπερβατικής διόρασης με την απόλυτη γνώση των μαθηματικών και οι οποίοι υπερέβησαν τις στενές θρησκευτικές συλλήψεις των καιρών τους.

Ο ελληνικός κόσμος, όμως, ποτέ δεν κατόρθωσε να υπερβεί τις συλλήψεις αυτές και ο Σωκράτης οδηγήθηκε στο θάνατο διότι "Σωκράτη φησίν... Θεούς ους η πόλις νομίζει ου νομίζοντα" (δεν πί-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

στενες στους Θεούς της πόλεως), τους εθνικούς Θεούς, δηλαδή, παρ' ότι δεν υπήρχε ευσεβέστερος πολίτης από αυτόν. Οι εν λόγω Θεοί, κοσμημένοι όντες με όλες τις χάρες που θα μπορούσε να τους προσδώσει η ελληνική φαντασία, ήταν, με τον τρόπο τους, ζηλότυποι και εκδικητικοί. Εάν οι άνθρωποι, χίλια χρόνια πριν από την εποχή του Σωκράτη, είχαν αποδεχτεί τη λατρεία της Μίας εν πάσι Ουσίας, με όλα όσα αυτή συνεπάγεται, οι Θεοί θα ήταν ήδη παρωχημένοι και ακίνδυνοι, ωστόσο αυτό δεν συνέβη και έτοι σήμανε η απαρχή της σύγκρουσης μεταξύ των πλέον εξεχόντων ατόμων και της θρησκείας του Κράτους. Η ορθολογική σκέψη αφέθηκε να ευδοκιμήσει, αλλά όχι και η συνδεόμενη με αυτήν πλατιά θρησκευτική θεώρηση. Στο πεδίο της θεωρίας, της διανόησης, οποιοσδήποτε καθολικός Θεός (Πρώτη Αρχή, ύψιστη Ιδέα του Αγαθού, ή ο, τιδήποτε άλλο) ήταν αποδεκτός, η σύλληψη, όμως, ενός Κάτι, το οποίο οι άνθρωποι να αγαπούν περισσότερο από το Κράτος και να λατρεύουν κατά προτεραιότητα έναντι των εθνικών Θεών ήταν ξένη στην Ελλάδα, τη Ρώμη και όλους, εν γένει, τους κατοικούντες περί την Μεσόγειο, οι οποίοι είχαν δομήσει τη σκέψη τους βάσει της έννοιας της πόλης. Εάν εξετάσουμε τα πράγματα από τη δική μας σύγχρονη οπτική γωνία, υπήρχε μία περιέργη διάσταση μεταξύ του υψηλού διανοητικού επιπέδου των Ελλήνων της κλασικής εποχής, αυτών των δημιουργών του επιστημονικού ορθολογισμού και των πολύ ανθρώπινων τοπικών Θεών τους, κατά κανέναν τρόπο διαφορετικών από εκείνους των άλλων εθνών της Εγγύς Ανατολής.

Φαίνεται, επίσης, ότι υπήρχε μια κάποια έλλειψη τρυφερότητας στην περί κόσμου θεώρηση των Ελλήνων της κλασικής εποχής. Είναι ολήθεια ότι στα έργα των αρχαίων τραγικών μπορεί κανείς να βρει καταπληκτικά χωρία, τα οποία εξυμνούν αισθήματα όπως την αφοσίωση των παιδιών στους γονείς, ή την αγάπη μεταξύ των αδελφών, αλλά εκείνη την άλλη αγάπη μεταξύ ενός άντρα και μίας γυναίκας φαίνεται ότι την αντιλαμβάνονταν ως, λίγο-πολύ, μια κατ' εξοχήν σωματική υπόθεση, μια "νόσο", όπως λέγει η Φαιδρα στην τραγωδία "Ιππόλυτος" του Ευριπίδη, η δε σχέση τους με την ζώσα φύση, πλην του ανθρώπου, φαίνεται ότι περιοριζόταν σε ένα αισθητικό ενδιαφέρον. Στη ζωοφόρο του Παρθενώνα υπάρχουν θαυ-

μάσια ανάγλυφα, τα οποία παριστούν ταύρους που φέρονται προς θυσία και άλογα τα οποία φέρουν τους νεαρούς αναβάτες τους κατά την πομπή των Παναθηναίων, αλλά πλην ορισμένων όντως συγκινητικών στίχων του Ομήρου, όπως αυτών που αναφέρονται στον πιοτό σκύλο του Οδυσσέα, ο οποίος αναγνωρίζει τον κύριο του μετά από την εικοσαετή απουσία του, δεν υπάρχει σχεδόν κανένα σημείο μέσα στην ελληνική φιλολογία της κλασικής εποχής, όπου εκφράζεται κάποιο φιλικό αίσθημα προς τα ζώα, για να μην μιλήσουμε περί απόδοσης σε αυτά συγγενών των δικών μας προσδοκιών.

Ο Χριστιανισμός αποτελεί το επόμενο μεγάλο κύμα στην ιστορία του Δυτικού συνειδότος, και δύσκολα μπορεί κανείς να συλλάβει μια πιο οξεία αντίθεση από αυτήν μεταξύ της διαυγούς Ελληνικής διάνοιας και του πνεύματος της πίστης αυτής, η οποία επέπρωτο να κατακλύσει την Ελλάδα, την Ευρώπη κι εν τέλει την Αμερική και την Αυστραλία. Ο Χριστιανισμός, αρχικά, όπως τον κήρυξε ο Παύλος από την Ταρσό, ο Απόστολος των Εθνών, ήταν μία άλογη και άξεστη πίστη, τρεφόμενη με θαύματα, ρέπουσα προς τον ασκητισμό, δίδουσα ιδιαίτερη έμφαση στη δύναμη του κακού, διαπνεόμενη από ντροπή για το σώμα και από φόβο για την ζωή, αλλά ο Θεός της ήταν ένας καθολικός Θεός και ένας Θεός της αγάπης, όχι, είναι αλήθεια, τόσο καθολικού χαρακτήρα, όσο θα αναμενόταν από ένα υπέρτατο Ον, το οποίο προτείνεται ως υποψήφιο της λατρείας ενός εκπαιδευμένου στον ορθολογισμό λαού, και χωρίς να επιδεικνύει τόσο αμερόληπτη αγάπη, όσο θα φανταζόταν σχετικά με τον Θεό του ένας λάτρης της από καιρού λησμονημένης Θρησκείας του Ηλιακού Δίσκου, παρά ένας Θεός, ο οποίος στην πραγματικότητα ουδέποτε απέσεισε εντελώς ορισμένα από τα πρωτόγονα χαρακτηριστικά που κατείχε όταν λατρευόταν από τους Ιουδαίους ως η φυλετική τους θεότητα, ένας Θεός ο οποίος μόνον στον άνθρωπο, απ' όλα τα ζωντανά πλάσματα, έδωσε μια αθάνατη ψυχή, θεωρώντας τον απείρως πολυτιμότερο και εκδηλώνοντας έτοι την αγάπη του προς αυτόν με τον ίδιο παιδιάστικο και μεροληπτικό τρόπο, όπως την εκδήλωνε ο γηραιός Ιεχωβάς για το εβραϊκό έθνος, ένας δημοκρατικός Θεός, ο οποίος μισούσε τους πλούσι-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

ους, τους ευγενικής καταγωγής και όσους, επίσης, εμπιστεύονταν την ανθρώπινη διάνοια αντί να υποκλίνονται στην αυθεντία του Ευαγγελίου του και ο οποίος απέκρυψε την αλήθεια του "από σοφών και συνετών" αποκαλύπτοντάς την στα νήπια ("νηπίοις").

Ωστόσο, παρά τα μειονεκτήματά του, το γεγονός ότι ο Χριστιανισμός ήταν μία πίστη, της οποίας το κήρυγμα απευθυνόταν "προς πάντα τα Έθνη" εν ονόματι ενός Θεού Πατέρα όλων των ανθρώπων, αποτελούσε τεράστιο πλεονέκτημα έναντι των παλαιότερων διαδεδομένων θρησκειών. Το στοιχείο της αγάπης και του ελέους, το οποίο η νέα θρησκεία αναμφισβήτητα περιελάμβανε, όσο φτωχό και αν ήταν εν συγκρίσει, λόγου χάριν, προς την πραγματικά καθολική αυτή αγάπη που κήρυσσαν στην Ινδία ο Βουδισμός και ο Τζαϊνισμός, ήταν αρκετό για να την φέρει, κατά ένα τουλάχιστον τρόπο, πλησιέστερα στο απολεσθέν θρησκευτικό ιδεώδες της Δύσης, παρά οι διάφορες φιλοσοφικές θεωρίες των Ελλήνων (εξαιρουμένων αυτών των Πυθαγορείων και Νεοπυθαγορείων).

Επιπροσθέτως, ο Χριστιανισμός είχε, σε σχέση με όλες αυτές τις παλιές θρησκείες, ακόμη και με αυτήν την αρχαία Διδασκαλία του ίδιου του Ακενατών, το πρακτικό πλεονέκτημα ότι απευθυνόταν εξίσου τόσο στους διανοητικά αφελείς και τους συναισθηματικά αμφιταλαντευόμενους, όσο και στους κοινωνικά καταπιεσμένους ή παραμελημένους (ξένους, γυναίκες, δούλους), στην πλειονότητα, δηλαδή, της ανθρωπότητας. Το πλεονέκτημα αυτό, σε συνδυασμό με την πραγματική απήχηση ενός Ευαγγελίου της αγάπης και την αυτοκρατορική προστασία του Κωνσταντίνου, προδίκασε τον τελικό θρίαμβο της νέας θρησκείας. Καθώς γνωρίζουμε ο Χριστιανισμός εξαπλώθηκε αργά αλλά σταθερά, από τις ακτές της ανατολικής Μεσογείου σε όλη την Ευρώπη και σε όλα εκείνα τα εδάφη που κατέκτησε ο ευρωπαϊκός πολιτισμός.

Ο Δυτικός κόσμος, ωστόσο, δεν μπορούσε να λησμονήσει οριστικά αιώνες ορθολογικής σκέψης, ούτε μπορούσε να απαρνηθεί για πάντα το διακηρυγμένο εκείνο ιδεώδες της φανερής ομορφιάς, της δύναμης, της καθαριότητας, της υγιεινής ζωής, το οποίο είχε συνδεθεί με τις διάφορες θρησκείες των αρχαίων, κι έτσι σύντομα

επανεισήγαγε, στον βαθμό που αυτό ήταν δυνατό (αλλά πολύ περισσότερα πράγματα είναι δυνατά απ' όσα μπορεί κανείς να φανταστεί) την ελληνική μεταφυσική και τον πολυθεϊσμό, υπό μία νέα μορφή, μέσα στην καρδιά του Χριστιανισμού. Ακόμα πιο ύστερα, δε, η αγάπη των Ελλήνων για το τραγούδι και την ικανοποίηση των αισθήσεων και η αποθέωση του ανθρώπινου σώματος, τόσο στις πλαστικές τέχνες, όσο και στην καθημερινή ζωή, επικράτησαν στην πνευματική πρωτεύουσα της Χριστιανοσύνης και τις περισσότερες χριστιανικές χώρες. Ο Δυτικός άνθρωπος συνειδητοποίησε σταδιακά το μέγεθος της ασυνέπειας που χαρακτήριζε το μίγμα εκείνο της ελληνικής και εβραϊκής σκέψης (και των υπολειμμάτων, εκείνων, των λαϊκών μύθων, πολύ παλαιότερων της Ελλάδας και του Μωυσή) που συνέθετε την παραδεδομένη σε αυτόν χριστιανική θρησκεία και κατόπιν έγινε ολοένα και περισσότερο σκεπτικιστής, ο δε Χριστιανισμός παρέμεινε, στα μάτια του, όχι ως κάτι περισσότερο μίας ποιητικής, αλλά παρωχημένης μυθολογίας, λιγότερο ελκυστικής, από ορισμένες απόψεις, αυτής της Ελλάδας και της Ρώμης. Η καθυστερημένη αντίδραση του τολμηρού κριτικού πνεύματος της Ελλάδας των κλασικών χρόνων εναντίον της ιουδαιοχριστιανικής σχολαστικής αυθεντίας είχε πλέον έρθει και η σύγχρονη Ελεύθερη Σκέψη (ο θρίαμβος του Ευκλείδη επί του Μωυσή) χάραξε από μόνη τον δρόμο της.

Οκτακόσια χρόνια πριν από την Αναγέννηση και χίλια διακόσια χρόνια πριν από τον Δαρβίνο, είχε σημειωθεί μια πολύ διαφορετική, αλλά εξίσου σημαντική αντίδραση στο ανατολικό και πλέον αρχαίο τμήμα του Δυτικού κόσμου, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την γέννηση του Ισλάμ, το οποίο μπορεί κανείς, σε γενικές γραμμές, να χαρακτηρίσει χωρίς, πιστεύουμε, να επιχειρεί σοβαρή παρερμηνεία, ως Χριστιανισμό απογυμνωμένο από τα επίκτητα πολυθεϊστικής προέλευσης στοιχεία, και προσανατολισμένο εκ νέου στην άτεγκτη καθαρότητα του σημιτικού μονοθεϊσμού.

Το γεγονός ότι το Ισλάμ εμφανίστηκε και αναπτύχθηκε πολύ πριν από την αναγέννηση της κριτικής σκέψης (και των προτύπων της κλασικής αρχαιότητας) στην Ευρώπη, καθώς και το ότι όλη η πολιτική του ιστορία φαίνεται να εκτυλίσσεται αρκετά χωριστά αν-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

τής των περισσότερων ευρωπαϊκών χωρών, δεν πρέπει να μας ξεγελά. Εάν θεωρήσουμε τον Δυτικό κόσμο ως σύνολο (δηλαδή Ευρώπη συν το περιβάλλον υπόβαθρο) και όχι ως το μικρό μέρος που έχει, ως επί το πλείστον, κάποιος κατά νου όταν αναφέρεται στη "Δύση", τότε, όχι σε μικρότερο βαθμό απ' ότι την Ελλάδα, πρέπει να συμπεριλάβουμε σε αυτόν και τις χώρες της Βίβλου, δηλαδή τη Συρία, την Αίγυπτο, την Αραβία, το Ιράκ, καθώς αυτές αποτελούν το γεωγραφικό και πολιτιστικό υπόβαθρο του Χριστιανισμού, της επί αιώνες θρησκείας της Ευρώπης. Υποχρεούμαστε, λοιπόν, αν έτσι έχει το πράγμα, να συνυπολογίσουμε το Ισλάμ σε αυτή την έκθεση της ιστορίας του πολιτισμού ως μία από τις πλέον σημαντικές δραστικές θρησκευτικές ανακατατάξεις που σημειώθηκαν στη Δύση, όσο περίεργο και αν φαντάζει αυτό το ζευγάρωμα των λέξεων "Ισλάμ" και "Δύση".

Το Ισλάμ (τουλάχιστον κατά τη δική μας αντίληψη, μπορεί να κάνουμε και λάθος) όπως και το μεταγενέστερο ευρωπαϊκό του αντίστοιχο, η Ελεύθερη Σκέψη, ήταν ένα ευρύ κίνημα, το οποίο προκλήθηκε από την ανικανότητα του Χριστιανισμού να προσφέρει πλήρη ικανοποίηση στις επιτακτικές ανάγκες της ανθρώπινης ψυχής. Οι αδυναμίες όμως της χριστιανικής πίστης, τις οποίες οι δύο αυτές κινήσεις αντιδράσεως προορίζονταν να διορθώσουν, δεν ήταν και στις δύο περιπτώσεις οι ίδιες. Η Ελεύθερη Σκέψη ήταν, κατ' ουσία, μία αντίδραση της διανόησης στον δογματισμό της χριστιανικής εκκλησίας και το αφελές των ιστοριών, ανεξαρτήτως προελεύσεως, οι οποίες συνθέτουν την χριστιανική μυθολογία. Η Ελεύθερη Σκέψη αναπτύχθηκε, φυσικά με αργούς ρυθμούς, διότι οι άνθρωποι χρειάζονται χρόνο μέχρι να φτάσουν να αμφισβητήσουν, βασιζόμενοι σε εγκεφαλικά κριτήρια, την αξία των δοξασιών που έχουν ενστερνιστεί και μόνο κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα άρχισε να επηρεάζει την μεγάλη μάζα των ανθρώπων, αλλά ακόμα και σήμερα η επιρροή της περιορίζεται σε εκείνες τις χώρες, όπου παρέχεται σε πολλά άτομα μια εκπαίδευση στις βασικές επιστημονικές αρχές.

Το Ισλάμ, απεναντίας, ήταν σαφέστατα ένα θρησκευτικό κίνημα, ένα άγριο ξέσπασμα εναντίον παντός είδους και υπό οποιαδή-

ποτε μορφή πολυθεϊσμού, μία επανειπιβεβαίωση της συνέχειας του αποκεκαλυμμένου μονοθεϊσμού δια μέσου του Αβραάμ, του Μωυσή και του Ιησού από τη Ναζαρέτ και μία επαναδιακήρυξη της αδελφοσύνης όλων των ανθρώπων, αυτής της θεμελιώδους αλήθειας, την οποία είχε ήδη διδάξει στους Εβραίους ο Χριστός, αλλά που οι Χριστιανοί θυμούνταν όλο και λιγότερο. Το Ισλάμ εμφανίστηκε ταχύτερα και περισσότερο αιφνίδια απ' ότι η Ελεύθερη Σκέψη, αφού τα κακώς κείμενα εναντίον των οπίων παρατάχτηκε προξενούσαν μεγαλύτερη ταραχή στον απλό και ειλικρινή αναζητητή του Ενός Θεού και συνεπώς ήταν ευκολότερο να διαγνωστούν, απ' ότι οι λογικές ασυνέπειες ή οι ιστορικές ανακρίβειες, ή ακόμα οι φυσικές αδυνατότητες. Τότε ήταν ευκολότερο για έναν φανατικό πιστό (απ' ότι ενδεχομένως για εμάς σήμερα), θρεμμένο με την ιουδαϊκή παράδοση, να ανιχνεύσει την ειδωλολατρία κάτω από κάθε μορφή εικονολατρίας αντί να αντιληφθεί, φερ' ειπείν, πόσο γελοία είναι μία ιστορία, όπως αυτή του Ιησού του Ναυή, ο οποίος ανάγκασε τον Ήλιο να σταθεί ακίνητος.

Αμφότερες, όμως, οι αντιδράσεις, η των αρχών του μεσαίωνα και η της νεώτερης περιόδου, της Αναγέννησης, η θρησκευτική και η του χώρου της διανόησης, η μία που είχε σηματική προέλευση και η άλλη που ξεκίνησε από στοχαστές Αρίου, κατά κύριο λόγο, αίματος και γλώσσας, απέτυχαν να δώσουν στον κόσμο δυτικά της Ινδίας την αίσθηση ότι είχε επιτευχθεί κάποιος στόχος και απέτυχαν, επίσης, να του δώσουν, πέραν του χρονικού ορίου του ενός με δύο αιώνων, την εντύπωση ότι βρισκόταν καθ' οδόν προς μία κατάσταση διανοητικής και συναισθηματικής ισορροπίας, προτιμότερης εκείνης που είχε επιτευχθεί στο σχετικά πρόσφατο παρελθόν.

Είναι αλήθεια ότι επί πολλές γενεές, το ισλαμικό κομμάτι του ευρύτερου εκείνου χώρου που έχουμε αποκαλέσει ως "Δύση" φαίνεται πως απήλαυε, παρ' όλες τις μεταβολές στην πολιτική του ιστορία, την ειρήνη εκείνη του νου, την οποία φέρουν στους ανθρώπους στη ζωή των οπίων η θρησκεία κατέχει πρωταρχική θέση, μερικές συγκεκριμένες, απλές και κυρίαρχες θρησκευτικές πεποιθήσεις. Είναι αλήθεια ότι το πρόβλημα των σχέσεων θρησκείας-Κράτους, το οποίο οι Ελεύθεροι Στοχαστές της Ευρώπης δεν είχαν

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

ποτέ την ευκαιρία (ή τη δύναμη) να αντιμετωπίσουν πρακτικά, επλύθηκε, σε κάποιο βαθμό, για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, εντός του χώρου του Ισλάμ κατά την περίοδο των πρώτων χαλιφών. Ο ορθολογισμός, όμως, καθώς ενισχύεται από το δεδομένο της σύγχρονης επιστήμης, έστω και στην περίπτωση που δεν έχει σείσει εντελώς τα θεμέλια της πίστης τους στο Ισλάμ, φαίνεται ότι επηρεάζει ολοένα και περισσότερο τους μορφωμένους μουσουλμάνους της σήμερον, κατά τρόπο όμοιο με αυτόν που επηρέασε τόσο πολλούς Χριστιανούς, από τον 16ο αιώνα και ύστερα και το αποτέλεσμα της επιρροής αυτής επί των πλέον φιλελεύθερων από τους σύγχρονους Τούρκους, Πέρσες, Αιγυπτίους, ακόμη και μερικών από τους Μουσουλμάνους της Ινδίας, είναι εμφανές. Η λύση, από την άλλη πλευρά, του προβλήματος των σχέσεων μεταξύ θρησκείας και Κράτους, όπως προτάθηκε από τους χαλίφες κατά την αρχική περίοδο του Ισλάμ, είναι τόσο στενά συνδεδεμένη με μια συγκεκριμένη θρησκευτική πίστη, ώστε δεν μπορεί, στη σημερινή εποχή, να επεκταθεί η εφαρμογή της σε όλες τις χώρες, εφ' όσον εδράζεται σε μια αυστηρώς θεοκρατική σύλληψη του Κράτους και σε μία αυστηρή γραμμή διαχωρισμού μεταξύ όλων όσοι έχουν αποδεχθεί την αποκάλυψη του προφήτη Μωάμεθ, των πιστών, δηλαδή και όλων των υπολοίπων. Ο σύγχρονος κόσμος, όμως, ορθώς ή μη, εξελίσσεται υπό τη λογική του διαχωρισμού του Κράτους από αμιγώς δογματικού ενδιαφέροντος θρησκευτικά ζητήματα.

Αν, τώρα, στρέψουμε την προσοχή μας στην μεταγενέστερη αντίδραση κατά των ανεπαρκειών του Χριστιανισμού, δηλαδή στην Ελεύθερη Σκέψη, διαπιστώνουμε ότι οι άνθρωποι εκείνοι, οι οποίοι ωρίμασαν υπό την επιρροή της, κατέληξαν σε μία κατάσταση πολύ μεγαλύτερης ηθικής αβεβαιότητας, από εκείνη των Μουσουλμάνων, τους οποίους δεν ικανοποιεί πλέον η παραδοσιακή τους μεσαιωνική αντίληψη της ζωής.

Χάρη στην αναμφισβήτητη επιρροή της Ελεύθερης Σκέψης, τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγει η διανοητική έρευνα δεν υπόκεινται, πλέον, στον έλεγχο της χριστιανικής θεολογίας όπως κάποτε. Κάθε φορά που προτείνεται μια επιστημονική θεωρία σχετικά με τη δομή του ατόμου ή την καταγωγή του ανθρώπου, έχει πο-

λύ μικρή σημασία αν αυτή συμπλέει ή μη, με την αφήγηση του βιβλίου της Γενέσεως. Μάλιστα, ακόμα και πιστοί Χριστιανοί είναι πρόθυμοι να την αποδεχθούν, αρκεί η εν λόγω θεωρία να προσφέρει μια εξήγηση των πραγμάτων. Ακόμη και τα ζητήματα ηθικής έχουν, επίσης, αποσυνδεθεί σχεδόν ολοκληρωτικά από το υπερκείμενο ιδεώδες ενός μεταφυσικού προστάγματος και η ορθή συμπεριφορά εκτιμάται διότι θεωρείται ως πρέπουσα και όχι, πλέον, επειδή αποτελεί θεϊκή προσταγή.

Όμως, η παραπάνω είναι και η μόνη διαφορά που υφίσταται μεταξύ της σύγχρονης ορθολογιστικής θεώρησης και της αντίστοιχης χριστιανικής πριν από την περίοδο της Αναγέννησης. Η διαφορά αυτή μπορεί, στη θεωρία, να φαντάζει υπολογίσιμη, ωστόσο στην πραγματική ζωή μόλις και μετά βίας είναι αισθητή. Παρ' όλη τη σημασία του, το γεγονός ότι στο πεδίο της αμιγώς θεωρητικής γνώσης, η σκέψη είναι πλέον ανεξάρτητη από την ιερατική ή τη βιβλική αυθεντία, παίζει μικρό ρόλο στην διαμόρφωση του πνεύματος των σημερινών καιρών. Σκέψεις, απόψεις και θεωρητικά συμπεράσματα λειτουργούν όντως εποικοδομητικά μόνο στο βαθμό, κατά τον οποίο καθορίζουν τις αντιδράσεις μας στο επίπεδο της συμπεριφοράς και εκεί δεν εξακριβώνουμε τίνι τρόπω οι παλαιές αυθεντίες έπαυσαν να έχουν το πρόσταγμα. Εξαιρουμένων των σεξουαλικών ηθών, τομέας όπου ο σύγχρονος άνθρωπος καθίσταται ολοένα και περισσότερο ελαστικός διότι έτσι ικανοποιεί τις ορέξεις τού, όπου ο δύναμης δεν έχει ξεπεράσει την εντυπωσιακή ανοχή πολλών καρδιναλίων του 16ου αιώνα, η συμπεριφορά, η οποία καθορίζεται ως "ορθή" είναι ακριβώς εκείνη που εναρμονίζεται με τις αρχές του Χριστιανισμού, που προσεγγίζει το φιλανθρωπικό, δημοκρατικό και, τρόπον τινά, στενό ιδεώδες του Χριστιανικού Ευαγγελίου, εκείνη που ακολουθεί υπάκουα την εντολή "αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν".

Εκείνοι που έκτισαν έναν Παρθενώνα δεν είχαν, είναι αλήθεια, φτάσει στο σημείο αυτό της παραπάνω εντολής, αλλά ο σύγχρονος ορθολογισμός ποτέ δεν το ξεπέρασε, διότι μπορεί μεν να δίδαξε, μέχρι ενός σημείου, τον σημερινό άνθρωπο της Δύσης να σκέφτεται σύμφωνα με τα δεδομένα των Συμπαντικών Πραγματικοτήτων,

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

αλλά δεν τον έχει διδάξει ακόμα να αισθάνεται σύμφωνα με τα δεδομένα των συμπαντικών αξιών. Ο ορθολογισμός αποκήρυξε την χριστιανική μεταφυσική ως παρωχημένη, αλλά εξαρτάται ακόμη από την όχι λιγότερο παρωχημένη ανθρωποεντρική σύλληψη περί του σωστού και του λάθους και μπορεί να μη διατείνεται, πλέον, ότι μόνο ο άνθρωπος έχει αθάνατη ψυχή, έχοντας, ταυτόχρονα, εγκαταλείψει την απλοϊκή ιδέα της σκόπιμης δημιουργίας του κόσμου και όλων όσα περιλαμβάνει προς χάριν του ανθρώπου, αλλά φαίνεται ότι δεν διακρίνει κάτι κακό στην εκμετάλλευση, την καταστροφή και τον βασανισμό από τον άνθρωπο, των γεμάτων ομορφιά αθώων πλασμάτων, ζώων και φυτών, προς ίδιον όφελος, πλασμάτων τα οποία ανατράφηκαν όπως κι εκείνος, μέσα στο ίδιο ηλιόφως και σχηματίστηκαν μέσα στη μήτρα της αυτής μητέρας γης. Ο ορθολογισμός από κάθε πρακτική άποψη, φαίνεται ότι θεωρεί όλα τα υπόλοιπα πλάσματα όχι περισσότερο άξια προσοχής, παρά ως εάν είχαν όντως πλασθεί προς χάριν του ανθρώπου από τον ίδιο εκείνο Θεό, ο οποίος έκανε να ξεραθεί η γνωστή συκιά του Ευαγγελίου, προκειμένου να διδαχθούν οι μαθητές του Χριστού και ο οποίος επέτρεψε στα ακάθαρτα πνεύματα να εισέλθουν στην αγέλη εκείνη των χοίρων στην πόλη Γάδαρα, ώστε να ανακουφιστεί από την λαβή τους ένα ανθρώπινο ον.

Οπωσδήποτε υπάρχουν ελεύθεροι στοχαστές, οι οποίοι, όσον αφορά στο άτομό τους, υπερέβησαν τα όρια της χριστιανικής αγάπης και εναγκαλίστηκαν με την συμπόνια τους, κάθε μορφή ζωής. Πολλοί, επίσης, καλόκαρδοι άγιοι των Μωαμεθανών, όπως ο Άμπου Χουράιρα, ο "Πατέρας των Γατών", συμμερίστηκαν την αυτή ιδέα της πραγματικά καθολικής αδελφοσύνης των όντων, αλλά οι μεμονωμένες αυτές περιπτώσεις δεν μπορεί να μας κάνουν να μη βλέπουμε το γεγονός ότι κανένα από τα δύο αυτά μεγάλα κινήματα, τα οποία ανεφύησαν προκειμένου να διαδεχθούν τον Χριστιανισμό, δεν έχει πραγματικά δώσει έμφαση στη θεμελιώδη εκείνη αλήθεια της ενότητας κάθε μορφής ζωής (μαζί με όλα τα πρακτικά επακόλουθα), την οποία οι χριστιανικές ιερές γραφές παρέλειψαν να εκφράσουν. Αναμφίβολα υπήρξαν στον Χριστιανισμό αξιοσημείωτες μορφές, όπως επί παραδείγματι, ο Άγιος

Φραγκίσκος της Ασίζης, που συνέλαβαν την παραπάνω αλήθεια και έζησαν σύμφωνα με αυτήν, ωστόσο, τουλάχιστον κατά τη δική μας θεώρηση, η κύρια αδυναμία του Χριστιανισμού σε σύγκριση με τις μεγάλες ζώσεις θρησκείες της Ανατολής, δύναται να επιβεβαιωθεί στην Βεδαντισμό [σ.τ.μ.: Ουπανισάδ], τον Βουδισμό και τον Τζαϊνισμό, καθώς επίσης και με την, πλησιέστερα στην γενέτειρά του, απολεσθείσα θρησκεία του Ήλιακου Δίσκου, έγκειται στην παράλειψη του Ευαγγελίου να τονίσει αυτήν την αλήθεια, έστω και κατ' ελάχιστον. Οι μόνες δύο μεγάλης κλίμακας προσπάθειες που σημειώθηκαν πότε δυτικά της Ινδίας ώστε να αποκατασταθεί η αλήθεια αυτή στην συνείδηση των ανθρώπων, η τόσο σημαντική, ήταν κατά την αρχαιότητα ο Πυθαγορισμός (και ο μεταγενέστερος Νεοπυθαγορισμός) και, στις μέρες μας, η Θεοσοφία, αμφότερες κινήσεις που χρωστούν αρκετά σε άμεση ή έμμεση ινδική επιρροή. Το ενδιαφέρον δε που επιδεικνύουν πολλοί από τους μορφωμένους σύγχρονους μας για τη Θεοσοφία καταδεικνύει τον βαθμό στον οποίο η συνηθισμένη Ελεύθερη Σκέψη, ένας συνδυασμός μίας επιστημονικής σύλληψης του κόσμου με ένα απλώς χριστιανικής χροιάς ιδεώδες περί αγάπης και φιλανθρωπίας, δεν επαρκεί για να ικανοποιήσει τις ηθικές ανάγκες των πλέον ευαίσθητων από εμάς.

Αλλά έχουμε και άλλα να πούμε. Η σύγχρονη Ελεύθερη Σκέψη έχει αποσυνδέσει πλήρως, στο μυαλό των πλέον μορφωμένων ανθρώπων, τον τομέα της αποκτηθείσας βέβαιης γνώσης, δηλαδή της επιστήμης, από αυτόν της λατρείας. Όχι ότι ένας άνθρωπος της επιστήμης δεν μπορεί να είναι ταυτόχρονα και άνθρωπος της πίστεως (συνήθως είναι), αλλά θεωρεί τους δύο αυτούς τομείς ως διακριτούς, καθώς το αντικείμενο του ενός πιστεύει ότι δεν είναι δυνατόν να υποκαταστήσει εκείνο του άλλου και αντιστρόφως, όπως συμβαίνει, επίσης, με την στόχευση του καθενός: δεν μπορεί κάποιος να έχει γνώση του Θεού, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που έχει γνώση των δεδομένων των εμπειριών δια μέσου των αισθήσεων ή των λογικών συμπερασμάτων στα οποία καταλήγει μέσω επαγγελκής σκέψης, όπως επίσης και ανεξαρτήτως του βαθμού στον οποίο θαυμάζει κάποιος την εξόχου κάλλους εικόνα της ορατής πραγματικότητας, την οποία μας παρέχει η σύγχρονη επιστήμη, δεν μπο-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

ρεί να λατρέψει τα αντικείμενα της επιστημονικής έρευνας, όπως π.χ. τις διάφορες μορφές της ενέργειας, τα ενενήντα δύο φυσικά στοιχεία και τα όμοια.

Το τραγικό, δε, της υπόθεσης είναι ότι αφ' ής στιγμής η ορθολογιστική εικόνα του κόσμου επιβλήθηκε αφ' εαυτής στο νου μας, τα συνήθη αντικείμενα της πίστης εμφανίζονται ολοένα και περισσότερο ως ποιητικές φαντασίες, ως κρυφές αλληγορίες ή ως αποθεωθείσες ηθικές έννοιες, τα οποία δεν θέλουμε μεν να εγκαταλείψουμε ολοκληρωτικά, αλλά δεν μπορούμε να μη μετανοούμε για την έλλειψη σε αυτά, του είδους εκείνου διανοητικής βεβαιότητας, το οποίο μας κάνει να εξαρτώμεθα σε τόσο μεγάλο βαθμό από την επιστήμη. Αισθανόμαστε ολοένα και περισσότερο ότι η ηθική βεβαιότητα δεν επαρκεί να δικαιολογήσει την ολόψυχη μας αφοσίωση σε οποιαδήποτε υπέρτατη Αρχή ή, με άλλα λόγια, ότι θρησκεία χωρίς ένα στέρεο επιστημονικό υπόβαθρο δεν είναι επαρκής.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν στιγμές κατά τις οποίες μετανοούμε για τη χαμένη μας ικανότητα να απολαμβάνουμε την ευλογία τής, με την απλότητα ενός παιδιού, πίστεως χωρίς την παραμικρή επιφύλαξη μέσα στο νου μας, χωρίς πίεση, χωρίς σκέψη. Αναρωτιόμαστε, κατά καιρούς, μήπως τελικά οι άνθρωποι εκείνοι που έκτιζαν του γοτθικούς καθεδρικούς ναούς ήταν περισσότερο ευτυχισμένοι και καλύτεροι από τους συγχρόνους μας, μήπως οι μεγαλειώδεις εμπνεύσεις που αντλούσαν από παιδιάστικους θρύλους δεν συγκρίνονται σε αξία με το σύνολο των στείρων ορθολογιστικών πεποιθήσεών μας. Θα θέλαμε μέσω της εξύψωσης των "πραγματικοτήτων" στις οποίες δίνουμε αξία, να βιώσουμε την ίδια θρησκευτική ζέση που ένιωθαν εκείνοι οι άνθρωποι όταν λάτρευαν έναν Θεό, ο οποίος πιθανόν να ήταν μία ψευδαίσθηση, όμως η επιθυμία μας αυτή φαντάζει αδύνατη, καθώς κάτι τέτοιο δοκιμάστηκε και απέτυχε. Η λατρεία της Θεάς Λογικής που προτάθηκε από τους ονειροπόλους της Γαλλικής Επανάστασης και η λατρεία της Ανθρωπότητας, την οποία ο Αύγουστος Κομητής ήθελε να διαδώσει στο λαό, δεν θά μπορούσαν ποτέ να κάνουν τον Δυτικό άνθρωπο να ξεχάσει την αγαπημένη γλυκύτητα των χριστιανικών του εορτών, την ζυμωμένη από παλιά με όλες εκείνες τις αναμνή-

σεις από την παιδική ηλικία. Πως θα μπορούσε έστω και να σκεφθεί κανείς την αντικατάσταση της παράδοσης των Χριστουγέννων και του Πάσχα από αυτά τα στεγνά πράγματα που αναφέραμε πιο πάνω; Η επιστήμη χωρίς τα πλεονεκτήματα της θρησκείας δεν είναι πλέον δυνατόν να μας ικανοποιήσει περισσότερο απ' όσο η θρησκεία χωρίς ένα υπόβαθρο επιστημονικής βεβαιότητας. Οι άνθρωποι εκείνοι που παραμένουν στις μέρες μας ικανοποιημένοι από την Ελεύθερη Σκέψη, όσο εξέχοντες και αν είναι ορισμένοι από αυτούς, ανήκουν ήδη σε μία περασμένη εποχή. Ο 20ος αιώνας συνειδητοποιεί ολοένα και περισσότερο τη λαχτάρα του για μία εμπερικλείουσα τα πάντα διανοητική και πνευματική αλήθεια, υπό το φως της οποίας οι αποκαλύψεις της εμπειρίας και της πίστης, οι υπαγορεύσεις της λογικής και της διαίσθησης, της επιστήμης δηλαδή και της θρησκείας, θα έβρισκαν τη θέση τους ως οι μερικές όψεις ενός αρμονικού και οργανικού όλου. Η εξέλιξη την οποία μπορεί κανείς να παρακολουθήσει στην κοσμοθεώρηση ενός ανθρώπου, όπως ο Άλντους Χάξλεϋ, είναι αξιοσημείωτη ως σημείο των καιρών μας.

Θα πρέπει από κοινού με το διαζύγιο μεταξύ Θρησκείας και Επιστήμης, να σημειώσουμε το διαζύγιο της θρησκείας από την ιδιωτική και τη δημόσια ζωή. Καθώς παρατηρεί καίρια ο Άλντους Χάξλεϋ σε ένα από τα βιβλία του ("Σκοποί και Μέσα", Ends and Means), οι άγιοι, οι οποίοι προτάθηκαν για να τους λατρεύουμε ως υποδείγματα καλοσύνης, δεν είναι σχεδόν ποτέ ιδιοφυΐες του πνεύματος και οι ιδιοφυΐες από την άλλη, όπως επιστήμονες, φιλόσοφοι, εξέχουσες ηγετικές μορφές, μαζί με τους καλλιτέχνες, τους ποιητές και τους συγγραφείς, των οποίων το όνομα κέρδισε την αθανασία, σε καμμία, μάλλον, περίπτωση δεν είναι αξιοσημείωτες ως ενσάρκωση των αρετών που η θρησκεία μάς διδάσκει να εκτιμούμε. Όλη αυτή η κατάσταση έχει παγιωθεί σε τέτοιον βαθμό, ώστε έχουμε παύσει να αναμένουμε εξαιρετική ευφυΐα από έναν άγιο ή εξαιρετική καλοσύνη από μία, σύμφωνα με τα δεδομένα του κόσμου, ιδιοφυΐα, πόσο μάλλον από μια ιδιοφυΐα της πολιτικής. Πουθενά, δε, ο χωρισμός της θρησκείας από τη ζωή δεν είναι περισσότερο κυρίαρχος (και περισσότερο αποτρόπαιος) από το πε-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

δίο των διεθνών σχέσεων.

Η πολλάκις αναφερθείσα προτροπή του Χριστού "απόδοτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ" σκιγραφεί, σύμφωνα με την κοινή της ερμηνεία, έναν δυϊσμό καθηκόντων, ο οποίος έχει επιζήσει της πίστεως στον δογματικό Χριστιανισμό. Ο Δυτικός, είτε τυγχάνει Χριστιανός, είτε Ελεύθερος Στοχαστής, είτε Μουσουλμάνος σε κάποιο από τα σύγχρονα ισλαμικά κράτη που έχουν γνωρίσει την επίδραση των ευρωπαϊκών ιδεών, ακολουθεί στη ζωή του ως ανθρώπινου όντος, ορισμένες αρχές διάφορες, ενίστε και αντίθετες, εκείνων οι οποίες βρίσκονται στα θεμέλια της κοινοθεώρησης του ως πολίτη. Ο Καίσαρ και ο Θεός τις περισσότερες φορές βρίσκονται μάλλον σε σύγκρουση μεταξύ τους παρά όχι και όταν συμβαίνει αυτό, όταν δηλαδή δεν υπάρχει τρόπος να υπηρετήσει αμφότερους, ο Δυτικός υπηρετεί, εν γένει, πρώτα τον Καίσαρα και προσφέρει στον Θεό, ως αντιστάθμισμα, μερικά ψιχία ατομικής ευλάβειας. Ωστόσο, διαρκώς αυξάνει ο αριθμός εκείνων που καταγγέλλουν αυτόν τον δυϊσμό που διέπει τα πάρα πάνω ιδεώδη ως δεινό προϊόν τής σοφιστικής τής εξαπάτησης.

Στον αρχαίο κόσμο, για όσο διάστημα η θρησκεία αποτελούσε εθνική μέριμνα και συνδεόταν περισσότερο με πρακτικές παρά με πεποιθήσεις, ήταν αδύνατος ο εν τοις πράγμασι διαχωρισμός της από τη ζωή. Το καθεστώς αυτό μπορεί, από μια άποψη, να φαίνεται καλύτερο σε σύγκριση με την κατάσταση που βλέπουμε σήμερα. Εκείνοι, δε, οι τολμηροί ιδεολόγοι της Ευρώπης, οι οποίοι επιχείρησαν, κατά το πρόσφατο παρελθόν, να σαρώσουν άπαξ και διαπαντός το πνεύμα, αν όχι και το όνομα, του Χριστιανισμού, και, βασισμένοι στην ακριβώς καθορισμένη ιδέα της φυσιολογίας περί φυλής, να ανυψώσουν το Έθνος ως το αντικείμενο της υψίστης αφοσίωσης των ανθρώπων, εκείνοι οι ιδεολόγοι, λοιπόν, φαίνονται μάλλον σοφότεροι και ειλικρινέστεροι από τους ανταγωνιστές τους οπαδούς των θεωριών περί ανθρωπισμού. Εάν όντως η θρησκεία, ως έχει, δεν ανταποκρίνεται, πλέον, στις ανάγκες της ζωής, είναι καλύτερο να την αλλάξουμε. Είναι πολύ καλύτερο να παραμερίσουμε ανοιχτά δύο χιλιάδες χρόνια λαθών (αν πράγματι πρόκειται για λάθη), να επιστρέψουμε στους εθνικούς Θεούς του παρελθό-

ντος και να είμαστε σταθεροί στην επιλογή μας αυτή μέχρι τέλους, παρά να αποτίουμε θεϊκές τιμές στον Άνθρωπο, που είπε "αγαπήσεις τον πλησίον σου", εξαπολύοντας από την μεριά μας ταυτοχρόνως πόλεμο εξοντώσεως εναντίον όσων ανήκουν σε αντίπαλα έθνη, για τους οποίους δεν μπορεί καν να προταθεί η δικαιολογία ότι τους θεωρούμε ως "απίστους" ή "αιρετικούς".

Οι αφοσιωμένοι στη Θρησκεία της Φυλής δεν διακρίνονται από υποκρισία, όπως συμβαίνει με τους αφοσιωμένους στη Θρησκεία του ανθρώπου. Η μόνη αδυναμία, την οποία θα μπορούσε να επισημάνει κανείς στο πιστεύω των πρώτων, εάν αυτό το διαχωρίσουμε τεχνητά από τη Θρησκεία της Ζώης, της οποίας ουσιαστικά είναι και παραμένει, στο νου των καλύτερων εκφραστών του, ως η αυθεντική της διατύπωση, είναι ότι έχει πλέον ξεπεραστεί και ότι, συνεπώς, είναι δύσκολο να επιστρέψουμε πάλι σε αυτό, ακόμα και αν το επιθυμούμε. Η δε Θρησκεία του ανθρώπου αυτή καθαυτή, έχει ξεπεραστεί πολύ καιρό πριν από τη γέννησή της. Η αλήθεια είναι ότι και οι δύο αυτές Θρησκείες διακρίνονται από μεγάλη στενότητα στον ορίζοντά τους, από υπερβολικά παθιασμένη μονομέρεια, από πολλή άγνοια των μεγάλων πραγματικοτήτων, οι οποίες υπερβαίνουν το πεδίο τους, ώστε οι εν λόγω Θρησκείες δεν μπορούν πλέον να ικανοποιήσουν ανθρώπους που σκέπτονται ορθολογικά και συναισθάνονται την ομορφιά και την σημαντικότητα της ζωής, εάν δεν συνενωθούν εντός της Θρησκείας της Ζωής.

Η ειλικρινής αποδοχή ενός ηθικού ιδεώδους ακόμη στενότερου αυτού του Χριστιανισμού ή της ανθρωπιστικής Ελεύθερης Σκέψης δεν πρόκειται εν τέλει να εξυπηρετήσει τον σκοπό της γεφύρωσης του χάσματος μεταξύ της ζωής και της θρησκείας. Οι υψηλότερες βλέψεις του πνεύματος δεν είναι δυνατόν να καταπνιγούν εντελώς και το χάσμα σύντομα θα επανεμφανιστεί, στη συγκεκριμένη περίπτωση μεταξύ της Θρησκείας της φυλής, του έθνους ή της κοινωνικής τάξης και του βίου των ανωτέρων ατόμων, αποτέλεσμα που θα είναι θλιβερό. Το χάσμα αυτό θα υπάρχει εσαεί, υπό τη μία ή την άλλη μορφή, όσο δεν γίνεται αποδεκτή, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη, από τα μεμονωμένα άτομα και από τις ομάδες ατόμων, μία θρησκεία της αδιαίρετης αλήθειας, η οποία να υπερ-

Ο Ακενατών και ο Σημερινός Κόσμος

βαίνει τον άνθρωπο, και της ειλικρινούς καθολικής αγάπης.

Επιπροσθέτως, ο μυστικισμός της Φυλής (ή του Έθνους, ή οποιασδήποτε άλλης έννοιας προσδιοριζομένης εντός ενός στενότερου πλαισίου από εκείνο του "ανθρώπου") είναι, υπό την πλέον στενή και αδιαφώτιστη, μάλιστα, άποψη, ακαταμάχητος, παρεκτός εάν, και μέχρις ότου, η επικεντρωμένη στον άνθρωπο ιδεολογία, την οποία κληρονόμησε από τον Χριστιανισμό η Ελεύθερη Σκέψη, παραμερισθεί απαξ και διαπαντός, χάριν μιας ιδεολογίας επικεντρωμένης στη ζωή. Εάν, δηλαδή, διατίθεται όντως κάποιος να πιστέψει ότι η ζώσα Φύση, με όλη τη θαυμάσια ομορφιά της, δημιουργήθηκε ώστε να την χρησιμοποιεί ο άνθρωπος προς όφελός του, τότε γιατί να μην αποδεχθεί, όντας εξίσου συνεπής, ότι ο μεγάλος όγκος της ανθρωπότητας δημιουργήθηκε ώστε να τον εκμεταλλεύονται κατά βούληση κάποιες λύγες ανώτερες φυλές, τάξεις ή ακόμη και μεμονωμένα άτομα;

Εν τέλει, οφείλουμε να φτάσουμε μέχρι τέλους και να αναγνωρίσουμε ότι οι συμπαντικές αξίες αποτελούν την ουσία της Θρησκείας, εάν η τελευταία προορίζεται να έχει κάποιο καθολικό νόημα. Εάν, δε, η Θρησκεία προορίζεται να αποτελέσει κάτι περισσότερο από ένα ατομικό ιδανικό, να μην παραμένει, πλέον, αποχωρισμένη από τη ζωή των Κρατών, εάν η αλήθεια, με μία λέξη, πρόκειται ποτέ να καθορίζει τόσο τις διεθνείς σχέσεις, όσο και τις προσωπικές επαφές, τότε πρέπει να αγωνιστούμε ώστε να δώσουμε την ισχύ στα χέρια μίας επίλεκτης ομάδας της διανόησης και της ηθικής, να επιστρέψουμε, δηλαδή, στην ιδέα του Πλάτωνος περί των σοφών, οι οποίοι θα χειρίζονται τα δημόσια πράγματα, θα είναι οι νομοθέτες και οι κυβερνήτες των ανθρώπων και αδιαμφισβήτητοι καθοδηγητές των Εθνών, τα οποία θα επιδεικνύουν απέναντί τους σεβασμό και υπακοή.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Υιός Του Θεού»
[Son Of God], Λονδίνο 1946)

Ένας Υιός του Θεού

Δεκατέσσερις, σχεδόν, αιώνες πριν από τον Χριστό, στο διά-
στημα κατά το οποίο η Αίγυπτος βρισκόταν στο απόγειό της,
βασίλευσε για λίγα χρόνια σε αυτή τη μεγάλη χώρα ο
Βασιλιάς Ακενατών.

Ο Ακενατών ήταν στοχαστής, ήταν καλλιτέχνης, ήταν άγιος, ο πρώτος ορθολογιστής του κόσμου και ο αρχαιότερος Πρίγκιπας της Ειρήνης. Μέσω του ορατού δίσκου του Ήλιου, του Ατών, λάτρεψε την "Ενέργεια εντός του Δίσκου", την υπέρτατη Πραγματικότητα, την οποία, συνειδητά ή ασυνείδητα, αναζητούν ακόμη άνθρωποι όλων των πίστεων μέσα σε χίλια δυο ονόματα και μονοπάτια και χαρακτήρισε τον εαυτό του ως Υιό της αόρατης εκείνης αιώνιας Πηγής όλης της ζωής. Όπως έλεγε και ένας ύμνος του, "Είσαι μέσα στην καρδιά μου και κανείς δεν Σε γνωρίζει πλην Εμού, του Υιού σου". Τα λόγια του, λοιπόν, αυτά, από καιρό λησμονημένα, έφτασαν μέχρις ημών καταγεγραμμένα πάνω στους τοίχους του τάφου ενός ευγενούς, αυτά τα εκπληκτικά λόγια του παλαιότερου ίσως εκείνου που ήματος που μπορεί να αποδοθεί με βεβαιότητα σε κάποιον συγκεκριμένο συγγραφέα: "Εγώ, ο Υιός σου...".

Ο Ακενατών είναι ένας από τους πολύ λίγους ανθρώπους που προέβαλαν ποτέ έναν τόσο τολμηρό ισχυρισμό. Ο σκοπός μας είναι να καταδείξουμε ότι πράττοντας κατ' αυτό τον τρόπο, ο Ακενατών δεν ήταν λιγότερο δικαιολογημένος από οποιονδήποτε άλλο διδάσκα-

λο της αλήθειας, οσοδήποτε εντυπωσιακή και αν, ενδεχομένως, φαντάζει η επιτυχία του δεύτερου σε σύγκριση με την αποτυχία του πρώτου, όση εξάπλωση και αν γνώρισε η φήμη του σε σύγκριση με την παντελή λήθη στην οποία είχε περιπέσει το όνομα του Ακενατών κατά τα τελευταία τρεις χιλιάδες τριακόσια χρόνια.

Ποιος είναι ο "Υιός του Θεού";

Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι αρνούνται σθεναρά να αποδώσουν την τιμή αυτού του τίτλου στο πρόσωπο οποιουδήποτε, συνεπείς προς τη θεμελιώδη ιδέα ενός υπερβατικού Θεού, υπεράνω κι έξω του Σύμπαντος, και διακριτού από όλα όσα αυτό εμπεριέχει. Άλλοι δεν αναγνωρίζουν άλλον "Υιό", παρά μόνο τον ιδρυτή της ξεχωριστής δικής τους πίστης, στον οποίο αποδίδουν μια θαυματουργή γέννηση ως απόδειξη της θεϊκής του καταγωγής.

Εμείς, ωστόσο, σε αρμονία με μία εντελώς διαφορετική αντίληψη περί Θεού, πιστεύουμε ότι οποιοσδήποτε συνειδητοποιεί πλήρως την πραγματική σχέση της πεπερασμένης ατομικότητάς του με την ενυπάρχουσα απρόσωπη Ουσία όλων των πραγμάτων, μπορεί να αποκαλεί εαυτόν Υιό του Θεού, όντας ταυτοχρόνως ανθρώπινος και θεϊκός, διότι η σχέση, της οποίας έχει τότε επίγνωση είναι αυτή της ουσιαστικής ταύτισης με αυτήν την υπέρτατη Ουσία. Πιστεύουμε, επίσης, ότι εάν θέλουμε να είμαστε ακριβείς, η λέξη "Θεός" δεν έχει κανένα νόημα παρεκτός για εκείνους, οι οποίοι έχουν συνειδητοποιήσει αυτή την ταύτιση. Οι εν λόγω άνθρωποι είναι οπάνιοι, παντού και πάντοτε, όμως μόνον αυτοί δικαιολογούν την ύπαρξη του ανθρώπινου είδους.

Ο σκοπός μας είναι να καταδείξουμε ότι ο Ακενατών ήταν ένας από τους λιγοστούς αυτούς ανθρώπους και ίσως ο αρχαιότερος που γνωρίζουμε μεταξύ εκείνων, των οποίων η ζωή μπορεί να καθοριστεί χρονολογικά.

Η αδυναμία της διδασκαλίας του να επιβιώσει του ιδίου υπό τη μορφή καθιερωμένης θρησκείας, δυνατόν να θεωρηθεί ως μία από τις τραγωδίες της ιστορίας, την οποία μπορούμε να εξηγήσουμε, μπορούμε ακόμα να προσπαθήσουμε να απαλύνουμε την εντύπωση που προκαλεί, αλλά το δυστυχές γεγονός θα παραμείνει, διότι τί-

Ἐνας Υιός του Θεού

ποτα δεν μπορεί να αλλάξει το παρελθόν.

Ορισμένες άλλες ψυχές είχαν τους μαθητές τους να κηρύξουν το μήνυμά τους, τους μάρτυρες να καταθέσουν την μαρτυρία για τη μεγαλοσύνη τους εν τω μέσω βασάνων καὶ θανάτου, ιεραποστόλους να μεταφέρουν το όνομά τους και την κυριαρχία τους στα πέρατα της γης, σχολιαστές, θαυμαστές, κατακριτές (φιλοσόφους, ποιητές, καλλιτέχνες) να διατηρήσουν ζωντανή τη μνήμη τους στο πέρασμα των αιώνων, αλλά η μοίρα του Ακενατών ἤταν διαφορετική, καθώς αμέσως σχεδόν μετά τον θάνατό του, ο ζῆλος των ακολούθων του φαίνεται να έχει ήδη εξαντληθεί. Μέσα σε λίγα χρόνια, το όνομά του αποτελούσε ανάθεμα, η νέα πόλη που είχε χτίσει εκθεμελιώθηκε, τα λείψανά του βεβηλώθηκαν και η μνήμη του εξαλείφθηκε συστηματικά, χωρίς, προφανώς, ούτε μία απλή κραυγή διαμαρτυρίας από οποιονδήποτε εκ των ογδόντα χιλιάδων (ή περισσότερο) ανθρώπων, οι οποίοι μέσα στον ενθουσιασμό τους είχαν εγκαταλείψει μαζί του τις Θήβες, πριν από δεκατρία χρόνια. Ἐκτοτε, μέχρι τη στιγμή που ήρθαν στο φως κατά τα τέλη του 19ου αιώνα μέρος της αλληλογραφίας του Ακενατών με το εξωτερικό και αποσπάσματα των ύμνων του, δεν υπήρχε ούτε ένας άνθρωπος στον κόσμο που να γνώριζε την υπαρξή του. Ακόμα και σήμερα, μάλιστα, παρά τον γνήσιο θαυμασμό μερικών μορφωμένων για την λογική θρησκεία του, δεν υπάρχει σχεδόν κανένας άνθρωπος στον κόσμο, την καθημερινή ζωή του οποίου να γεμίζει με την παρουσία της η μορφή του Ακενατών.

Γιατί συμβαίνει αυτό;

Όσοι συνηθίζουν να κρίνουν βιαστικά, θα συμπεράνουν αμέσως ότι η διδασκαλία του Ακενατών δεν υπήρξε τόσο τέλεια, όσο εκείνες, οι οποίες αποτέλεσαν τον πυρήνα των ζωντανών πίστεων.

Η επιτυχία, ωστόσο, δεν αποτελεί το κριτήριο βάσει του οποίου πρέπει να αποφασίζει κανείς για την αξία μιας θρησκείας. Η ευρεία εξάπλωση οποιουδήποτε δόγματος είναι μια διαδικασία στην οποία υπεισέρχονται τόσοι πολλοί παράγοντες, ώστε δεν μπορεί κανείς να αποδώσει τις κατακτήσεις που σημειώνει το εκάστοτε δόγμα στην ποσότητα και μόνο αλήθειας, την οποία περιέχει. Επιπροσθέτως, μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η ποσότητα

αυτή αλήθειας φαντάζει ως άμεσης και πρακτικής χρήσης, έχει επαρκή απήχηση στο ανθρώπινο κοπάδι, βοηθώντας, εντέλει, στη διάδοση του συγκεκριμένου δόγματος. Η ευγενέστερη πλευρά κάθε θρησκείας είναι ακριβώς αυτή, η οποία διαφεύγει της προσοχής του μέσου πιστού, αφήνοντας ασυγκίνητη την ευαισθησία του. Ο αριθμός, συνεπώς, των ανθρώπων που πιστεύουν σε μία συγκεκριμένη θρησκεία και το εύρος της γεωγραφικής έκτασης που καταλαμβάνει, δεν αιποδεικνύει τίποτα.

Η ποιότητα των εθνών, τα οποία επισήμως ασπάζονται τη συγκεκριμένη θρησκεία, δεν αποτελεί καλύτερη εγγύηση για την αξία της, διότι οι άνθρωποι είναι εκείνοι που δημιουργούν την θρησκεία και όχι το αντίθετο. Μια υψηλή διδασκαλία μπορεί π.χ. εξαιτίας ενός τυχαίου ιστορικού συμβάντος, να καταστεί και να παραμείνει μετέπειτα η συλλογική πίστη μιας ομάδας παντελώς βαρβάρων, οι οποίοι, αναμφίβολα, θα την παρανοήσουν, αλλά, παρά ταύτα, θα τηρήσουν ως ιερή παρακαταθήκη το σύνολο της μυθολογίας και του συμβολισμού, το οποίο έχει εκ παραδόσεως προσκολληθεί στην εν λόγω πίστη. Αντιστρόφως, έχει δει κανείς (και ακόμα βλέπει) πολιτισμένα, προοδευτικά και εκπαιδευμένα στον ορθολογισμό έθνη, τα οποία είναι προσκολλημένα σε παιδαριώδη δόγματα, που επινοήθηκαν ή έγιναν αποδεκτά από τους στερούμενους κριτικού πνεύματος προγόνους τους. Ω, ναι, είναι αλήθεια ότι τα έθνη αυτά δεν υπολείπονται σε ικανούς θεολόγους που παρουσιάζουν τις ανοησίες ως κρυμμένη σοφία, αλλά οι ανοησίες παραμένουν πάντοτε ανοησίες.

Μια θρησκεία πρέπει να κρίνεται μεμονωμένα, ανεξάρτητα από την πραγματική ή φαινομενική επιφροή της επί οποιασδήποτε κοινωνίας, ανεξάρτητα από την επιτυχία της ή μη μεταξύ των ανθρώπων, και όποτε αναφερόμαστε σε αυτήν, ο μόνος βίος και προσωπικότητα που πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη είναι αυτός του ιδρυτή της (στην περίπτωση που η εν λόγω θρησκεία διαθέτει ιδρυτή). Η απλή και λογική θρησκεία του Ακενατών, περί της οποία δεν γνωρίζει σχεδόν κανείς τίποτα, κρινόμενη κατ' αυτόν τον τρόπο, αποκλειστικά και μόνο από την άποψη της εσωτερικής της ωραιό-

Ἐνας Υιός του Θεού

τητας, μπορεί να συγκριθεί πλεονεκτικά σε σχέση με καθιερωμένες πίστεις, τις οποίες ομολογούν εκατομμύρια ἀνθρώποι, και ο ιδρυτής της, μαζί με ίσως όχι περισσότερους από έναν ή δύο σύγχρονούς του μαθητές, μπορούν, παρ' όλα αυτά, να καταταχθούν μεταξύ των θείων ψυχών, οι οποίες τίμησαν αυτή τη γη, μεταξύ εκείνων, δηλαδή, που αποκαλούμε "ενσαρκώσεις" ή "Υιούς του Θεού".

Μπορούμε τώρα να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε γιατί η λατρεία του Ατών δεν κατόρθωσε να επιβιώσει ως μια οργανωμένη συλλογική πίστη. Εξ δοσων λίγων μπορούμε να συμπεράνουμε μέσα από τα σωζόμενα αποσπάσματα των ύμνων του Ακενατών και από αυτήν την ιστορία της ζωής του, μπορούμε να προβάλουμε, τουλάχιστον, τον ισχυρισμό ότι επρόκειτο για μια λατρεία που προηγείτο κατά πολύ της εποχής στην οποία εμφανίστηκε.

Το χάσμα, το οποίο χωρίζει έναν ιδιοφυή ἀνθρωπο από τους σύγχρονούς του δεν σημαίνει, κατ' ανάγκη, ότι οι δεύτεροι γεμάτοι δέος και σεβασμό προς το πρόσωπό του, αποδέχονται την καθοδήγησή του. Εάν το εν λόγω χάσμα είναι αποτέλεσμα της ανωτερότητας του πρώτου στον τομέα των τεχνικών γνώσεων ή των δεξιοτήτων, τότε αυτό θα τον ισχυροποιήσει στα μάτια των δεύτερων, οι οποίοι θα τον αντιμετωπίζουν ως ἡρωα, ως θαυματοποιό, ως γίγαντα του πολέμου ή των κατασκευών, ανάλογα με την περίπτωση, και του οποίου τις συμβουλές πολύ γρήγορα θα νιοθετήσουν, θαυμάζοντας και θέτοντας ολοένα και περισσότερο σε εφαρμογή τις εφευρέσεις ή τις ανακαλύψεις του, λόγω των φανερών και αμέσως αποκομιζόμενων πλεονεκτημάτων τους. Εάν, όμως, πρόκειται για το χάσμα, το οποίο χωρίζει τον τέλειο ἀνθρωπο από το συνηθισμένο ανθρώπινο κοπάδι, τον λογικό νου και τη πεφωτισμένη ψυχή από το δεισιδαίμον πλήθος των πιστών, την απείρως αγαπώσα και κατανοούσα καρδιά από τη μάζα των στενοκέφαλων εγωιστών, τότε αυτό δεν τον καθιστά παρά απομονωμένο και ανίσχυρο και όσο μεγαλύτερη η διαφορά μεταξύ αυτού και του λαού του, τόσο μικρότερη η ἄμεση επιτυχία του ήθικά, φιλοσοφικά ή θρησκευτικά ιδιοφυούς ανθρώπου: οι λόγοι και οι πράξεις του δεν βρίσκουν κατανόηση, το υψηπετές παράδειγμά του δεν βρίσκει μιμητές, η δη-

μιουργία που πασχίζει να πραγματώσει παραμένει ένα όνειρο. Το γεγονός ότι προηγείται κανείς της εποχής του στον τεχνικό τομέα αποτελεί πηγή δύναμης και εγγύησης εγκόσμιων επιτευγμάτων, εν αντιθέσει με κάτι αντίστοιχο στον ηθικό ή τον φιλοσοφικό.

Η υπερκείμενη των συγχρόνων του ανωτερότητα του Ακενατών δεν έχει κάτι αντίστοιχο στον τομέα των μηχανικών επιτευγμάτων. Καθώς γράφει ο Σερ Φλίντερς Πίτρι αναφερόμενος στη θρησκεία του Ακενατών, "Εάν είχε επινοηθεί ώστε να ικανοποιεί τις σύγχρονες επιστημονικές μας συλλήψεις, δεν θα μας ήταν σήμερα δυνατόν, από άποψης λογικής, να την βελτιώσουμε περισσότερο". Προκειμένου να συνειδητοποιήσουμε ποιο θα ήταν το αντίστοιχο, στον τομέα των μηχανικών επιτευγμάτων, της θρησκευτικής επανάστασης του Ακενατών, θα πρέπει να φανταστούμε έναν άνθρωπο του δεκάτου τετάρτου αιώνα π.Χ. να κατέχει το μυστικό της κατασκευής ενός σημερινού αεροπλάνου. Το μέγεθος και μόνο αυτής της σκέψης μας συνθλίβει. Ενώ, όμως, ο φανταστικός εφευρέτης μας θα μπορούσε εκ του ασφαλούς να κατακτήσει τον κόσμο με την βοήθεια ενός και μόνο αεροσκάφους, ο αρχαιότερος ορθολογιστής απέτυχε να πείσει έναν ελάχιστο αριθμό μαθητών ικανών να συνεχίσουν το έργο του και η διδασκαλία του, που κρίνεται "κατάλληλη για τους καιρούς μας", βρήκε μικρή ανταπόκριση στους δικούς του καιρούς. Εκείνοι, οι οποίοι θα μπορούσαν εύκολα να την συλλέξουν από τα χείλη του και να την μεταδώσουν, με όλες τις λεπτομέρειες, στις κατοπινές γενεές, δεν το έπραξαν, εμείς δε, που θα το είχαμε πράξει, δεν είχαμε ακόμα γεννηθεί. Αυτός είναι ο κύριος λόγος για τον οποίο, μετά από τα λαμπρά αυτά δεκατρία χρόνια άνθησης που γνώρισε η συγκεκριμένη λατρεία, δεν απέμεινε ούτε ίχνος της.

Υπάρχουν, όμως, και άλλοι λόγοι για την εξάλειψή της.

Ένας εξ αυτών ήταν ότι η θρησκεία του Ατών είναι τόσο λογική, ώστε δεν θα είχε απήχηση στον μέσο άνθρωπο οποιασδήποτε εποχής. Ένας άλλος ότι ο ίδιος ο Ακενατών διακρινόταν από τόση καλοσύνη (ίσως, επίσης, και από τόση οξυδέρκεια), ώστε δεν θα μπορούσε να την επιβάλει με τη βία.

Τρία είναι τα στοιχεία εκείνα, τα οποία φαίνεται ότι συμβάλλουν

στην εξάπλωση κάθε ευρέως διαδεδομένης θρησκείας: μια μυθολογία, τα θαύματα και ένα καθορισμένο, λίγο-πολύ, δόγμα σχετικά με το επέκεινα (με τον όρο "μυθολογία" εννοούμε τις αληθινές ή φανταστικές εκείνες διηγήσεις σχετικά με όλα τα συνδεόμενα με την συγκεκριμένη πίστη φυσικά ή υπερφυσικά όντα, δηλαδή ανθρώπους, αγγέλους, θηρία, αγίους, δαίμονες, Θεούς κλπ). Δεν έχουμε υπόψη μας κάποια θρησκεία, η οποία να έχει αντέξει μέχρι τις μέρες μας τη δοκιμασία του χρόνου χωρίς να διαθέτει ένα ή δύο, τουλάχιστον, από τα τρία αυτά στοιχεία, η δε πλειοψηφία των μεγάλων διεθνών θρησκειών χρωστά πάρα πολλά εξίσου και στα τρία.

Η λατρεία, όμως, του Ατών φαίνεται ότι στερείτο εξαρχής όλων των προηγουμένων και αυτός είναι, ενδεχομένως, ο λόγος για τον οποίο ορισμένοι σύγχρονοι συγγραφείς την χαρακτήρισαν ως φιλοσοφία, μάλλον, παρά θρησκεία. Ωστόσο, αυτή χαρακτηρίζεται από το ειδοποιό εκείνο στοιχείο της ευλάβειας, το οποίο ξεχωρίζει τη θρησκεία από τη φιλοσοφία. Η λατρεία του Ατών, ό,τι και να πούμε σχετικά με αυτήν, δεν ήταν καθαρά μία φιλοσοφία, καθώς μάλιστα συμπεριλάμβανε ένα καθημερινό τυπικό με ύμνους και μουσική, λιβάνι και λουλούδια: επρόκειτο για θρησκεία, η οποία όμως προσέφερε ταυτοχρόνως σε όσους την ακολουθούσαν λογική σκέψη, τη ζεστασία της ευλάβειας και μια μεγαλειώδη επίδειξη της αισθητικής ωραιότητας.

Αλλά δεν υπήρχαν θαυμαστές ιστορίες που να συνδέονται μαζί της. Το μόνο που θα μπορούσε να καταστεί το κέντρο μιας ολόκληρης λογοτεχνίας, εάν η εν λόγω θρησκεία διαρκούσε λίγο περισσότερο, ήταν ο βίος του Ιδρυτή της, ο οποίος, όμως, ήταν τόσο απλός, τόσο ανθρώπινος και τόσο φανερά φυσιολογικός, ώστε δεν μπορούσε να εντυπωσιάσει την χονδροειδή φαντασία των μαζών.

Ο Ακενατών φαίνεται ότι στην αγάπη του για την αλήθεια, σκοπίμως απεκδύθηκε όλου του μυστηρίου που είχε βοηθήσει τους προκάτοχούς του να εμφανίζονται ως Θεοί στα μάτια των υποταγμένων υπηκόων τους. Ο Ακενατών ήταν προσηνής και οι τρόποι του εκτός συμβατικοτήτων, η δε θεϊκότητά του δεν αποτελούσε επιδεικτικό προτέρημα ενός ηλιογεννημένου βασιλιά, ή ενός προφήτη,

επιβεβαιουμένη από εξωτερικά στοιχεία, αλλά μάλλον εσωτερική τελειότητα ενός ανθρώπου, του οποίου η καρδιά, η θέληση και η κατανόηση ήταν σε πλήρη αρμονία με τους αιώνιους νόμους της ζωής, ενός ανθρώπου, ο οποίος είχε πραγματώσει τον θείο προορισμό του τόσο φυσικά, όσο άλλοι απομακρύνονταν από αυτόν και, ως εκ τούτου, δεν αισθανόταν καμμία ανάγκη να την επιβεβαιώσει ούτε μέσω της χρήσης κάποιου πομπώδους τελετουργικού τυπικού, ούτε, μάλλον, μέσω άλλοκοτων απαρνήσεων. Ο Ακενατών δεν διακρινόταν από καμμία υπερβολή, από τίποτα το οποίο θα μπορούσε το χυδαίο μάτι να θεωρήσει ως "χτυπητό", τίποτα το οποίο ο λαϊκός ενθουσιασμός θα μπορούσε να οικειοποιηθεί και να μεγεθύνει, δεν έπραττε αξιοθαύμαστα κατορθώματα, καθώς παραδίδεται σχετικά με άλλους διδασκάλους, παρά το μόνο θαύμα για το οποίο μιλούσε ήταν το ατελείωτο αυτό της κοσμικής τάξης και της γονιμότητας: της εναλλαγής ημέρας και νύχτας, της αύξησης ενός πουλιού ή ενός μωρού.

Ο Ακενατών, επιπροσθέτως, δεν έφερε καμμία νέα ιδέα σχετικά με τον θάνατο, ούτε έδωσε έμφαση σε όσες αντίστοιχες ήταν κοινώς διαδεδομένες στην Αίγυπτο της εποχής. Αν μπορούμε να κρίνουμε από την ωραία προσευχή που είναι χαραγμένη πάνω στο φέρετρό του και την οποία πιθανόν συνέθεσε ο ίδιος, συμπεραίνουμε ότι ο Ακενατών πίστευε στην αιώνια ζωή της ψυχής, αλλά τίποτα περισσότερο πέραν αυτού. Όσα τουλάχιστον αποσπάσματα έχουν διασωθεί από τους ύμνους του νεκρού βασιλιά ή όσες επιγραφές στους τάφους των ευγενών που κομπάζουν ότι είχαν "ακούσει τη διδασκαλία του", δεν περιέχουν ουδεμία αναφορά στη φύση της μετά θάνατον ζωής και ιδιαίτερα ούτε ίχνος μνείας σε έννοιες όπως αμαρτία, ανταμοιβή και τιμωρία. Αυτό δεν σημαίνει ότι από τη θρησκεία του Ατών εξέλιπε κατά οποιονδήποτε τρόπο ο ηθικός χαρακτήρας, καθώς υπέθεσαν ορισμένοι από τους σύγχρονους επικριτές της, ένα συμπέρασμα αβάσιμο, το οποίο διαψεύδεται από αυτό το ίδιο το σύνθημα του βίου του Ακενατών: "Ζωή εν αληθείᾳ". Η ηθικότητα, ωστόσο, της συγκεκριμένης θρησκείας αφορούσε μάλλον το είναι κάθε ανθρώπου, παρά το πράττειν, επρόκειτο για

τὸν χαρακτήρα που προσκύπτει αυθόρμητα από μια αρμονική ζωή, παρά το αποτέλεσμα ενός καταλόγου από "επιτρέπεται" και "απαγορεύεται", ξένη, όπως και όλα τα φυσικά πράγματα, στην έννοια των υποσχέσεων και των απειλών, γεγονός που ευθύνεται για την μη προσέλκυση ικανού αριθμού οπαδών. Οι περισσότεροι ἀνθρώποι δεν επιθυμούν την αληθινή ηθικότητα, ούτε, επίσης, την αληθινή θρησκεία, παρά θέλουν μυθολογίες και θαύματα, τα οποία να τους εντυπωσιάζουν και διατάξεις αστυνομικού τύπου, τις οποίες πρέπει να τηρούν, ψευδαισθήσεις σε αυτό τον κόσμο, τιμωρίες και ανταμοιβές στον άλλο. Με μια λέξη, δηλαδή, οι περισσότεροι επιθυμούν μια σμικρυμένη και συναρπαστική αιωνιότητα που να ταιριάζει στα μέτρα της καθημερινής ζωής και όχι μια απογυμνωμένη από τη ρηχότητά της ζωή, η οποία να έχει καταστεί ένθεη, "Ζωή εν αληθείᾳ". Καθώς, λοιπόν, ο Ακενατών δεν είχε να τους προσφέρει τίποτα άλλο πέραν αυτού, η διδασκαλία του τους άφησε αδιάφορους και δεν διαδόθηκε παρά σε έναν στενό κύκλο αυλικών.

Το μόνο μέσο δια του οποίου ο Ακενατών θα είχε εξασφαλίσει την επιτυχία της θρησκείας του, καθιστώντας την διεθνή, θα ήταν η βία.

Η θρησκεία αυτή όντως προηγείτο κατά πολύ της εποχής της, αλλά και πολλών μελλοντικών εποχών, στερούμενη των στοιχείων εκείνων που καθιστούν μια πίστη δημοφιλή. Αναμφισβήτητα, μέσα σε μερικά χρόνια οι ἀνθρώποι θα την είχαν παρερμηνεύσει, θα την χρησιμοποιούσαν με λάθος τρόπο και θα την είχαν υποβιβάσει, όμως η θρησκεία θα είχε διαδοθεί. Η ισχύς του χρήματος και η ισχύς των όπλων μπορεί να αναγκάσει οποιουδήποτε ανθρώπους να ασπαστούν οποιαδήποτε πίστη, ακόμα και κάποια που δεν τους ταιριάζει και ο Ακενατών ήταν εξίσου ο ισχυρότερος και ο πλουσιότερος βασιλιάς του καιρού του, ο οποίος, είμαστε πεπεισμένοι, εάν είχε επιλέξει να χρησιμοποιήσει τη δύναμή του προκειμένου να επιβάλει στον κόσμο την καινούρια λατρεία, θα είχε ενδεχομένως επιτύχει σε μεγάλο βαθμό.

Οστόσο, ο Ακενατών, καθώς είχε πολύ βαθιά συναίσθηση και πολύ μεγάλη γνώση των πραγμάτων, δεν θυσίασε το πνεύμα της διδασκαλίας του χάριν ενός απατηλού θριάμβου, μάλιστα όχι μόνο

δεν χρησιμοποίησε βία προκειμένου να διασώσει τη θρησκεία του, παρά ούτε καν κατεδίωξε όσους προσπάθησαν να την αφανίσουν, με αποτέλεσμα να είναι αυτοί οι τελευταίοι που απόλαυσαν την αισθηση του θριάμβου (επί του παρόντος) και οι οποίοι επέβαλαν την θέλησή τους στον κόσμο: ήθελαν να αναθεματιστεί ο Ακενατών και το πέτυχαν, ήθελαν το πρόσωπό του να περάσει στη λήθη και όντως πέρασε, ήθελαν να μην ξανακούσει ποτέ ο κόσμος το όνομά του και επί τρεις χιλιετίες και πλέον όντως δεν το ξανάκουσε.

Όμως η ωραία και λογική διδασκαλία του, όσο και αν δεν την γνωρίζουμε επακριβώς, παραμένει ακηλίδωτη από τη δεισιδαιμονία, καθαρή από συμβιβασμούς, μη συνδεόμενη με κανένα από τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν, κατά την πάροδο του χρόνου, εν ονόματι πολλών επιτυχημένων θρησκειών, αγνή, ακέραια, όπως την συνέλαβε ο Ιδρυτής της, ένα αντικείμενο ομορφιάς για όλους τους επερχόμενους αιώνες.

Εάν, ωστόσο, υφίστανται ψυχολογικοί λόγοι εξαιτίας των οποίων η διδασκαλία του Ακενατών δεν είχε πολλές πιθανότητες να γίνει μια από τις ευρέως διαδεδομένες πίστεις του κόσμου, θα μπορούσε, τουλάχιστον, να παραμείνει η θρησκεία μιας τάξης επίλεκτων (ελίτ). Αυτό θα μπορούσε (και με επιτυχία, κατά πάσα πιθανότητα) να πραγματοποιηθεί σε ένα διαφορετικό περιβάλλον. Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της θρησκείας είναι ότι ανταποκρίνεται σε πολλούς διαφορετικούς τομείς: δεν συγκρούεται με την λογική, εκπληρώνει τις πλέον υψηλές προσδοκίες μας περί ωραιότητας, συνεπάγεται την αγάπη όχι μόνο προς τους άλλους ανθρώπους, αλλά προς όλα τα πλάσματα. Οι άριστοι των ανθρώπων θα μπορούσαν να αναζητήσουν στη θρησκεία αυτή, σε μια εποχή κατά την οποία κυριαρχούσε η δεισιδαιμονία και η φιλονικία, ένα ιδεώδες, στον οποίου το ύψος να ανταποκρίνεται ο βίος τους και μια παράδοση ευσεβείας θα ήταν δυνατόν να διαφυλάξει το όνομα του Ακενατών ιερό μεταξύ των λίγων εκείνων αξιών να γνωρίζουν τα σχετικά με αυτόν.

Ποτέ, όμως, δεν εγκαινιάστηκε μια τέτοια παράδοση, ούτε τουλάχιστον επιτράπηκε να εμφανιστεί. Η Αίγυπτος του δέκατου τέ-

ταρτου αιώνα π.Χ. ήταν ίδη σχεδόν εντελώς παραδομένη στην τυπολατρεία, ανήμπορη να ανταποκριθεί στο ξεχασμένο μήνυμα μιας ζωής ζωτικότητας και οι πέριξ αυτής χώρες, είτε τόσο βάρβαρες, είτε τόσο ξεπεσμένες, ώστε δεν μπορούσαν να το κατανοήσουν. Η νέα θρησκεία, καθώς στη χώρα προέλευσής της είχε καταπνιγεί χάρη στον φανατισμό του ιερατείου και την αδιαφορία του κόσμου, είχε, στο εξωτερικό, βυθιστεί κάτω από ένα πλήθος πρακτικών πίστεων, οι οποίες υπόσχονταν στους ανθρώπους απτά οφέλη τόσο σε αυτόν τον κόσμο, όσο και τον άλλο. Καταδιωχθείσα υπό την οργανωμένη μορφή της, η θρησκεία αυτή σύντομα έπαψε να υπάρχει έστω και ως φυσική λατρεία. Η διατήρησή της στη ζωή θα απαιτούσε ένα κλίμα ειλικρίνειας και ανεκτικότητας, μια πραγματικά θρησκευτική ατμόσφαιρα, η οποία ήταν επί πολλούς αιώνες δύσκολο να βρεθεί οπουδήποτε στην γη, πλην ίσως μεταξύ μιας μειονότητας Ινδουιστών.

Ας μας επιτραπεί σε αυτό το σημείο να παρατηρήσουμε ότι καμία από τις υψηλές διδασκαλίες που εμφανίστηκαν δυτικά της Ινδίας πριν από τον Χριστιανισμό δεν επέζησε και ότι η Ινδία, όσο απροσδόκητο και αν ίσως φαντάζει αυτό, θα μπορούσε να είναι κάλλιστα η μόνη χώρα, η οποία θα έδινε στο νεάρο βασιλιά λάτρη της Ακτινοβόλου Ενέργειας, εάν είχε φτάσει ως εκεί το κήρυγμά του, μια αντάξια αυτού θέση μέσα στην εποχή του, καθώς και η μόνη χώρα η οποία πιθανόν να συνέχιζε να τον τιμά μέχρι τις μέρες μας ως μία από τις ενσαρκώσεις της Υψίστης Ψυχής.

Σκοπός μας είναι να πούμε στον κόσμο πόσο τέλειος ήταν ο Ακενατών.

Πιστεύουμε ότι καμία διδασκαλία δεν θα ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις του σύγχρονου κριτικού πνεύματος καλύτερα από τη δική του, δεν είναι, όμως, πρόθεσή μας να επιχειρήσουμε μια ευρείας κλίμακας αναβίωσή της, ως βάση για μια λαϊκή λατρεία. Δεν θεωρούμε ότι είναι επιθυμητό να αναλάβουμε προσπάθεια προς ένα στόχο, στον οποίο ο ίδιος ο Ιδρυτής της θρησκείας αυτής φαίνεται ότι δεν στόχευσε ποτέ, ο οποίος, αν και είχε πλήρη συναίσθηση της συμπαντικής της αξίας, δεν προσπάθησε να την εξηγή-

σει ότους πολλούς. Οι καιροί μας, παρ' όλη την οίηση περί προόδου η οποία τους χαρακτηρίζει, δεν είναι λιγότερο βάρβαροι και ανόητοι από τους καιρούς του Ακενατών. Η μόνη διαφορά είναι ότι σήμερα χρησιμοποιούμε ηλεκτρικούς ανεμιστήρες, ενώ στις Θήβες εκείνης της εποχής δεν υπήρχαν. Η αναστήθείσα Θρησκεία της Κοσμικής Ενέργειας θα προσέφερε σύντομα, στα χέρια οποιουδήποτε πλήθους, ένα τόσο γελού θέαμα, όσο και αυτό των μεγάλων "ζωντανών" θρησκειών του σήμερα. Δεν επιθυμούμε να υφαρπάξουμε μερικά εκατομμύρια ασήμαντων θαυμαστών από τους άλλους παγκόσμιους διδάσκαλους, προκειμένου να χαρίσουμε μια θορυβώδη ακολουθία σε έναν αγαπητό σε εμάς μεγάλο άντρα. Γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά από την καθημερινή μας εμπειρία τι ποιότητας θα είναι η ακολουθία αυτή.

Επιθυμούμε, ωστόσο, να καταστήσουμε το όνομα και τη διδασκαλία του Ακενατών δημοφιλή μεταξύ των αρίστων της εποχής μας, μεταξύ εκείνων, δηλαδή, οι οποίοι πραγματικά αντιπροσωπεύουν τις υψηλότερες τάσεις της διακρινόμενης ταυτοχρόνως από ένα πνεύμα δυσπιστίας και μυστικισμού εποχής μας, οι οποίοι δεν συγκινούνται, πλέον, από τα δόγματα, ούτε εντυπωσιάζονται από τα θαύματα, οι οποίοι μένουν εξίσου ανικανοπόίητοι από μια θρησκεία χωρίς ένα υπόβαθρο θετικής γνώσης και μια επιστήμη χωρίς συναίσθηση της σημαντικότητας της ζωής. Αυτό είναι το είδος των ανθρώπων, μεταξύ των οποίων θέλουμε ειλικρινώς να αναβιώσουμε το πνεύμα εκείνου, ο οποίος, χίλια χρόνια πριν από τον Σωκράτη και σχεδόν εννιακόσια χρόνια πριν από τον Βούδα, συνένωσε τις πλέον τολμηρές ορθολογιστικές απόψεις με την βαθιά διαισθητική βεβαιότητα περί της ενότητας του Θεού, της ενότητας της Ζωής και της αδελφοσύνης όλων των πλασμάτων.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες έχουν ήδη αναγνωρίσει την αναμφισβήτητη μεγαλοσύνη του Ακενατών, ο δε Σερ Φλίντερς Πήτρι, ο οποίος ήταν ο πρώτος και πλέον εξέχων από εκείνους τους ειδικούς που κοπίασαν για να αναστήσουν τη μνήμη του βασιλιά μεταξύ των μορφωμένων, του απέδωσε μεγάλες τιμές. Ωστόσο, επιθυμούμε να καταστήσουμε το όνομα του Ακενατών ιερό σε όλους εκείνους, ό-

Ένας Υιός του Θεού

σοι, χωρίς να είναι πανεπιστημιακοί, μπορούν να σκεφτούν με βάση την αλήθεια και να αισθανθούν με βάση την ωραιότητα και ασμενώς καθορίζουν τη ζωή τους σύμφωνα με ένα αθάνατο υπόδειγμα ζώσας τελειότητας.

Επιπροσθέτως, εάν δεν είναι πιθανόν παρά λίγοι να ζήσουν ανταποκρινόμενοι στο υψηλό πνεύμα της διδασκαλίας του, ας γνωρίζουν τουλάχιστον όλοι ότι κάποτε, πριν από πολλά-πολλά χρόνια, υπήρξε κάποιος άνθρωπος σαν τον Ακενατών. Ας αφήσουμε τους πολλούς να παραμείνουν δεισιδαίμονες, τραχείς και βίαιοι, εάν το επιθυμούν, αλλά ας γνωρίζουν ότι υπήρξε κάποιος στη ζωή του οποίου η θρησκεία και η λογική βάδιζαν χέρι-χέρι, του οποίου αυτό το ίδιο το είναι υπήρξε αρμονία, ισορροπία και υπέρτατη χάρη και ο οποίος έχασε μια αυτοκρατορία για χάρη της αλήθειας. Λίγοι είναι εκείνοι που διαλογίζονται πάνω στην ωραιότητα του Ήλιου, ωστόσο όλοι τον αντικρίζουν, καθώς εκείνος λάμπει μέσα στη δόξα του, υπεράνω της αμετάβλητης ανθρώπινης μετριότητας. Κατά παρόμοιο τρόπο, επιθυμούμε το όνομα του Ακενατών, του αείποτε νέου Υιού του Ήλιου, λατρευόμενο από λίγους αλλά οικείο σε όλους μετά από τρεις χιλιάδες τριακόσια χρόνια σιωπής, να ξαναζήσει για άλλη μια φορά στη συνείδηση του παλαιού μας κόσμου.

Η επιθυμία μας αυτή θα φανεί αναμφίβολα σαν ένα ασύλληπτο όνειρο.

Σκοπός μας είναι να κάνουμε τους άλλους να αισθανθούν ότι το όνειρο θα γίνει πραγματικότητα την στιγμή που θα συνειδητοποιηθούν ειλικρινώς την ωραιότητά του.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Υιός του Θεού
[Son of God], Λονδίνο 1946)

Ένας Υιός του Θεού

σοι, χωρίς να είναι πανεπιστημιακοί, μπορούν να σκεφτούν με βάση την αλήθεια και να αισθανθούν με βάση την ωραιότητα και ασμενώς καθορίζουν τη ζωή τους σύμφωνα με ένα αθάνατο υπόδειγμα ζώσας τελειότητας.

Επιπροσθέτως, εάν δεν είναι πιθανόν παρά λίγοι να ζήσουν ανταποκρινόμενοι στο υψηλό πνεύμα της διδασκαλίας του, ας γνωρίζουν τουλάχιστον όλοι ότι κάποτε, πριν από πολλά-πολλά χρόνια, υπήρξε κάποιος άνθρωπος σαν τον Ακενατών. Ας αφήσουμε τους πολλούς να παραμείνουν δεισιδαίμονες, τραχείς και βίαιοι, εάν το επιθυμούν, αλλά ας γνωρίζουν ότι υπήρξε κάποιος στη ζωή του οποίου η θρησκεία και η λογική βάδιζαν χέρι-χέρι, του οποίου αυτό το ίδιο το είναι υπήρξε αρμονία, ισορροπία και υπέρτατη χάρη και ο οποίος έχασε μια αυτοκρατορία για χάρη της αλήθειας. Λίγοι είναι εκείνοι που διαλογίζονται πάνω στην ωραιότητα του Ήλιου, ωστόσο όλοι τον αντικρίζουν, καθώς εκείνος λάμπει μέσα στη δόξα του, υπεράνω της αμετάβλητης ανθρώπινης μετριότητας. Κατά παρόμοιο τρόπο, επιθυμούμε το όνομα του Ακενατών, του αείποτε νέου Υιού του Ήλιου, λατρευόμενο από λίγους αλλά οικείο σε όλους μετά από τρεις χιλιάδες τριακόσια χρόνια σιωπής, να ξαναζήσει για άλλη μια φορά στη συνείδηση του παλαιού μας κόσμου.

Η επιθυμία μας αυτή θα φανεί αναμφίβολα σαν ένα ασύλληπτο όνειρο.

Σκοπός μας είναι να κάνουμε τους άλλους να αισθανθούν ότι το όνειρο θα γίνει πραγματικότητα την στιγμή που θα συνειδητοποιηθούν ειλικρινώς την ωραιότητά του.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Υιός του Θεού
[Son of God], Λονδίνο 1946)

Πρόσχαρη Σοφία

Ο Πεσσιμιστικός Πανθεϊσμός, ο ριζωμένος στο δόγμα της επαναγέννησης (μετενσάρκωσης), το οποίο φαίνεται να είναι η ουσία της ινδουιστικής σκέψης, αποτελεί σαφέστατα μια υπερκόσμια φιλοσοφία, όπως είναι, επίσης, και τα ανθρωποστρεφή δόγματα, τα οποία εκπίγασαν στη Δύση από τον Ιουδαϊσμό (άλλωστε, δόγματα που βασίζονται στην πίστη σε μια υπερβατική θεότητα, δεν μπορούν να είναι διαφορετικού χαρακτήρα). Η Δυτική Ελεύθερη Σκέψη, σε όλες τις ποικίλες μορφές της, έχει διατηρήσει, καθώς επισημάναμε, την χριστιανική ηθική, απορρίπτοντας την χριστιανική μεταφυσική, και ενώ δεν είναι καθόλου πέραν του παρόντος κόσμου, δεν έχει ποτέ κηρύξει, ή έστω συλλάβει, μια πλέον ολοκληρωμένη αγάπη από αυτήν μόνο προς την ανθρωπότητα, και κάθε της όψη, από τον Καρτέσιο μέχρι τον Κάρολο Μαρξ, είναι τόσο ανθρωποστρεφής, όσο μπορεί να είναι μια φιλοσοφία.

Από την άλλη πλευρά, η αμνημόνευτη σοφία των Κινέζων περί κοινωνίας και ηθικής, επικεντρωμένη στην ιερή συνέχεια και επέκταση της ανθρώπινης οικογένειας (αυτή η μια, πραγματική και διαιώνια θρησκεία της Κίνας, περισσότερο γερά στερεωμένη στο υποσυνείδητο των εκατομμυρίων κατοίκων της τόσο από τις ιθαγενείς λαϊκές φυσικές λατρείες, όσο και από οποιαδήποτε των μεγάλων εισηγμένων έξωθεν πίστεων) είναι, απ' όσο γνωρίζουμε, κατ' εξοχήν ανθρω-

ποστρεφής: η οπτική της δεν περιέχει τίποτα το συμπαντικό, περιοριζόμενη στον άνθρωπο και την κοινωνία του, αποτελώντας, κατ' αυτό τον τρόπο, την λογική (αν ποτέ υπήρξε μια τέτοιου είδους) θρησκεία της ανθρωπότητας, αλλά τίποτα περισσότερο αυτής.

Όσο, δε, αφορά σε εκείνη την όψη της ινδικής θρησκείας, η οποία φαίνεται να έχει διαφύγει από την γενική πεσσιμιστική τάση της ινδουιστικής σκέψης, έχοντας αποδεχθεί, ωστόσο, την ιδέα της ενότητας της ζωής, δηλαδή εκείνη που άνθησε προτού εμφανιστεί αυτή η γενική τάση προς τον πεσσιμισμό, την θεώρηση εκείνη του κόσμου, η οποία εκφράζεται, παραδείγματος χάριν, μέσα στους αρχαίους εκείνους Βεδικούς ύμνους, στους οποίους οι κατακτητές Άριοι ζητούσαν από τους Θεούς τους πολλούς αρσενικούς απογόνους, κοπάδια αγελάδων και δύναμη ώστε να καταστρέψουν στη μάχη τους εχθρούς τους, ασφαλώς και δεν μπορούμε να την ψέξουμε ως διαθέτουσα μια υπερκοσμική χροιά. Ωστόσο και αυτή η όψη δεν έχει, εξίσου, σχεδόν καθόλου σχέση με την καθολική αγάπη, όπως την αντιλαμβανόταν ο καλός Βασιλιάς Ασόκα (εάν λάβουμε κυριολεκτικά τις ωραίες αρχαίες επιγραφές του), παρά είναι το προϊόν μιας υγιούς, πολεμικής, θυσιάζουσας ζώα φυλής, πολύ συγγενικής, ως προς το πνεύμα, με τους Αχαιούς των Ομηρικών επών, αναμφισβήτητα μιας των πλέον ευφυών και πιστών στην αισθητική σύλληψη των πραγμάτων ρωμαλέων φυλών της Αρχαιότητας, αλλά σαφώς όχι προϊκισμένης με τις περισσότερο αβρές αρετές των Ινδών της λεγόμενης "βουδιστικής περιόδου". Εδώ, για να είμαστε δίκαιοι, πρέπει να σημειώσουμε ότι ένα υπόλειμμα από την παραπάνω θεώρηση έχει επιβιώσει στην Ινδία σε όλες σχεδόν τις εποχές κατά το μάλλον ή ήττον.

Υπήρξαν, με άλλα λόγια, και ακόμα υπάρχουν φιλοσοφικά συστήματα "πιστά στη γη", επικεντρωμένα σε μια στενώτερη της ανθρωπότητας έννοια (σε ένα έθνος π.χ. ή κοινωνική τάξη, ή μια οικογένεια). Υπήρξαν και υπάρχουν φιλοσοφίες εξίσου κενές κάθε πρόνοιας για την ευημερία των ανθρώπων. Υπήρξαν και υπάρχουν θρησκείες και φιλοσοφίες με υπόβαθρο μια πίστη ή παραδοχή που αφορά τον άλλο κόσμο, εκ των οποίων ορισμένες επικεντρώνονται

Πρόσχαρη Σοφία

στον άνθρωπο και άλλες στη ζωή εν γένει.

Δεν γνωρίζουμε, ωστόσο, κανέναν ιστορικό πολιτισμό, ο οποίος να είναι στηριγμένος σε μια πρόσχαρη γήινη σοφία, η οποία να συνεπάγεται την ενεργό αγάπη προς όλα τα ζωντανά πλάσματα, σε μια θρησκεία αυτού του κόσμου και αυτής της ένσαρκης και έναιμης ζωής, η οποία να μην είναι ούτε ανθρωποστρεφής, ούτε πεσσιμιστική, ούτε να στερείται πραγματικής καθολικής καλοσύνης κατά τη βουδιστική έννοια της λέξης. Δεν γνωρίζουμε παρά μόνο μερικά ελάχιστα άτομα, τα οποία από καιρό σε καιρό προέβαλλαν μια τέτοια φιλοσοφία ή ομολόγησαν, συνειδητά ή ασυνείδητα, μια τέτοια θρησκεία, μερικά ελάχιστα άτομα εκ των οποίων ο πλέον αρχαίος και επιφανής υπήρξε ο Ακενατών, Βασιλιάς της Αιγύπτου και Ιδρυτής της Θρησκείας του Ηλιακού Δίσκου στις αρχές του δεκάτου τετάρτου αιώνα π.Χ., ο μόνος, ίσως, άνθρωπος που ονειρεύτηκε ποτέ να δημιουργήσει ένα παγκόσμιο πολιτισμό στη βάση μιας πρόσχαρης σοφίας όπως η ως άνω μόλις αναφερθείσα.

Η βάση αυτή της "Διδασκαλίας Ζωής" του Ακενατών ήταν εξαιρετικά απλή: πρώτα απ' όλα, συνίστατο στον ενθουσιασμό ενός καλλιτέχνη για την ωραιότητα του Αστρου-Γεννήτορά μας, έπειτα στην παραδοχή ότι όλη η ζωή και η δύναμη επί της γης εκπηγάζουν από αυτόν τον ορατό και λάμποντα Πατέρα μας, τον Ήλιο και ότι αν έχουμε ανάγκη να λατρεύουμε ο, τιδήποτε, το καλύτερο είναι να λατρεύουμε Εκείνον ή μάλλον το "κα" Του, την Ψυχή Του, δηλαδή, η οποία αποτελεί την ενεργητική Αρχή στη ρίζα όλης της ύπαρξης. Η βάση της εν λόγω πίστεως είναι ακλόνητη και από την άποψη της επιστήμης, επίσης, καθώς δεν συνεπαγόταν σε μικρότερο βαθμό την ισοδυναμία της θερμότητας και του φωτός και όλων των διαφορετικών μορφών ενεργείας από την ισοδυναμία, εντέλει, της ενέργειας και αυτού που εμφανίζεται στις αισθήσεις μας ως ύλη, την ισοδυναμία της "εντός του Δίσκου θερμότητας και φωτός" (ο Ένας αιώνιος και απρόσωπος Θεός του Ακενατών) και αυτού του ίδιου του πυρακτωμένου Ηλιακού Δίσκου. Η λατρεία του Ηλιακού Δίσκου στην πραγματικότητα σήμαινε τη λατρεία της διαπερώσας τα πάντα κοσμικής Ενέργειας.

Απ' όσο γνωρίζουμε, στη θρησκεία του Ήλιακου Δίσκου, κανένας κώδικας ηθικής δεν ήταν ρητά προσαρτημένος, όμως το δόγμα του Ακενατών, ενώ αποδεχόταν πλήρως το γεγονός της από το Θεό ο-ρισθείσης ποικιλομορφίας και στήριζε επί θρησκευτικού εδάφους τον διαχωρισμό των φυλών (όπως λέγει και ο Μείζων Ύμνος Προς Τον Ήλιο, του Ακενατών, "Εσύ τοποθέτησες κάθε ανθρώπο στον τόπο του, Εσύ έκανες τους ανθρώπους διαφορετικούς στη μορφή, την ομιλία και το χρώμα, ως διαμοιραστής, Εσύ χώρισες τους ξένους λαούς [μεταξύ τους]"), συνεπαγόταν σαφώς την πλέον πλατιά και απροσωπόληπτη αγάπη, όχι μόνον έναντι του ανθρώπου, ανεξαρτήτως φυλής ή εθνικότητας, αλλά επίσης έναντι όλων των ζωντανών πλασμάτων, ανεξαρτήτως είδους, καθώς τα αντιμετώπιζε όλα ως παιδιά και συλλατρευτές του ενός καθολικού "Πατέρα και Μητέρα" δηλαδή του Ήλιου. Οι δύο σωζόμενοι ύμνοι του Ακενατών, οι οποίοι αποτελούν τη μόνη άμεση πηγή γνώσης μας σχετικά με το πνεύμα αυτής της θρησκείας, οι οποίοι αφορούν στο θαύμα της γέννησης και της αύξησης, στη χαρά της ζωής μέσα στον όμορφο ηλιόλουστο κόσμο και στη θρησκευτική έκσταση όλων των πλασμάτων καθώς λατρεύουν τον Ήλιο, το καθένα με το δικό του τρόπο, δίνουν εξίσουν έμφαση (μέσα στο ίδιο κείμενο) τόσο στην ποικιλομορφία και τον διαχωρισμό, όσο και στην αγάπη, είτε αναφέρονται στους ανθρώπους, είτε στα τετράποδα, τα πτηνά, τα ψάρια και ακόμα και τα φυτά.

Παρ' όλο που, δυστυχώς, δεν απέμεινε τίποτα από αυτή τη χαρούμενη λατρεία του φωτός και της απτής ωραιότητας, μπορεί κανείς να ισχυριστεί, χωρίς ουσιαστικά να διακινδυνεύσει να κάνει λάθος, ότι εάν αυτή είχε επιζήσει, θα ήταν ίσως το μοναδικό πρόσχαρο πιστεύω παγκόσμιας εμβέλειας, το οποίο θα ήταν αδύνατο να μην έθετε το ζήτημα του δικαιώματος των ζώων (και των φυτών) στην πλήρη και ενεργή αγάπη μας εντός της καθημερινής ζωής. Οποιεσδήποτε και αν ήταν οι τυχόν προσωπικές απόψεις του Ακενατών σχετικά με το θάνατο (τις οποίες φαίνεται ότι ποτέ δεν κήρυξε) οι ύμνοι του καθιστούν σαφές ότι εκτιμούσε την ωραιότητά του παρόντος, αείποτε μεταβαλλόμενου κόσμου και περισσότε-

ρο απ' ό, τιδήποτε άλλο την ωραιότητα οποιουδήποτε ζώντος οργανισμού, τον οποίο θεωρούσε αριστοτεχνικό δείγμα του τι μπορεί, υπό ευνοϊκές συνθήκες, να παράξει η θεία Θερμότητα και το Φως. Η ατομική ζωή, πεπερασμένη και σύντομη καθώς ασφαλώς είναι, φάνταζε πολύτιμη στα μάτια του Ακενατών επειδή είναι ωραία, και ένας άνθρωπος γεμάτος από την αγάπη εκείνη που ένιωθε ο νεαρός βασιλιάς, έστω και αν δεν πρεσβεύει καρμία άποψη σχετικά με την ψυχή των όντων και την απώτερη τύχη της, δεν θα μπορούσε παρά να ταραχτεί στην ιδέα ότι οποιοδήποτε πλάσμα μπορεί να υποφέρει, ιδιαίτερα να υποφέρει σωματικά, και αναμφισβήτητα θα μεσολαβούσε υπέρ του πεινασμένου αδέσποτου σκύλου, του μικρού, χωρίς σπίτι γατιού, του υπερφορτωμένου αλόγου, γαϊδουριού, καμήλας ή βοδιού που θα συναντούσε στο δρόμο του, πράττοντας για καθένα από αυτά όλα όσα θα έπραττε ένας ειλικρινής Χριστιανός υπέρ ενός πεινασμένου ανθρώπου, ενός άστεγου παιδιού και ενός κακομεταχειριζόμενου και εξαντλημένου από την δουλειά δούλου.

Οι ανθρωποστρεφείς πίστεις, βασιζόμενες στην παραδοχή ότι ο άνθρωπος διαθέτει μια ιδιαίτερη αξία, χωρίς, προφανώς, να λαμβάνουν καν υπόψη τους τα άλλα ζωντανά πλάσματα, μας λέγουν να αγαπάμε όλους τους ανθρώπους σαν τον εαυτό μας. Τα υπάρχοντα δόγματα της καθολικής αγάπης, επικεντρωμένα στην ιδέα της "απελευθέρωσης" των όντων από τη φυλακή της πεπερασμένης ατομικότητας, είναι δυνατόν να έχουν μια αμφίδρομη ερμηνεία, οδηγώντας μόνο ένα ελάχιστο αριθμό ανθρώπων στην άσκηση πραγματικά καθολικής αγαθοεργίας (εκτεινόμενης σε όλα τα ζωντανά όντα), παραμένοντας ως επί το πλείστον, για τους υπόλοιπους ως μια δικαιολογία για τη γενικευμένη αδιαφορία μπροστά στο θέαμα της δυστυχίας. Η πίστη, η οποία βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στην πλήρη συνείδηση της ωραιότητας του φωτός της ημέρας και της γλυκύτητας της ζωής ως έχει, μακριά από κάθε μεταφυσική, στη λατρεία που αποδίδουμε εμείς ως παιδιά της προς την απώτατη Ουσία της Ζωής-Ενέργειας, μέσω του απαστράπτοντος Αστέρα, γεννήτορα και ρυθμιστή του πλανητικού μας συστήματος,

η πίστη αυτή, λοιπόν, λογικά συνεπάγεται την ενεργή μας συμπάθεια (με την αρχαιοελληνική σημασία της λέξης) προς κάθε τι που ζει. Εάν όντως συνειδητοποιήσει κανείς πλήρως τους αδελφικούς δεσμούς όλων των πλασμάτων κάτω από την πατρο-μητρότητα του ζωοδότη Ήλιου και χαίρεται διότι ζει και αντικρίζει την ωραιότητά Του, τότε, καθώς είναι προφανές, δεν μπορεί παρά να πράξει ο, τιδήποτε δυνατόν προκειμένου να βοηθήσει όλα τα προικισμένα με ζωή υλικά όντα να ζήσουν και να απολαύσουν τα χρόνια ζωής που τους αναλογούν, δεν μπορεί παρά να συμβάλλει όπως μπορεί καλύτερα, προκειμένου να τους παράσχει, σε κάθε περίσταση της καθημερινότητας, ο, τιδήποτε είναι αναγκαίο, ώστε αυτά να είναι και να παραμείνουν σύμφωνα στις προθέσεις της εσώτερης τελικής σκοπιμότητας της φύσης τους, δηλαδή ωραίοι, ζωντανοί, χαρούμενοί ύμνοι προς τη δόξα Εκείνου, Του Οποίου η ακτινοβολία και οι κινήσεις ορίζουν όλη την επίγεια ζωή.

Αυτή είναι η πρόσχαρη σοφία την οποία πρεσβεύουμε και ακολουθούμε, στο βαθμό που είναι συμβατή με τον φυσικό αγώνα για την επιβίωση, οι νόμοι του οποίου καθορίζουν τη Ζωή σε όλα τα επίπεδα. Ίσως να μην είναι δυνατόν (ούτε καν ουσιαστικό) να την υιοθετήσουν όλοι οι άνθρωποι από αγάπη και σεβασμό προς τη μεγάλη εκείνη ιστορική μορφή, η οποία την πρωτοκήρυξε και έζησε σύμφωνα με τις υψηλές αρχές της, διμος το πνεύμα της φαίνεται το μόνο άξιο μιας μελλοντικής κοινωνίας, καλύτερης από τη δική μας, μιας κοινωνίας στην οποία ο αυξανόμενος διανοητικός αγνωστικισμός (ήδη εμφανής μεταξύ των σημερινών ανθρώπων που σκέπτονται βάσει της επιστήμης) θα απέκλειε τους νέφελώδεις μεταφυσικούς ισχυρισμούς, αλλά ο αυξανόμενος προβληματισμός περί των δικαίων όλων των δυστυχούντων (ιδιαίτερα όλων των εκμεταλλευμένων) πλασμάτων, θα κατέληγε, λογικά, στην συμπεριληφτή όλων των αισθανόμενων όντων εντός της ανθρώπινης ακτίνας της ενεργούς συμπόνιας.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Ο Ανθρωπος στο Εδώλιο"
[The Impeachment of Man], Καλκούτα 1959)

Ινδικός Παγανισμός

Ινδικός Παγανισμός: Η Τελευταία Ζώσα Έκφραση της Αρίας Ωραιότητας

Ενας άλλος και ίσως περισσότερο εκφραστικός όρος για τον Ινδουισμό θα μπορούσε να είναι ο "Ινδικός Παγανισμός". Οι απόστολοι του Χριστιανισμού αποκάλεσαν "Παγανιστές" όλους εκείνους που δεν είναι ούτε Χριστιανοί, ούτε Μωαμεθανοί, ούτε Εβραίοι, δηλαδή όλους εκείνους των οποίων η θρησκευτική παράδοση ουδεμία σχέση έχει με την Βίβλο και την παράδοση των Εβραίων. Εμείς αποδεχόμαστε τον όρο, καθώς είναι εύχρηστος και αναδεικνύει μια κάποια ομοιότητα μεταξύ όλων των μη δογματικών θρησκειών του παρελθόντος, όπως και αυτών του παρόντος.

Κάποτε όλος ουσιαστικά ο κόσμος ήταν "Παγανιστικός", αλλά τώρα που ο μισός πληθυσμός του έχει προσηλυτιστεί είτε στον Χριστιανισμό, είτε στο Ισλάμ, ο αριθμός των Παγανιστών είναι μικρότερος. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί απόδειξη της μικρότερης αξίας των διαφόρων Παγανιστικών θρησκειών σε σύγκριση με τις δογματικές θρησκείες. Οι μεγάλοι αριθμοί είναι σαφώς ένα πλεονέκτημα, αλλά όχι αρετή και κατά συνέπεια, ο αριθμός των πιστών δεν έχει καμμία σχέση με την αξία μιας θρησκείας.

Έχουμε επισημάνει ότι ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι μεταξύ των αποκαλούμενων Χριστιανών δεν πιστεύουν τυφλά στη

Βίβλο, αλλά είναι "ελεύθεροι στοχαστές". Έχουμε επίσης πει ότι η ελεύθερη σκέψη σε όλα τα θέματα, συμπεριλαμβανομένης και της θρησκείας, είναι ένα χαρακτηριστικό του Ινδουισμού. Αυτό δε σημαίνει ότι θεωρούμε όλους τους ελεύθερους στοχαστές του κόσμου ως Ινδουιστές.

Ο Ινδουισμός, από φιλοσοφικής απόψεως, είναι μια στάση του νου και μια θεώρηση της ζωής, όμως δεν περιορίζεται σε αυτά, καθώς συνίσταται, επίσης, σε έναν αριθμό λατρειών, μεταξύ των οποίων μπορεί κανείς να επιλέξει. Όποια και αν είναι η συγκεκριμένη επιλογή, είναι μια λατρεία (μια από τις αμνημόνευτες Παγανιστικές λατρείες), η οποία επιβιώνει στο μέσο του σύγχρονου κόσμου. Οι Ινδουιστές συνιστούν ένα από τα λίγα σύγχρονα έθνη που είναι φανερά Παγανιστές.

Οι Ιάπωνες, με το επίσημο Σιντοϊστικό τελετουργικό τους, είναι άλλο ένα τέτοιο έθνος, και όντας ένα από τα πρωτοπόρα έθνη του σύγχρονου κόσμου, το παράδειγμα τους είναι ανεκτίμητο, καθώς καταδεικνύουν μεγαλοπρεπώς ότι εάν η υιοθέτηση οποιωνδήποτε νέων μηχανικών εφευρέσεων προκειμένου να ανταγωνιστούν με άλλα έθνη και να επιβιώσουν είναι εκ των ουκ άνευ, ωστόσο δεν αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση και η υιοθέτηση της θρησκείας και του πολιτισμού των εφευρετών σε μαζική κλίμακα. Τα αεροπλάνα, τα άρματα μάχης και οι σύγχρονες, μεγάλες τραπεζικές επιχειρήσεις, μπορούν να συνδυαστούν στην εντέλεια με την ύπαρξη μιας Ηλιακής δυναστείας βασιλέων-Θεών, στην Θειότητα των οποίων πιστεύουν όντως όλοι οι Ιάπωνες, όπως πίστευε ένας Αιγύπτιος, έξι χιλιάδες χρόνια πριν, στη θειότητα του Φαραώ. Όταν η Ινδία, ελεύθερη από τις εσωτερικές αδυναμίες και τον ξένο ρυγό (σ.τ.μ.: το κείμενο έχει γραφτεί στα 1939), γίνει και πάλι μια παγκόσμια δύναμη, τότε θα σταθεί, ίσως καλύτερα απ' ότι η Ιαπωνία, ως μάρτυρας μιας τέτοιας αλήθειας.

Εν τω μεταξύ, η Ινδία παραμένει η τελευταία μεγάλη χώρα του Αρίου πολιτισμού και, κατά ένα μεγάλο βαθμό, της Αρίας γλώσσας και φυλής, όπου ένας ζωντανός και ωραίος Παγανισμός είναι η θρησκεία τόσο των μαζών, όσο και της διανόησης.

Ινδικός Παγανισμός

Μας αρέσει αυτός ο όρος, ο "Παγανισμός" τον οποίον εφαρμόζουμε στις ινδουιστικές λατρείες και ο οποίος ηχεί γλυκά στα αυτιά περισσότερων του ενός Αρίων της Εύρωπης, οι οποίοι είναι συνηθισμένοι να αναφέρονται στην "Παγανιστική Ελλάδα" και την "Παγανιστική Ωραιότητα" ως τις τελειότερες εκφράσεις του ίδιου του πνεύματός τους κατά το παρελθόν. Αυτός είναι ένας επιπλέον λόγος που προτιμούμε να χρησιμοποιούμε τον εν λόγω όρο έναντι οποιουδήποτε άλλου.

To τελευταίο Φρούριο των Αρχαίων Ιδεωδών

Εάν αντοί, οι της Ινδοευρωπαϊκής φυλής, θεωρούν την κατάκτηση της παγανιστικής Ευρώπης από τον Χριστιανισμό ως παρακμή, τότε όλη η ινδουιστική Ινδία μπορεί να παραβληθεί με το τελευταίο φρούριο πολύ αρχαίων ιδεωδών, πολύ παλαιών και ωραίων θρησκευτικών και μεταφυσικών συλλήψεων, οι οποίες έχουν ήδη χαθεί από την Ευρώπη. Ο Ινδουισμός, συνεπώς, αποτελεί το τελευταίο θάλλον και γόνιμο κλαδί ενός τεράστιου δέντρου, το οποίο έχουν κόψει και πελεκούν επί δύο χιλιάδες χρόνια.

Σαβίτρι Ντέβι, "Ο Βάλτος στους Λωτούς" [L'Etang aux Lotus]

Η Ινδία ίσως ποτέ δεν απόλαυσε, ακόμα και στις μέρες της δόξας της, την παγκόσμια λαϊκή απήχηση, την οποία απολαμβάνει σήμερα, και η οποία οφείλεται, κατά μεγάλο βαθμό, στον επαναλαμβανόμενο ισχυρισμό περί της ινδουιστικής "πνευματικότητας" και στη φιλοσοφία της μη βίας που κήρυξε ο Μαχάτμα Γκάντι.

Λίγοι άνθρωποι έχουν συλλάβει τόσο καλά το πνεύμα του Χριστού, όσο ο Μαχάτμα Γκάντι και μερικοί άλλοι εξέχοντες Ινδοί των ημερών μας και του 19ου αιώνα. Μεταξύ, δε, των λίγων Ευρωπαίων, οι οποίοι πραγματικά ελκύστηκαν από τον Ινδουισμό, όλοι ουσιαστικά αναζήτησαν σε αυτόν αν όχι ένα δόγμα, τουλάχιστον ένα ηθικό πιστεύω ή καλύτερα μια ηθική στάση αγάπης και καλοσύνης, το ίδιο ακριβώς πράγμα που θα μπορούσαν να βρουν στον Χριστιανισμό, αν απλώς έκαναν τον κόπο να διαχωρίσουν την ανεπιτήδευτη και φωτεινή προσωπικότητα του Χριστού από όλες τις υπόλοιπες θεολογικές και ποικίλες δογματικές περιπλοκές. Με

άλλα λόγια, το όραμα για ένα καλύτερο Χριστιανισμό, είναι εκείνο το οποίο φέρει, εν γένει, δίκαιους ανθρώπους από τα πέρατα του κόσμου, προκειμένου να "υπηρετήσουν την ανθρωπότητα", καθώς λέγουν, στην "Αποστολή του Ραμακρίσνα" [Ramakrishna Mission], ή να εκφράσουν την καθαρή αγάπη αφοσίωσης [bhakta] εισερχόμενοι ως εσώκλειστα μέλη σε κάποιο Βαϊσνάβι Μαθ (σ.τ.μ.: αδελφότητα λάτρεων του Θεού Βισνού).

Οι Ινδουιστές σήμερα αρέσκονται σε τέτοιου είδους θαυμαστές, πολλοί μάλιστα αρέσκονται στην ιδέα ότι οι εξέχουσες μορφές του Ινδουισμού διακρίνονται σε μεγαλύτερο βαθμό από αληθινό χριστιανικό πνεύμα, σε σύγκριση με την πλειονότητα των Χριστιανών. Δεν μπορούμε να πούμε τίποτα σχετικά με αυτές τις αρέσκειες, παρά ότι αποτελούν, σε ένα μεγάλο βαθμό, μια εκλεπτυσμένη έκφραση του βαθιά ριζωμένου συμπλέγματος κατωτερότητας της άτυχης Ινδίας.

Η γνήσια πραγματικότητα (η συνειδητοποίηση της φύσης της ψυχής) υπερβαίνει, εκ φύσεως, τόσο τις πίστεις, όσο και τα τελετουργικά. Ένας συνειδητοποιημένος Ινδουιστής, λοιπόν, είναι αλήθεια ότι θα ομοιάζει με έναν συνειδητοποιημένο Χριστιανό. Είναι επίσης αλήθεια ότι σε ένα τόσο σύνθετο σώμα διδασκαλιών, όπως αυτές που περιέχονται στις αναρίθμητες ινδουιστικές γραφές (συμπεριλαμβανομένων και αυτών των Τζαϊνιστών, των Βουδδιστών, των Βαϊσναβιστών, υπάρχουν πολλά στοιχεία που μπορεί επίσης να βρει κανείς στον Χριστιανισμό. Κάποιοι άλλοι μπορεί να ισχυριστούν ότι υπάρχουν πάρα πολλά ινδουιστικά (ή βουδδιστικά) στοιχεία που έχουν παρεισφύσει στον Χριστιανισμό και υπάρχουν θεωρίες που αποδεικνύουν αυτήν την επίδραση της ινδικής σκέψης. Μάλιστα, μπορούμε με ασφάλεια να συμπεράνουμε ότι η αποτυχία του χριστιανικού κηρύγματος μεταξύ των μορφωμένων και πλήρως συνειδητοποιημένων Ινδουιστών οφείλεται κατά κύριο λόγο στην ύπαρξη των στοιχείων αυτών, αφού μια θρησκεία της αγάπης δεν ήταν κάτι το καινούριο στην Ινδία, όπως ήταν μεταξύ των κατοίκων της Ευρώπης κατά την αρχαιότητα.

Όλα τα παραπάνω, ωστόσο, δεν μειώνουν το γεγονός ότι η θρη-

Ινδικός Παγανισμός

σκεία του Ινδουισμού, τόσο ως σύνολο διαφορετικών φιλοσοφικών θεωριών, όσο και ως λατρεία, διατηρεί εξίσου τα χαρακτηριστικά του Αρίου παγανισμού, πριν την ανατροπή του στη Δύση από τον Χριστιανισμό. Στον Ινδουισμό, λοιπόν, συναντούμε αντίθετες φιλοσοφικές θεωρήσεις, όπως συνέβαινε και στην Αρχαία Ελλάδα, οι οποίες μοιράζονται μερικές ελάχιστες κύριες ιδέες μεταξύ τους (όπως είναι η ιδέα περί της μετενσάρκωσης των ψυχών σε διαδοχικά σώματα και μια-δυο άλλες) και, επιπλέον, στην ινδουιστική λατρεία και τον ινδουιστικό βίο συναντούμε το ουσιαστικό εκείνο στοιχείο, το μόνο για το οποίο αξίζει να ζει κανείς: την Ωραιότητα.

Η φανερή ωραιότητα μας οδηγεί στην αφανή, λέγει ο Πλάτων.

Όταν οι άνθρωποι σήμερα μιλούν για την Ινδία, κάνουν μάλλον σε υπερβολικό βαθμό λόγο για την αφανή ωραιότητά της και αγνοούν την φανερή. "Πνευματικότητα, πνευματικότητα...", όλοι μιλούν για την πνευματικότητα, τόσο εκείνοι που γνωρίζουν όσο και εκείνοι που δεν γνωρίζουν, αφού η λέξη αυτή είναι της μόδας. Εάν δεν δώσει έμφαση κανείς εκεί, τότε δεν φαντάζει φίλος της Ινδίας, ούτε αισθάνεται πραγματικός Ινδός πατριώτης.

Κανείς, ωστόσο, δεν τονίζει την απτή ωραιότητα των ανθρώπων που είναι Ινδουιστές, αλλά αυτοί οι ίδιοι συνιστούν τον Ινδουισμό, αυτοί είναι η Ινδία, περισσότερο απ' όλες τις φιλοσοφίες μαζί, και το πρώτο ζητούμενο, τόσο όσον αφορά σε ένα έθνος, όσο και σε ένα μεμονωμένο άτομο, είναι η ωραιότητα του σώματος. Καμμία κοική ψυχή δεν μπορεί να οικήσει μέσα σε ένα πραγματικά ωραίο σώμα. Το σώμα εκφράζει, αντανακλά, τον εσωτερικό εαυτό και μια ωραία φυλή είναι ευγενής φυλή με ανώτερες δυνατότητες. Οι άνθρωποι μιλούν για τον ινδουιστικό πολιτισμό σαν να είναι κάτι το αφηρημένο, σαν να μπορούσε να αναπτυχθεί οπουδήποτε, αλλά ξεχνούν να πουν ότι εκείνοι οι οποίοι τον βιώνουν, κατατάσσονται, ως έθνος, μεταξύ των ωραιότερων φυλών της ανθρωπότητας. Υπάρχει, αναμφισβήτητα, μεταξύ των ανθρώπων αυτών και του συγκεκριμένου πολιτισμού μια μυστική ταύτιση.

Το ινδουιστικό τελετουργικό κατέχει μια μεγάλη συμβολική α-

Ξία για ένα μεγάλο αριθμό Ινδουιστών, ωστόσο κανείς δεν τονίζει αυτή την απτή ωραιότητα της καθημερινής ινδουιστικής προσευχής [ruja], των ινδουιστικών πανηγύρεων και των ινδουιστικών τελετών. Πολλοί μορφωμένοι Ινδουιστές φαίνεται ότι θεωρούν κατώτερο της αξιοπρέπειάς τους να επαινούν τα στοιχεία εκείνα στη θρησκεία τους, τα οποία προσελκύουν το αυτί και το μάτι, εκείνα δηλαδή που αποτελούν το "εξωτερικό" κομμάτι της.

Όμως, είναι αδύνατον να αρνηθούμε την έλξη της ωραιότητας.

Έχουμε αναφερθεί στη βαθιά μελαγχολική νοσταλγία για τα περασμένα, η οποία διακατέχει μερικούς Δυτικούς Αρίους, που αποκτούν αναδρομικά συνείδηση του παρελθόντος της φυλής τους και έχουν μια ιδέα περί ενός υποθετικού ενδεχόμενου παρόντος αυτής, εάν οι πρόγονοί τους είχαν μείνει πιστοί στις παλαιές εθνικές λατρείες της Ευρώπης. Η νοσταλγία αυτή του παρελθόντος δεν είναι καινούριο φαινόμενο στη χριστιανική Δύση και την Εγγύς Ανατολή, καθώς έχει την αφετηρία της χίλια εξακόσια, περίπου, χρόνια πριν, στην απέλπιδα προσπάθεια του Αυτοκράτορα Ιουλιανού να ανασυστήσει τη θρησκεία και την κοινωνία του "Αρχαίου Κόσμου" στην πρότερη λαμπρότητά τους και ενισχύεται στην καρδιά μερικών, καθώς ο "Αρχαίος Κόσμος" ιδωμένος από μια μεγαλύτερη χρονική απόσταση, φαντάζει όλο και περισσότερο αξιαγάπητος.

Ο Αρχαίος αυτός Κόσμος είχε τις ανεπάρκειές του, όπως και τα ελαττώματά του, τα οποία επέφεραν την πτώση του, όμως οι σοφοί του ήταν το καύχημα της ανθρώπινης διανόσης και υπεράνω όλων των υπόλοιπων είναι αξιαγάπητος για κάτι που δεν έχουν γνωρίσει ποτέ ξανά από τότε Ευρώπη και Εγγύς Ανατολή, για την απροκάλυπτη λατρεία, δηλαδή, της Απτής Ωραιότητας.

Η λατρεία αυτή δεν μπορεί σήμερα να βρεθεί πουθενά αλλού, παρά μόνο στον τελευταίο ηλιόλουστο οίκο της, την ινδουιστική Ινδία.

Λέγεται ότι κάποτε ο Ιουλιανός επιχείρησε μια πομπή δια μέσου των δρόμων της Κωνσταντινούπολης, προς τιμή του Διονύσου, Θεού της υπέρτατης Χαράς και της σφύζουσας Ζωής.

Όμως, ήταν ήδη πάρα πολύ αργά και η προσπάθεια αποδείχθηκε ανεπιτυχής. Η πομπή δεν ήταν παρά ένα γελοίο θέαμα και ο Ιουλιανός, επιστρέφοντας το απόγευμα στο παλάτι, όταν είχε πλέον τελειώσει, ήταν τόσο λυπημένος, λες και τα μάτια του είχαν αντικρίσει όλο το ζοφερό μέλλον του Μεσογειακού Κόσμου. Λέγεται, λοιπόν, ότι καθόταν στους κήπους του παλατιού, μπροστά σε κάτι παλιούς μαρμάρινους όγκους μισοκρυμμένους από κισσό, όταν ένας έμπιστος φίλος του, μαντεύοντας την αιτία της μελαγχολίας του, τον ρώτησε: "Τι διαφορετικό περίμενες; Αυτές είναι οι μέρες του θανάτου μας. Ποιος ήταν ο σκοπός σου όταν διέταξες την πομπή αυτή; Τι επιθυμούσες;". Ο Αυτοκράτορας τον κοίταξε σιωπηλός και κατόπιν, παραμερίζοντας τον κισσό, έδειξε στον φέλο του τι ήταν από κάτω: ένα αριστούργημα κάποιου τεχνίτη των αρχαίων ημερών, η αναπαράσταση μιας πομπής προς τιμήν του Διονύσου, σκαλισμένη στο λευκό μάρμαρο, ένα χαμόγελο της νιότης του Κόσμου, ένα αντικείμενο ομορφιάς. "Αυτό επιθυμούσα" απάντησε στο τέλος.

Αυτά έγιναν όταν στην Ινδία βασίλευε ο μεγάλος Σαμούντρα Γκούπτα.

Είθε ο Ιουλιανός να μπορούσε μόνο να δει την επίδειξη της ωραιότητας στον καθημερινό βίο και τις πανηγύρεις και τις πομπές προς τιμήν Θεών και Θεαίνων πολύ συγγενικών των δικών του, που γινόταν στην Ινδία! Είθε να μπορούσε μόνο να δει ότι ο Άριος Παγανισμός θα ζούσε και θα έθαλλε για πάντα σε αυτήν την πλούσια γη, ότι η Ινδία θα διατηρούσε τη νιότη του Κόσμου από εποχή σε εποχή, μέσα σε ένα ατέρμονο μέλλον!

Τότε, σίγουρα θα ευλογούσε τη μεγάλη αυτή χώρα με δάκρυα χαράς. Πηγαίνετε απλώς στη Μάντουρα ή στο Ραμέσβαραν σήμερα και δείτε εκεί μια πραγματική ινδουιστική πομπή, με τους ελέφαντες να φέρουν στο μέτωπό τους τα αμνημόνευτα σημάδια από σάνδαλο και κατακόκκινο βερμιγιόν, και τα μεταξωτά και χρυσαφένια υφάσματα να πέφτουν ριχτά από την πλάτη τους ως κάτω στο έδαφος, με τους αυλούς και τα τύμπανα και με τους δαυλούς να αντανακλούν το φως τους πάνω σε ημίγυμνα μπρούτζινα σώματα, ω-

ραία σαν ζωντανά ελληνικά αγάλματα, με τα ανθοστόλιστα άρματα να πηγαίνουν κυκλικά γύρω από την ιερή μικρή τεχνητή λίμνη (σ.τ.μ.: η οποία υπάρχει σε διάφορα ινδουιστικά τεμένη). Δείτε, απλώς, το ευλαβές πλήθος, εκατοντάδες και χιλιάδες προσκυνητών, συγκεντρωμένων απ' όλα τα μέρη της Ινδίας, να ρίχνει λουλούδια καθώς περνούν τα άρματα, και πάνω απ' όλα αυτά, πάνω από τα ήρεμα νερά, το όμορφο πλήθος, τους πανύψηλους κίονες, τους θεόρατους πυραμιδείδεις ναούς που λάμπουν στο σεληνόφως... πάνω απ' όλα αυτά, ατενίστε τον ένα, τον απλό, τον φωσφορίζοντα ουρανό.

Παρακολουθήστε απλώς μια συνηθισμένη σκηνή του ινδουιστικού βίου: μια φάλαγγα από νεαρές κοπέλες να μπαίνουν μέσα σε ένα ναό μια ημέρα γιορτής. Τυλιγμένες σε πολύχρωμα, φωτεινά σάρι, αστράφτοντας από τα κοσμήματα, οι γεμάτες χάρη κόρες της Ινδίας προσέρχονται μια-μια, με λουλούδια στα μαλλιά, λουλούδια και προσφορές να γεμίζουν τα χέρια τους. Στο βάθος διακρίνονται αχυρένιες καλύβες ανάμεσα σε ψηλά δέντρα καρύδας και πράσινοι ορυζώνες ένα γύρω: η ομορφιά της ινδικής υπαίθρου.

Έρχονται μια-μια... σαν τις Αθηναίες παρθένες του παρελθόντος, των οποίων την εικόνα βλέπουμε σκαλισμένη πάνω στη ζωοφόρο του Παρθενώνα. Ο εραστής της Ωραιότητας, ο Ηλιολάτρης Ιουλιανός αν μπορούσε έστω και μόνο να τις δει, θα έλεγε, αντικρίζοντας την πραγματικότητα του δικού του οράματος: "Αυτό επιθυμούσα!".

Ο Ινδουισμός, ωστόσο, δεν συνιστά μια θρησκεία της Ωραιότητας απλώς και μόνο λόγω των μορφών και των χρωμάτων της λαϊκής ινδουιστικής λατρείας, αλλά και διότι η σύλληψή του περί ενός δημιουργού και καταστροφέα Θεού αποτελεί έκφραση μιας ευρείας αισθητικής θεώρησης της ζωής και του σύμπαντος.

Στις δογματικές θρησκείες, το κέντρο του ενδιαφέροντος είναι ο άνθρωπος, το υπόβαθρο είναι η σύντομη ανθρώπινη ιστορία, η ανθρώπινη δυστυχία, ο διακαής πόθος του ανθρώπου για την επίτευξη της ευτυχίας, και ο σκοπός είναι η σωτηρία του ανθρώπου. Ο

Ινδικός Παγανισμός

Θεός, ο Πατέρας του ανθρώπου, επιδεικνύει μια ιδιαίτερη και κάπως μεροληπτική, έναντι των άλλων πλασμάτων, τρυφερότητα προς το προνομιούχο αυτό δημιούργημά Του.

Η ανθρωπομορφική αυτή οπτική δεν έχει θέση στο νοήμονα Ινδουισμό, καθώς το κέντρο του ενδιαφέροντος είναι το αιώνιο αυτό σύμπαν της Ύπαρξης, εντός του οποίου ο άνθρωπος δεν αποτελεί παρά λεπτομέρεια. Ο Θεός είναι η εσωτερική Δύναμη, ο βαθύτερος Εαυτός, η Ουσία της Ύπαρξης, η "Μέγιστη Ψυχή" (Παραμάτμα).

Εντός Αυτού δεν υφίστανται προσωπικές αρέσκειες και απαρέσκειες, ούτε ιδιαίτερη εύνοια έναντι οποιουδήποτε από τα πλάσματα που εμφανίζονται και χάνονται κατά τη διάρκεια του χρόνου, τίποτε άλλο πέρα από μια ατέρμονη διαδοχή άπειρων καταστάσεων, άπειρων εκφράσεων του Μη Γνωστού, το οποίο αποτελεί την πραγματικότητα των πάντων, μια ρυθμική διαδοχή γεννήσεων, θανάτων και επαναγεννήσεων, ξανά και ξανά, η οποία δεν είναι ποτέ η ίδια και ωστόσο είναι πάντοτε η ίδια, ένα παιχνίδι (σανσκρ. Lila) το οποίο δεν έχει αρχή και τέλος, ούτε σκοπό, αλλά το οποίο είναι ωραίο, όποια και αν είναι, κατά την διεξαγωγή του, η προσωρινή μοίρα οποιουδήποτε συγκεκριμένου είδους.

Η μοίρα όλων των ειδών, όλων των μεμονωμένων ατόμων, είναι να αποκτήσουν σταδιακά όλο και μεγαλύτερη συνείδηση της ωραιότητας του Παιχνιδιού και εντέλει να βιώσουν την ουσιαστική τους ταύτιση με την Δύναμη που παίζει με τον ίδιο τον Εαυτό της. Ουδείς γνωρίζει τι είναι αυτή η Δύναμη, πλην όσων Την έχουν συνειδητοποιήσει μέσα τους, αλλά όλοι Την λατρεύουν και όλοι υποκλίνονται μπροστά Της. Δεν υποκλινόμαστε μπροστά Της επειδή Την γνωρίζουμε και επειδή είναι ο Θεός, παρά επειδή υποκλινόμαστε μπροστά Της είναι που αποκαλούμε Αυτήν Θεό. Υποκλινόμαστε, δε, μπροστά Της και Την λατρεύουμε μέσω των αναρίθμητων εκφράσεών Της (εκείνων οι οποίες μας καταστρέφουν, όπως και εκείνων που φαντάζουν να μας βοηθούν) διότι είναι Ωραία στις αναρίθμητες μορφές Της.

Η Δημιουργία δεν είναι παρά μόνο το ήμισυ του Παιχνιδιού της Ύπαρξης και συνεπώς οι υπόλοιποι, εν γένει, άνθρωποι λατρεύουν μόνο τη μία πλευρά του Θεού, όμως οι Ινδουιστές λατρεύουν όλες τις όψεις Του λόγω της ωραιότητας του Παιχνιδιού Του. Τον λατρεύουν τόσο υπό την Καταστροφική, όσο και υπό τη Δημιουργική Του όψη. Λατρεύουν την Ενέργεια Του (σανσκρ. Shakti) στο πρόσωπο της Μητέρας Κάλι, της Ντούργκα, της Τζαγκαντάτρι, της Τσινναμάστα, καθώς καταστρέφει και αναδημιουργεί διαρκώς τον Εαυτό Της. Τον λατρεύουν στο πρόσωπό των δέκα "Μαχαβίντιας" (σ.τ.μ.: όψεις της θεάς Παρβάτι, συζύγου του Σίβα) που είναι ένα και το αυτό, Τον λατρεύουν στο πρόσωπο του Χορεύοντα Βασιλιά (Ναταράτζ), του οποίου τα πόδια πατούν τη ζωή και την καταστρέφουν μέσα σε ένα ξέφρενο ρυθμό... ενόσω το απαθές πρόσωπό Του που εκφράζει τη Γνώση είναι τόσο γαλήνιο, όσο και η ήρεμη θάλασσα Εικόνα του Σίβα, Θεού της κοσμικής καταστροφής και ανανέωσης, ως Ναταράτζ.

Δημιουργία και καταστροφή είναι ένα στα μάτια όσων μπορούν να διακρίνουν την ωραιότητα.

Ο μεγαλύτερος, δε, έπαινος προς την Ινδία είναι ο εξής: όχι μόνον ο λαός της είναι ωραίος, όχι μόνον η καθημερινή ζωή της και λατρεία, αλλά στο μέσο του χρησιμοθηρικού, ψευδοφιλανθρωπικού και δογματικού κόσμου του σήμερα, εκείνη, μέσω αυτής της καθαυτής σύλληψής της περί Θεότητας, θρησκείας και ζωής, συνεχίζει να διακηρύγτει την εξαιρετική αξία της Ωραιότητας για χάρη της Ωραιότητας.

Απόσπασμα από το βιβλίο "Προειδοποίηση στους Ινδουιστές" [A Warning To The Hindus], Καλκούτα 1939).

Οι Βράχοι του Ήλιου

Εξτερνοτάϊνε, 23 Οκτωβρίου 1953, απόγευμα

Περάσαμε μέσα από το Χορν και το αφήσαμε πίσω μας χωρίς να σταματήσουμε, στρίψαμε δεξιά όταν φτάσαμε στα περίχωρα της πόλης και μετά, αφού διανύσαμε άλλα πεντακόσια περίπου μέτρα, πήραμε έναν ωραίο ασφαλτοστρωμένο δρόμο στα αριστερά μας, ο οποίος πλαισιωνόταν εκατέρωθεν από δέντρα και λιβάδια, πέρα από τα οποία μπορούσε κανείς να δει και άλλα δέντρα, αυτό το ίδιο το Δάσος του Τωύτομπούργκ με το φθινοπωρινό του ένδυμα, το οποίο δεν κουράστηκα στιγμή να θαυμάζω. Κοιτούσα δεξιά και αριστερά και ευθεία μπροστά, χωρίς να μιλώ. Παρατηρούσα τον σταδιακό ερχομό του απογεύματος πάνω στα φλογισμένα κόκκινα, κίτρινα και καφετιά χρώματα των φύλλων που ήταν έτοιμα να πέσουν και σκεφτόμουν τους αιχμάλωτους αετούς και την σκλαβωμένη Γερμανία και λαχταρούσα την Ημέρα της Εκδίκησης ("der Tag der Rache") τόσο αταλάντευτα, όσο και τα τελευταία οκτώμισι, ουσιαστικά, χρόνια.

Κατόπιν, μια σειρά από κάθετους βράχους που είχαν ύψος γύρω στα τριάντα μέτρα (αλλά οι οποίοι έδειχναν αρκετά πιο ψηλοί, ειδικά από κοντά) φάνηκε ξαφνικά να κλείνει τον δρόμο και το γκρίζο χρώμα τους έκανε αντίθεση με το φωτεινό βάθος του ουρανού

του ηλιοβασιλέματος. Αναγνώρισα μονομιάς αυτούς τους βράχους καθώς είχα δει εικόνες τους και φώναξα χαμηλόφωνα με ενθουσιασμό: "Die Externsteine!" ("Εξτερνστάϊνε!") [Εικόνα του Εξτερνστάϊνε, ενός φημισμένου ηλιακού ναού κοντά στην πόλη Χορν, στη βόρειο Γερμανία].

Κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο. Εγώ αυτομάτως στάθηκα μακριά από τους άλλους συνταξιδιώτες, σαν να γνώριζα το γεγονός ότι ανήκαμε σε δύο διαφορετικούς κόσμους, ότι εκείνοι, αν και Γερμανοί, είχαν έρθει εδώ ως απλοί τουρίστες, ενώ εγώ, αν και αλλοδαπή, ήμουν ήδη μια προσκυνήτρια.

Κοίταξα ψηλά στους ακανόνιστους πέτρινους όγκους, οι οποίοι στέκονταν μεταξύ εμού και της συνέχειας του δάσους, μέσα στο οποίο οδηγούσε ο αμαξιτός δρόμος. Το οικείο τους περίγραμμα με συνάρπασε. Όχι ότι επισκεπτόμουν για πρώτη φορά στη ζωή μου μια σφραγισμένη με την ιερότητα της αμνημόνευτης Ηλιακής λατρείας τοποθεσία, κάθε άλλο παρά πρώτη φορά! Είχα δει τους Δελφούς και την Δήλο και τα ερείπια στην Άνω και την Κάτω Αίγυπτο, το Καρνάκ και τις Πυραμίδες και στην Ινδία είχα επισκεφτεί την περιώνυμη "Μαύρη Παγόδα", η οποία έχει το σχήμα ενός Ηλιακού άρματος στηριζόμενου πάνω σε δώδεκα τεράστιους τροχούς, καθένας των οποίων αντιστοιχεί σε ένα σημείο του Ζωδιακού και στην οποία παρουσιάζεται, με τη βοήθεια της γλυπτικής, η πιο λαμπρή αναπαράσταση της Ζωής σε όλες τις φάσεις της, σε όλη την πληρότητά της, από τις πιο ξέφρενες ερωτικές σκηνές που κοσμούν το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειας των χαμηλότερων τοίχων, μέχρι τη γαλήνια ηρεμία του μοναχικού διαλογισμού, του διαλογισμού Αυτού του Ίδιου του Θεού Ήλιου, του οποίου το σε καθιστή στάση άγαλμα δεσπόζει πάνω σε όλο το οικοδόμημα. Είχα, ακόμα, επισκεφτεί τον καταπληκτικό ναό στο Σριντζέρι, καθένας εκ των δώδεκα κιόνων του οποίου φωτίζεται με την σειρά, από τις πρώτες Ηλιακές ακτίνες την ημέρα που ο Ήλιος εισέρχεται σε έναν νέο αστερισμό του Ζωδιακού [Η "Μαύρη παγόδα" (ο Ηλιακός Ναός του Κοναράκ), μέσα του 13ου αιώνα μ.Χ. Ο ναός, μεγάλο μέρος του οποίου κείται, πλέον, σε ερείπια, σχεδιά-

στηκε ώστε να απεικονίζει το ουράνιο άρμα του Βεδικού ηλιακού Θεού Σούρια, καθώς διασχίζει τους ουρανούς, συρόμενο από επτά άλογα. Μαιθούνα (ερωτικές αναπαραστάσεις) στο εξωτερικό της Μαύρης Παγόδας].

Ποτέ, όμως, μέχρι εκείνη τη στιγμή (εκτός από μια φορά στη Σουηδία) δεν είχα βρεθεί σε μια καθαγιασμένη από τη Λατρεία του Γεννήτορά μας Αστέρα (την παλαιά λατρεία του Φωτός και της Ζωής) τοποθεσία σε μια γερμανική χώρα. Αυτοί, δε, οι Βράχοι, καθώς γνώριζα, υπήρξαν από καιρούς χαμένους μέσα στην αχλύ του παρελθόντος, το κατ' εξοχήν κέντρο των γερμανικών ηλιακών τελετουργικών. Ένιωθα σαν ένας άνθρωπος που έχει κάνει ένα μακρύ και πολύχρονο οδοιπορικό, που έχει έρθει από μια πάρα πολύ μακρινή χώρα, με έναν συγκεκριμένο σκοπό, και που επιτέλους φτάνει στον στόχο. Είχα, πλέον, κατορθώσει να φτάσω, αν όχι στο τέλος (διότι δεν υπάρχει τέλος), τουλάχιστον στον κολοφώνα του προσκυνήματός μου ανά την Γερμανία και τη ζωή μου και ήμουν ευτυχισμένη. Είχα φτάσει στην Πηγή όπου μπορούσα να αναπληρώσω τις πνευματικές μου δυνάμεις για τον αιώνιο Αγώνα στη σύγχρονη μορφή του: τον Αγώνα των Δυνάμεων του Φωτός εναντίον των Δυνάμεων του Σκότους, τον οποίο εγώ βίωνα ως αυτόν μεταξύ των αξιών του Εθνικόσοσιαλισμού εναντίον τόσο αυτών του Χριστιανισμού, όσο και αυτών του Μαρξισμού, του παλαιότερου, δηλαδή, και του νεώτερου εβραϊκού δόγματος προς κατανάλωσιν υπό των Αρίων, στον οποίον συμμετείχα και θα συνέχιζα να συμμετέχω ακατάπαυστα.

Είχα προσήλωσει το βλέμμα μου στους ακανόνιστους σκοτεινούς και γκρίζους Βράχους και τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Καθώς, λοιπόν, οι άνθρωποι μαζί με τους οποίους είχα ταξιδέψει με αποχαιρέτησαν, προκειμένου να ακολουθήσουν τον ξεναγό που είχε έρθει να τους πάρει για ξενάγηση, χάρηκα αφού επιθυμούσα να δω τους Βράχους χωρίς βιασύνη και, όσο το δυνατόν, μόνη μου.

Ακριβώς μπροστά μου ύψωνόταν ο ψηλότερος από τους Βράχους, ένας μακρύς και περίπου κυλινδρικός (ή μάλλον πρισματικό) σχήματος πέτρινος όγκος, έχοντας μια ελαφριά κλίση

προς τα αριστερά, λες και ήταν ο κορμός ενός θεόρατου δέντρου, φαγωμένου από τον χρόνο και κουτσουρεμένου από τους ανθρώπους, οι οποίοι, ωστόσο, δεν κατόρθωσαν να το καταστρέψουν. Γνώριζα ότι στην κορυφή αυτού του βράχου βρίσκεται το iερό από που οι σοφοί του παλιού καιρού συνήθιζαν να χαιρετίζουν την Νωρίτερη Ανατολή του έτους κατά το πρωινό της Ημέρας του Θερινού Ήλιοστασίου. Από κάτω όπου βρισκόμουν μπορούσα να δω τη γέφυρα, μέσω της οποίας γίνεται σήμερα εκεί η πρόσβαση και η οποία ενώνει τον ψηλότερο βράχο, που συνηθίζεται να αποκαλείται "ο δεύτερος", με τον επόμενο στα αριστερά, που αποκαλείται "ο τρίτος" (τουλάχιστον έτσι τους ονόμαζε η μια λεπτομερής αρχαιολογική μελέτη που είχα μέχρι τότε διαβάσει, σχετικά με την τοποθεσία Εξτερνστάϊνε).

Ανέβηκα αργά τα σκαλισμένα στη ζωντανή πέτρα της πλευράς του "τρίτου" βράχου σκαλοπάτια, σταματώντας κάθε τόσο για να θαυμάσω, από λίγο ακόμα πιο ψηλά, με κάθε σκαλοπάτι που ανέβαινα, το τοπίο, πάνω από το οποίο περιπλανιόταν το βλέμμα μου: την μικρή λίμνη, στα αρυτίδιαστα νερά της οποίας βυθίζεται κάθετα ο πιο απομακρυσμένος βράχος στα δεξιά (ο "πρώτος"), τα πυκνά δάση πιο πέρα, την συνέχεια του δρόμου από τον οποίο είχα έρθει, ο οποίος προσπερνώντας την πλαγιά στα αριστερά και τη λίμνη, έμπαινε σε πιο πολλά δάση και, στην άλλη πλευρά (στα βορειοανατολικά, από που είχα έρθει), τους δασωμένους λόφους ένα γύρω και πέρα από το Χορν και το Ντέτμολντ. Στην ανταύγεια του δειλινού, τα κόκκινα χρώματα του φθινοπωρινού δάσους φάνταζαν πιο φωτεινά και τα καφετιά πιο κοκκινωπά, και η λίμνη ήταν μια λεία επιφάνεια γυαλιστερού μαύρου και φωτεινού πορτοκαλοχρυσαφένιου χρώματος, στην απέναντι πλευρά της οποίας μπορούσα να δω την ανάποδη αντανάκλαση του δάσους. Πήγαινα όλο και πιο πάνω και αφού διάβηκα τη γέφυρα χωρίς να τολμήσω να ρίξω ούτε μια ματιά στο κενό από κάτω, βρέθηκα μέσα στο παμπάλαιο iερό που είχα έρθει να αντικρίσω και αισθάνθηκα να τρέμω, καθώς με είχε καταλάβει το συναίσθημα ότι βρισκόμουν σε ένα καθαγιασμένο μέρος.

Οι Βράχοι του Ήλιου

Είναι δύσκολο να πούμε πώς ήταν κάποτε το ιερό. Σήμερα, χίλια διακόσια σχεδόν χρόνια μετά τη συστηματική καταστροφή του ως συνέπεια του χριστιανικού φανατισμού, εισερχόμαστε σε έναν χώρο χωρίς σκεπή, το δάπεδο του οποίου είναι στρωμένο με μεγάλες λίθινες πλάκες, ο οποίος έχει έξι, περίπου, μέτρα μήκος και λιγότερο από τέσσερα πλάτος. Στη μια άκρη του εν λόγω δωματίου, στα δεξιά μας καθώς μπαίνουμε σήμερα, δηλαδή στα βορειοανατολικά, αντικρίζουμε ένα τεράστιο κομμάτι πέτρας, μέρος του ίδιου αυτού βράχου πάνω στον οποίον στεκόμουν, το οποίο είχε σκαλιστεί ώστε να σχηματίζει μια αψιδωτή κοιλότητα. Το δάπεδο της κοιλότητας αυτής είναι τριάντα εκατοστά ψηλότερο από το υπόλοιπο δάπεδο και στη μέση του, πελεκημένο από το ίδιο αυτό κομμάτι πέτρας, υπάρχει ένα στήριγμα, το οποίο στην πάνω άκρη του καταλήγει σε ένα επίπεδο τραπεζοειδές, τριάντα περίπου εκατοστών πλάτους και εβδομήντα πέντε εκατοστών βάθους. Πάνω από αυτό, στον συμπαγή φυσικό βορειοανατολικό τοίχο του μυστηριώδους αυτού δωματίου είναι κομμένο ένα τέλειο κυκλικό άνοιγμα διαμέτρου τριάντα επτά ακριβώς εκατοστών. Στην άλλη άκρη του κυρίως δαπέδου (στα αριστερά μας καθώς μπαίνουμε από τη γέφυρα, δηλαδή στα νοτιοδυτικά) υπάρχει μια ορθογώνια εσοχή, που ξεπερνά σε ύψος ακόμα και έναν πολύ ψηλό άντρα, με πλάτος γύρω στο ενάμισι μέτρο και βάθος άνω των τριάντα εκατοστών, έχοντας σε κάθε πλευρά από μια κολώνα. Στον πέτρινο τοίχο απέναντι από τη γέφυρα, δηλαδή στα βορειοδυτικά, υπάρχει ένα παράθυρο που κοιτάζει προς τον γειτονικό βράχο και την λίμνη πιο πέρα. Οι πάλαι ποτέ υπάρχοντες τοίχοι στα νοτιοανατολικά και τα βορειοδυτικά, μεταξύ της αψιδωτής κοιλότητας και της υπόλοιπης κατασκευής, έχουν αντικατασταθεί, σήμερα, από σιδερένιο κιγκλίδωμα. Την οροφή του ιερού αποτελούσε το ανατολικό τμήμα της κορυφής αυτού του ίδιου τους βράχου. Η οροφή αυτή καταστράφηκε, αφήνοντας, καθώς έχω αναφέρει, όλο το μέρος, με την εξαίρεση της αψιδωτής κοιλότητας, ανοιχτό στον ουρανό.

Με την πλάτη μου γυρισμένη στο νοτιοδυτικό τοίχο, πίσω από τον οποίο έδυε τώρα ο Ήλιος, ατένιζα τα ερείπια του σεβάσμιου αυτού

υψηλού τόπου. Εδώ, τον καιρό που οι μεγάλοι Αιγύπτιοι βασιλείς της Δωδέκατης Δυναστείας οικοδομούσαν τους θεόρατους ναούς τους και τους αιώνιους τύμβους του, τον καιρό που οι μυστηριώδεις θαλασσοκράτορες της "Μέσης Μινωικής Εποχής II" κυβερνούσαν την Κρήτη και τα Νησιά του Αιγαίου, πριν από τις πρώτες χρονολογημένες κατακτήσεις των Αρίων στην Ανατολή, δηλαδή πριν από τέσσερις και πλέον χιλιάδες χρόνια, οι σοφοί πνευματικοί ηγέτες των γερμανικών φυλών και φύλακες των φυσικών εκείνων Αξιών, οι οποίες προσέδιδαν το νόημα στη ζωή τους, συνήθιζαν να συγκεντρώνονται και να χαιρετίζουν τη Νωρίτερη Ανατολή του έτους κατά την ιερή αυτή Ημέρα του Ιουνίου.

Στη μέση του εντός της αφιδωτής κοιλότητας στηρίγματος, μπορούμε να δούμε μέχρι σήμερα μια τετράγωνη υποδοχή, στην οποία, κατά την παλιά εποχή, ήταν σφηνωμένη μια ράβδος, το άνω άκρο της οποίας βρισκόταν σε ευθεία γραμμή τόσο με το κατώτατο σημείο της περιφέρειας του στρογγυλού ανοίγματος στο βορειοανατολικό τοίχο, όσο και με ένα σημείο στη μέση της εσοχής, πάνω στην οποία στηρίζομουν, καθορίζοντας την γραμμή του Ήλιοστασίου, με κατεύθυνση από βορειοανατολικά προς νοτιοδυτικά. Έτσι, λοιπόν, όταν ο παρατηρητής, ο οποίος θα στεκόταν σε ένα αυστηρώς καθορισμένο σημείο στη μέση της εσοχής, έβλεπε τον Ήλιο να εμφανίζεται στο κατώτατο ακριβώς σημείο της περιφέρειας του κυκλικού πέτρινου ανοίγματος και, ταυτόχρονα, πίσω ακριβώς από το άνω άκρο της ράβδου, τότε μπορούσε να συμπεράνει με ασφάλεια ότι επρόκειτο για την Ημέρα του Θερινού Ήλιοστασίου, από τον σωστό καθορισμό της οποίας εξηρτάτο όλο το ημερολόγιο και, κατά συνέπεια, οι εορτές και όλη ζωή της κοινότητας.

Επί μερικές μέρες πριν και μετά το Θερινό Ήλιοστάσιο, ο ανατέλλων Ήλιακός Δίσκος θα εμφανιζόταν, εντός κάποιας συγκεκριμένης ακτίνας, στα πλευρά της περιφέρειας του στρογγυλού ανοίγματος. Το σημείο της εμφάνισής του θα φαινόταν σαν να ταξιδεύει από μια θέση στο πλάι του κύκλου μέχρι το κατώτατο τμήμα του και πάλι προς τα πάνω. Οι σοφοί παρακολουθούσαν το σημείο

Οι Βράχοι του Ήλιου

αυτό μέρα με την ημέρα, έτσι ώστε να καθορίσουν πότε ακριβώς θα ήταν η νωρίτερη Ηλιακή Ανατολή, η Ηλιακή εκείνη Ανατολή, η αυστηρώς καθορισμένη από την αμετάβλητη γραμμή του Ηλιοστασίου, και μόλις την έβλεπαν, ένα έντονα φωτεινό χρυσό σημείο στο χείλος του κυκλικού ανοίγματος, μια ακτίνα φωτός μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, αναφωνούσαν από την κορυφή του βράχου το σύνθημα της νίκης, ανακοινώνοντας σε όσους ήταν συγκεντρωμένοι από κάτω την έναρξη του μεγάλου Θερινού εορτασμού με τα εξής λόγια: "Siege, Licht", "Θρίαμβος, Φως"!

Έφερα όλα αυτά στη σκέψη μου, πράγματα που είχα διαβάσει και που μου είχαν πει σύγχρονοι Γερμανοί, πιστοί στην παλαιά ηλιακή Σοφία, Γερμανοί, οι οποίοι είχαν επιστρέψει σε αυτήν κατά έναν απροσδόκητο τρόπο, μέσω της σύγχρονης αυτής Πίστης στο Αίμα και τη Γη, της Αρίας αυτής Πίστης, του Εθνικοσοσιαλισμού, η οποία με δένει μαζί τους. Σκεπτόμουν όλα αυτά και φαντάστηκα ή τουλάχιστον προσπάθησα να φανταστώ τις ιεροπρεπείς σκηνές που εκτυλίσσονταν έτος ανά έτος πάνω σε αυτό τον βράχο επί αιώνες ή μάλλον όχι, επί χιλιετηρίδες, σκηνές των οποίων η κανονικότητα έδινε την εντύπωση της αιωνιότητας, όπως την έδινε και η τακτή επάνοδος των Ιερών Ήμερών. Και μετά αναλογίστηκα το απότομο τέλος της Λατρείας του Φωτός, την καταστροφή αυτής της πανίερης τοποθεσίας της αρχαίας Γερμανίας από τον Καρλομάγνο και τους φανατικούς Φράγκους Χριστιανούς του. Είδα με το νου μου τη στιγμή κατά την οποία αποσπόνσαν με τη βία τη μισή, από την υπόλοιπη εναπομένουσα σήμερα, κορυφή του Βράχου, ο οποίος κάποτε υπήρξε η ρίζα του εν λόγω ιερού, την οποίαν γκρέμιζαν κάτω, εκεί όπου μέχρι σήμερα μπορούμε να δούμε ό,τι απέμεινε από αυτήν, είδα τη σκηνή του βεβηλωθέντος ιερού δωματίου και της υπό διωγμόν Αγίας Γης, στο λαό της οποίας επέβαλλαν δια πυρός και σιδήρου το αλλότριο δόγμα της ψευδοταπεινότητας, από το οποίο δεν έχει, μέχρι σήμερα, ελευθερωθεί. Είδα με το νου μου την εικόνα του φραγκικού στρατού, αντρών γερμανικού αίματος, "σταυροφόρων στη Γερμανία" εν ονόματι ενός ξένου προφήτη και μιας ξένης επίγειας εξουσίας, να εφορμά σε αυτούς τους ιερούς

Βράχους, να εξολοθρεύει όποιον έβρισκε, να βάζει φωτιά σε ο, τιδήποτε ήταν δυνατόν να καεί και να προετοιμάζει, μέσω του τρόμου, την οδό των νέων διδασκάλων, των μοναχών, των πραγματικών "επανεκπαιδευτών της Γερμανίας" με την χειρότερη έννοια αυτής της απεχθέστατης λέξης, οι οποίοι ήταν πρόθυμοι (εάν τους ήταν δυνατό) να κατασβέσουν κάθε σπινθήρα της παλαιάς ηλιακής Σοφίας (της Αρίας Σοφίας) μέσα στο κύριο ευρωπαϊκό οχυρό της.

Όλα αυτά συνέβησαν κατά το έτος 772 της Χριστιανικής εποχής, χίλια εκατόντα ογδόντα ένα χρόνια πριν, όμως πόσο τραγικά σύγχρονα φαντάζουν! Αυτοί οι πρώτοι "σταυροφόροι στη Γερμανία" μου φάνταζαν περισσότερο ζωντανά παρά ποτέ, ως οι πρόδρομοι των σκοτεινών "σταυροφόρων στην Ευρώπη" του Αϊζενχάουερ, καθώς και οι δευτέροι αυτοί πολέμησαν εν ονόματι των αυτών ακριβώς μισητών χριστιανικών αξιών, προς τον τελικό θρίαμβο της αυτής ακριβώς διεθνούς πνευματικής και ταυτόχρονα κοσμική δύναμης, δηλαδή της Εκκλησίας, η οποία υπήρξε και είναι ακόμα η δύναμη του Εβραϊσμού μεταμφιεσμένη, πολέμησαν εναντίον των αυτών ακριβώς αιωνίων αξιών του Γερμανικού Εθνισμού, της σύμφωνης με τη φύση ηρωικής θρησκείας του ευγενέστερου λαού της Δύσης, στην οποία η Αρία Ψυχή, όπως και τότε, έτσι και σε αυτήν την περίπτωση, έχει βρει την ακριβέστερη έκφρασή της σε αυτή την ήπειρο, και καταδίωξαν τον λαό αυτό με παρόμοια αγριότητα και ίσως μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα, με παρόμοια και μεγαλύτερη ακόμη, χαρακτηριστικά γερμανική επιμέλεια. Και θυμήθηκα ότι ο Αϊζενχάουερ (επικατάρατος έστω!) είναι, επίσης, γερμανικής καταγωγής, και για άλλη μια φορά μίσησα την τρέλα που τόσες πολλές φορές στη διάρκεια της ιστορίας, έχει ρίξει ανθρώπους του ιδίου ευγενούς νορδικού αίματος σε αδελφοκτόνους πολέμους προς χάριν των παιδιάστικων προλήψεων που τους έχουν ανεπαίσθητα φυτέψει στο κεφάλι τους οι Εβραίοι, μέσω των εκούσιων ή ακούσιων πρακτόρων τους.

Και καθώς η εικόνα της καταστροφής της παλαιάς θρησκείας και του εκχριστιανισμού της Γερμανίας κατέλαβε το νου μου, όχι μόνον σε όλη της τη σκληρότητα, αλλά και σε όλες τις λεπτομέρειες,

με ακόμα μεγαλύτερη ένταση, συνειδητοποίησα (όχι για πρώτη φορά, αλλά ωστόσο περισσότερο έντονα, ενδεχομένως, από ποτέ άλλοτε) ότι οι κύριες χρονολογίες του πολέμου του Καρλομάγνου εναντίον των Σαξόνων, το 772 και το 787, υπό τη γερμανική και, ακόμα παραπάνω, υπό την ευρύτερη Αρία οπτική, είναι ακόμα χειρότερες του 1945, αφού η σφραγίδα του αλλότριου δόγματος και ιδιαίτερα της ξένης, αντιφυσικής και αντιφυλετικής κλίμακας αξιών είναι ορατή μέχρι σήμερα σε όλους τους Γερμανούς πλην μιας μειοψηφίας, σε όλους τους Ευρωπαίους πλην μιας ακόμα μικρότερης μειοψηφίας. Το πνεύμα του υγιούς Άριου πολεμιστή και σοφού, το πνεύμα της απροσωπόληπτης βίας προς χάριν και μόνο του καθήκοντος, το δικό μας πνεύμα, χρειάστηκε πάνω από χίλια χρόνια, κατόπιν της τότε καταφερθείσης συντριβής των εκφραστών του, ώστε να επανεπιβεβαιωθεί μέσω ενός κατάλληλου γερμανικής έμπνευσης δόγματος στο πρόσωπο μιας γερμανικής τάξης επίλεκτων, ενώ, παρά τις τεράστιες απώλειες και τα ατελείωτα βάσανά μας, εμείς, η εθνικοσοσιαλιστική μειοψηφία, οι σύγχρονοι Άριοι Εθνικοί, κατορθώσαμε να επιζήσουμε αυτής της καταστροφής με φλεγόμενη την πίστη και την θέλησή μας να ξεκινήσουμε και πάλι. Και δεν θα χρειαστούμε χίλια χρόνια, ούτε καν εκατό, ούτε καν δέκα (εάν οι περιστάσεις σταθούν ευνοϊκές) προκειμένου να έρθουμε για άλλη μια φορά στα πράγματα. Μπορεί, επί του παρόντος, ο νέος κόσμος τον οποίον οικοδομούσαμε, να κείται σε ερείπια μπροστά στα πόδια αυτών που μας νίκησαν, η Weltanschauung (Κοσμοθεώρηση) μας, ωστόσο, παραμένει ανέπαφη μέσα στην καρδιά μας. Και ακόμα υπάρχουν νεώτεροι από εμάς, έτοιμοι να συνεχίσουν το έργο μας, όταν εμείς θα έχουμε πλέον πεθάνει, νεώτεροι που κάποια μέρα θα αψηφήσουν τους "επανεκπαιδευτές" της Γερμανίας μαζί με το πρόγραμμά τους, την διδασκαλία τους και το πνεύμα τους, έστω και αν ο αδηφάγος χρόνος στερήσει τη χαρά από τους πρώτους να εξολοθρεύσουν και αυτούς τους ίδιους τους "επανεκπαιδευτές" τους.

Στη σκέψη αυτή αισθάνθηκα χαρά. Κοίταξα ολόγυρά μου τον έρημο, βεβηλωμένο χώρο, κοίταξα από πάνω μου τον υπερκείμενο

κεκλιμένο όγκο, ό, τι είχε απομείνει μετά το βίαιο γκρέμισμα της μονοκόμματης λίθινης ρίζας του iερού πριν από χίλια διακόσια, σχεδόν, χρόνια, μια μόνιμη πληγή που άφησαν οι πρώτοι "σταυροφόροι στη Γερμανία" σε αυτόν τον υψηλό βωμό της εθνικής λατρείας του Φωτός, και σαν σε μια στιγμή ανακάλεσα στη μνήμη μου τον δικό μου αγώνα μιας ολόκληρης ζωής ενάντια στην πανούκλα του Χριστιανισμού: στην Ελλάδα, εν ονόματι του καθημαγμένου Εθνικού Ελληνισμού, στην Ινδία, εν ονόματι της αδιάσπαστης Ινδουιστικής Παράδοσης, σε οποιοδήποτε μέρος, εν ονόματι της Αρίας υπερηφάνειας και της αλήθειας της Φύσης. Και είδα με την φαντασία μου τον παρόμοιο ρόλο που θα ήθελα να πάιξω εδώ, μεταξύ του λαού του Φύρερ μου, μετά την επανεγκαθίδρυση της Νέας Τάξης του Εθνικοσοσιαλισμού, κάποια μέρα, ασχέτως του πότε. "Ναι, είμαστε ζωντανοί", σκέφτηκα, γεμάτη εμπιστοσύνη στον εαυτό μου και την μειονότητα της Γερμανίας, η οποία σκέπτεται και αισθάνεται όπως κι εγώ. "Η ήττα δεν μας εξολόθρευσε, παρά μόνο μας έκανε λίγο περισσότερο χολωμένους και ακόμα λίγο περισσότερο αδίστακτους. Μια μέρα θα εκδικηθούμε για λογαριασμό σας, πληγωμένοι Βράχοι που μας καλούσατε για τόσο πολύ καιρό και μεγαλύτεροι αδελφοί μας πολεμιστές που πεθάνατε υπερασπιζόμενοι τα περάσματα προς αυτόν τον υψηλό τόπο! Οπουδήποτε και αν βρίσκομαι όταν θα έρθει η αυγή της δικής μας Ήμέρας, είθε οι ουράνιες Δυνάμεις να μου επιτρέψουν να επανέλθω και να λάβω ενεργό μέρος στην εκδίκηση!".

(Απόσπασμα από το βιβλίο
"Προσκύνημα" [Pilgrimage], Καλκούτα 1958)

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

Στη θεοειδή Προσωπικότητα των καιρών μας, τον Άνθρωπο,
τον ενάντια στον χρόνο, τον μεγαλύτερο Ευρωπαίο όλων των εποχών,
από κοινού Ήλιο και Αστραπή, τον ΑΔΟΛΦΟ ΧΙΤΛΕΡ.

Η ιδέα της προσόδου, της απεριόριστης βελτίωσης, κάθε άλλο παρά σύγχρονη είναι, καθώς πιθανότατα χρονολογείται από την πρώτη εκείνη επιτυχημένη προσπάθεια του ανθρώπου να βελτιώσει το υλικό περιβάλλον του και να ενισχύσει, μέσω της τεχνικής δεξιότητας, την ικανότητά του προς επίθεση και άμυνα. Η δεξιότητα στο επίπεδο της τεχνικής, τουλάχιστον επί πολλούς αιώνες, θεωρείτο τόσο πολύτιμη, ώστε όχι μόνο δεν περιφρονείτο, αλλά όποτε επιδεικνυόταν σε έναν καταπληκτικό βαθμό, χαιρετιζόταν σχεδόν πάντοτε ως κάτι θεϊκού, τρόπον τινά, χαρακτήρα. Οι αρχαίοι, ωστόσο, πέραν των απίστευτων άθλων λιγοστών και μεμονωμένων ατόμων, διακρίθηκαν, ως σύνολο, σε πολλά υλικά επιτεύγματα, καθώς μπορούσαν να επιδείξουν με υπερηφάνεια το αρδευτικό σύστημα στη Σουμερία, την οικοδόμηση πυραμίδων που αποκαλύπτει τόσο στην Αίγυπτο όσο και, αιώνες αργότερα, στην Κεντρική Αμερική, μια εκπληκτική αστρονομική γνώση, τα λουτρά και το αποχετευτικό σύστημα στο παλάτι της Κνωσού, την εφεύρεση του πολεμικού άρματος μετά από αυτή του τόξου και του βέλους, και της κλεψύδρας μετά από αυτήν του ηλιακού ρολογιού,

αρκετά, δηλαδή, ώστε να μπορούν να κάνουν τους αρχαίους να ι-
λιγγιούν από έπαρση και να είναι υπερβολικά βέβαιοι για την τύχη
του αντίστοιχου κάθε λαού πολιτισμού.

Ωστόσο, αν και αναγνώριζαν πλήρως την αξία αυτής της εργα-
σίας τους στο επίπεδο της πρακτικής και ασφαλώς συνέλαβαν από
πολύ νωρίς τη δυνατότητα (ίσως, δε, απέκτησαν και την βεβαιότη-
τα) μιας απεριόριστης τεχνικής προόδου, ποτέ οι αρχαίοι λαοί δεν
πίστεψαν στην έννοια της προόδου εν συνόλω, στην πρόοδο των
πάντων, όπως φαίνεται ότι πράττουν οι σύγχρονοί μας. Όλοι οι λα-
οί της αρχαιότητας, είτε αναφερόμαστε στους Ινδούς, είτε στους
Έλληνες, τους Αιγυπτίους, τους Ιάπωνες, τους Κινέζους, τους
Σουμέριους, τους λαούς της Αμερικής, είτε, ακόμα, στους
Ρωμαίους, τους πλέον "σύγχρονους" των ανθρώπων του αρχαίου κό-
σμου, τοποθετούσαν την Χρυσή Εποχή, την Εποχή της Αλήθειας,
την περίοδο της διακυβέρνησης της γης από τον Κρόνο, τον Ρα ή
οποιονδήποτε άλλο Θεό, την ένδοξη, δηλαδή, έναρξη, ανεξαρτή-
τως του ονόματος που της δίδεται, της αργής, κατωφερούς εκτύλι-
ξης της ιστορίας, πολύ πιο πριν από τη δική τους εποχή, στα βάθη
του παρελθόντος.

Οι παραπάνω πίστευαν, επίσης, ότι η επιστροφή μιας παρόμοι-
ας εποχής, η οποία προβλεπόταν στα αντίστοιχα για τον κάθε λαό
ιερά κείμενα και προφορικές παραδόσεις, δεν εξαρτάται από την
συνειδητή ανθρώπινη προσπάθεια, αλλά από άτεγκτους νόμους,
έμφυτους στο σώμα της ορατής και απτής κοσμικής εκδήλωσης και
διαπερώντες τα πάντα, από συμπαντικούς δηλαδή νόμους.
Πίστευαν ακόμα ότι η συνειδητή προσπάθεια του ανθρώπου δεν
είναι παρά μια έκφραση αυτών των νόμων στην πράξη, οι οποίοι
οδηγούν τον κόσμο, εκόντα-άκοντα, στην εκπλήρωση του πεπρω-
μένου του. Πίστευαν, με μια λέξη, ότι η ανθρώπινη ιστορία, καθώς
και αυτή των υπόλοιπων ζωντανών όντων, δεν είναι παρά μια λε-
πτομέρεια της συμπαντικής ιστορίας, χωρίς αρχή και τέλος, ένα
περιοδικό αποτέλεσμα της εσώτερης αναγκαιότητας, η οποία διέ-
πει όλα τα εν χρόνῳ φαινόμενα.

Ακριβώς, λοιπόν, όπως οι αρχαίοι μπορούσαν μεν να ενστερνί-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ζονται την ως άνω θεώρηση σχετικά με την εξέλιξη του κόσμου, αλλά ταυτόχρονα να συνεχίζουν να επωφελούνται τα μέγιστα από την όποια εφικτή στην εποχή τους τεχνική πρόδοδο, έτσι μέχρι των ημερών μας, εν τω μέσω μιας υπερφίαλης βιομηχανικής κουλτούρας, είναι δυνατόν να συμβαίνει (και όντως συμβαίνει) το ίδιο με ορισμένα μεμονωμένα άτομα, ικανά να σκέπτονται για λογαριασμό τους, θεωρώντας την ιστορία της ανθρωπότητας υπό μια παρόμοια με την των αρχαίων προοπτική.

Ενόσω τα παραπάνω άτομα διαβιούν φαινομενικώς ως "σύγχρονοι" άντρες και γυναίκες, χρησιμοποιώντας τον ηλεκτρικό ανεμιστήρα και το ηλεκτρικό σίδερο, το τηλέφωνο, το τρένο, και, όποτε τους επιτρέπει η οικονομική τους δυνατότητα, το αεροπλάνο, ωστόσο στην καρδιά τους τρέφουν μια βαθιά περιφρόνηση για την παιδιάστικη έπαρση και τις υπερβάλλουσες ελπίδες που διακρίνουν τους καιρούς μας, όπως επίσης και για τις διάφορες ανθρωποσωτήριες συνταγές, τις οποίες διάφοροι ενθουσιώδεις φιλόσοφοι και πολιτικοί διαδίδουν στον κόσμο. Τα άτομα αυτά γνωρίζουν ότι τίποτα δεν μπορεί να "σώσει την ανθρωπότητα" διότι η ανθρωπότητα πλησιάζει στο τέλος του παρόντος κύκλου εκδήλωσης και το κύμα, το οποίο την έφερε επί τόσες πολλές χιλιετίες, πρόκειται να σπάσει, με όλη την ισχύ της αποκτηθείσης ορμής του, και να διαλυθεί για μια ακόμα φορά στα βάθη του αμετάβλητου ωκεανού της αδιαφοροποίητης ύπαρξης. Κάποια στιγμή το κύμα θα σηκωθεί και πάλι, με απροσδόκητη μεγαλοσύνη, διότι αυτός είναι ο νόμος των κυμάτων, όμως στο μεταξύ διάστημα δεν μπορεί να γίνει τίποτα προκειμένου να ανακοπεί η πορεία του. Οι ανόητοι της υπόθεσης είναι οι δύστυχοι εκείνοι, οι οποίοι για κάποιον λόγο που γνωρίζουν καλύτερα οι ίδιοι (πιθανόν διότι υπερεκτιμούν αυτό που πρόκειται να απολεσθεί κατά την πορεία) επιχειρούν να σταματήσουν το κύμα. Οι σοφοί είναι εκείνοι οι λίγοι ευνοημένοι, οι οποίοι, όντες εν πλήρῃ επιγνώσει της αύξουσας απαξίας της σημερινής ανθρωπότητας και της πολυεπαινεθείσης "προόδου" της, γνωρίζουν πόσο λίγα πρόκειται να απολεσθούν κατά το επικείμενο σπάσιμο του κύματος, το οποίο αυτοί προσμένουν και προσδοκούν με χαρά ως

την αναγκαία συνθήκη μιας νέας αρχής, μιας νέας Χρυσής Εποχής, της ηλιόλουστης κορυφής του επόμενου μακρού σε διάρκεια κατωφερούς κύματος στην επιφάνεια του άπειρου ωκεανού της ζωής.

Αυτοί, λοιπόν, οι λίγοι ευνοημένοι (μεταξύ των οποίων κατατάσσουμε και τον εαυτό μας) θεωρούν τους διάφορους ηχηρούς "-ισμούς" όπου τους ζητούν οι υπόλοιποι σύγχρονοί τους να προσχωρήσουν, ως άπαντες εξίσου μάταιους, διότι εάν, μεν, περιέχουν ο, τιδήποτε αληθώς ευγενές, είναι αναπόφευκτό ότι θα προδοθούν, θα ηττηθούν κι εντέλει θα απορριφθούν από τη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων, αν, δε, περιέχουν επαρκείς δόσεις χυδαιότητας, υπεροφίας και ψυχοκτόνων χαρακτηριστικών ώστε να προσελκύσουν τον ολοένα αυξανόμενο αριθμό των δούλων με τα εξηρτημένα μηχανικά αντανακλαστικά, οι οποίοι περιφέρονται έρποντας στον πλανήτη μας προβάλλοντες ως ελεύθεροι άνθρωποι, τότε είναι βέβαιο ότι θα απολαύσουν μια κάποια πρόσκαιρη θορυβώδη επιτυχία, ωστόσο η μοίρα όλων, στο τέλος, είναι να αποδειχθούν ανωφελείς.

Οι παλαιές και καθιερωμένες από το χρόνο θρησκείες, οι οποίες καθίστανται, πλέον ολοένα και περισσότερο παρωχημένες, καθώς αυξάνει η δημοτικότητα των διαφόρων σύγχρονων "-ισμών", δεν υπολείπονται αυτών σε ματαιότητα (εάν, μάλιστα, δεν τους υπερβαίνουν) αφού, ουσιαστικά, αποτελούν δομές οργανωμένης δεισιδαιμονίας, κενές κάθε αληθινής αίσθησης του θείου ή, στα μάτια των περισσότερο κοινωνικά εκλεπτυσμένων ανθρώπων, απλές και συμβατικές όψεις της κοινωνικής ζωής, ή συστήματα συγκεκριμένων ηθικών (και μάλιστα πολύ στοιχειωδών) αρχών, τα οποία τηρούν εν είδει "καρυκεύματος" λιγοστά ξεπερασμένα τελετουργικά και σύμβολα, των οποίων σχεδόν κανείς δεν ενδιαφέρεται να ανιχνεύσει την πρωταρχική σημασία, εργαλεία στα χέρια ορισμένων ευφυών ανθρώπων της εξουσίας προκειμένου να αποκοιμίζουν τους ανίδεους και να τους διατηρούν σε μια κατάσταση διαρκούς υπακοής, εύκαιρες ονομασίες, πέριξ των οποίων μπορεί να είναι εύκολο να συνενωθούν συγκλίνουσες εθνικές προσδοκίες ή πολιτικές τάσεις ή, τέλος, απλώς και μόνο τα τελευταία καταφύγια των λιπόψυχων και των εκκεντρικών. Όσα προαναφέρθηκαν συνιστούν,

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ουσιαστικά, τον χαρακτήρα, τον οποίον κατάντησαν να έχουν, μετά την πάροδο μερικών αιώνων, όλες οι θρησκείες. Οι σημερινές θρησκείες στην πραγματικότητα είναι νεκρές, ακριβώς όπως και οι παλιές λατρείες που άνθησαν προ αυτών, με τη διαφορά ότι οι δεύτερες έχουν από καιρού πάψει να αναδίδουν τη δυσωδία του πτώματος, ενώ οι πρώτες (οι επονομαζόμενες "ζώσες") βρίσκονται στο στάδιο όπου ο θάνατος δεν έχει ξεχωρίσει ακόμα από τη διαδικασία της αποσύνθεσης. Ουδεμία σημερινή θρησκεία, είτε ο Χριστιανισμός, είτε ο Μωαμεθανισμός, είτε ακόμα και ο Βουδισμός, είναι δυνατόν να αναμένεται ότι θα προσφέρει τη σωτηρία σε οποιοδήποτε τμήμα του κόσμου αυτού, τον οποίον κάποτε εν μέρει κατέκτησε, και ουδεμία κατέχει μια φυσιολογική θέση στη "σύγχρονη", ουσιαστικά στερημένη κάθε επίγνωσης του αιωνίου, ζωή.

Οι υπέρμαχοι της πίστεως στην ιδέα της "προόδου" προβάλλουν πολλά επιχειρήματα προκειμένου να αποδείξουν στον εαυτό τους και τους άλλους, ότι οι καιροί μας, παρά τα αναντίρρητα μειονεκτήματά τους, είναι στο σύνολό τους καλύτεροι οποιασδήποτε άλλης εποχής του παρελθόντος και ακόμη ότι φανερώνουν απτά σημάδια βελτίωσης. Βεβαίως, δεν είναι δυνατόν να αναλύσουμε λεπτομερώς όλα τα επιχειρήματά τους, αλλά εύκολα κάποιος μπορεί να διαπιστώσει τα λογικά σφάλματα που κρύβονται στο πλέον διαδεδομένο και, προφανώς, "πειστικότερο" εξ αυτών.

Όλοι οι υποστηρικτές της ιδέας της "προόδου" δίδουν τεράστια έμφαση σε ζητήματα όπως η ικανότητα γραφής και ανάγνωσης, η ατομική "ελευθερία", οι ίσες ευκαιρίες για όλους, η ανεξιθρησκία και ο "ανθρωπισμός", όπου η έννοια της προόδου συμπεριλαμβάνει όλες αυτές τις τάσεις, των οποίων έκφραση αποτελούν η σύγχρονη εντατική ενασχόληση με την παιδική μέριμνα, οι μεταρρυθμίσεις στις φυλακές, οι καλύτερες συνθήκες εργασίας, το κρατικό σύστημα πρόνοιας και η, αν όχι περισσότερη καλοσύνη, τουλάχιστον λιγότερη σκληρότητα απέναντι στα ζώα. Τα λαμπρά αποτελέσματα, τα οποία προέκυψαν, κατά τα πρόσφατα χρόνια, από τη εφαρμογή των επιστημονικών ανακαλύψεων προς επίτευξη

βιομηχανικών και άλλων πρακτικών επιδιώξεων, είναι, φυσικά, τα περισσότερο δημοφιλή από τα παραδείγματα που χρησιμοποιούνται προκειμένου να τονιστεί ο υπέροχος χαρακτήρας των καιρών μας. Ωστόσο εμείς δεν θα ασχοληθούμε με το τελευταίο αυτό κεφάλαιο, καθώς έχουμε διευκρινίσει ότι έπ' ουδενί αρνούμεθα ή υποτιμούμε τη σημασία της τεχνικής προόδου. Αυτό το οποίο σαφώς αρνούμεθα είναι ότι έχει επιτευχθεί οποιαδήποτε, εντελώς, πρόοδος στον τομέα της καθαυτής αξίας του ανθρώπου, είτε σε ατομικό, είτε σε συλλογικό επίπεδο, και οι θεωρήσεις μας σχετικά με την καθολική ικανότητα των ανθρώπων για γραφή και ανάγνωση, καθώς και με άλλα ιδιαιτέρως εκτιμηθέντα δείγματα καλυτέρευσης, για τα οποία επαίρονται οι σύγχρονοί μας, έχουν στο σύνολό τους αφετηρία την τελευταία μας, και μόνον, αυτή θέση.

Εμείς πιστεύουμε ότι η αξία του ανθρώπου (όπως εν τέλει και κάθε πλάσματος) δεν έγκειται απλώς και μόνο στη διάνοια του, αλλά στο πνεύμα του, την ικανότητά του να αντανακλά εκείνο, το οποίο, ελλείψει μιας περισσότερο ακριβούς λέξης, επιλέγουμε να αποκαλούμε θείο στοιχείο, εκείνο, δηλαδή το οποίο είναι αληθινό και ωραίο πέραν πάσης υλικής εκδήλωσης, το οποίο παραμένει άχρονο (και, κατά συνέπεια, αμετάβλητο) εν τω μέσω όλων των μεταβολών και στο οποίο εμείς πιστεύουμε, με τη διαφορά ότι στη δική μας οπτική (αντίθετα με όσα διατείνονται οι Χριστιανοί) η ικανότητα αντανάκλασης του Θείου συνδέεται στενά με την φύλη, στην οποία ανήκει κάποιος, και την σωματική του υγεία, ή, με άλλα λόγια, ότι το πνεύμα είναι ο, τιδήποτε άλλο παρά ανεξάρτητο του σώματος. Εμείς, λοιπόν, από την πλευρά μας, αδυνατούμε να διαπιστώσουμε ότι οι ποικίλες βελτιώσεις, των οποίων γινόμαστε στη σημερινή εποχή μάρτυρες, στους τομείς της εκπαίδευσης ή της κοινωνίας, της διακυβέρνησης ή ακόμα και των τεχνικών ζητημάτων, κατέστησαν μεγαλύτερη την αξία των ανδρών και των γυναικών ως ατόμων σύμφωνα με την ως άνω συγκεκριμένη οπτική μας, ή ότι δημιούργησαν κανένα νέο, σταθερού τύπου πολιτισμό, στο πλαίσιο του οποίου προωθούνται οι δυνατότητες του ανθρώπου για ολοκληρωμένη τελειότητα.

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

Πρόδος, λοιπόν; Είναι αλήθεια ότι στις μέρες μας, τουλάχιστον σε όλες τις υψηλώς οργανωμένες (χαρακτηριστικά "σύγχρονες") χώρες, άπαντες, σχεδόν, μπορούν να διαβάζουν και να γράφουν. Όμως, και τι με αυτό; Η ικανότητα της γραφής και της ανάγνωσης είναι ένα πλεονέκτημα και μάλιστα σημαντικό, δεν αποτελεί, όμως, αρετή, είναι ένα εργαλείο και ένα όπλο, ένα μέσο προς κάποιον σκοπό, κάτι αναμφισβήτητα πολύ χρήσιμο, αλλά όχι αυτοσκοπός. Η τελική αξία της παραπάνω ικανότητας εξαρτάται από τον σκοπό για τον οποίο χρησιμοποιείται. Σήμερα, άραγε, για ποιον σκοπό τη χρησιμοποιούν εν γένει; Οι αναγνώστες για την ευκολία ή τη διασκέδασή τους, οι γράφοντες για τη διαφήμιση κάποιου προϊόντος ή για τις ανάγκες κάποιας ηθικώς απαράδεκτης προπαγάνδας προς απόκτηση πλούτου ή ισχύος και φυσικά, ενίστε, αμφότεροι είτε προς απόκτηση ή διάδοση της ανιδιοτελούς εκείνης γνώσης των λίγων πραγμάτων που αξίζει να γνωρίζει κανείς, είτε προς εύρεση ενός προϋπάρχοντος (και καταγεγραμμένου) ή σύνθεση ενός νέου εκφραστικού τύπου, ο οποίος να αποδίδει τα λιγοστά εκείνα βαθιά συναισθήματα, που μπορούν να αναβιβάσουν τον άνθρωπο, έτσι ώστε να αποκτήσει την επίγνωση των αιωνίων πραγμάτων, αλλά η συχνότητα του τελευταίου είδους χρήσης δεν υπερβαίνει αυτή των ημερών εκείνων, κατά τις οποίες μόνο ένας στους δέκα χιλιάδες μπορούσε να κατανοήσει τα σύμβολα που χρησιμοποιούσε ο γραπτός λόγος. Γενικά, στις μέρες μας, ο άντρας και η γυναίκα, τους οποίους η υποχρεωτική δημόσια εκπαίδευση έκανε ικανούς να γράφουν και να διαβάζουν, χρησιμοποιούν την γραφή προκειμένου να μεταδώσουν (μέσω ενός γράμματος π.χ.) πληροφορίες για προσωπικά τους θέματα σε απόντες φίλους και συγγενείς, να συμπληρώσουν αιτήσεις (μια από τις παγκοσμίως διαδεδομένες ενασχολήσεις της σύγχρονης, πολιτισμένης ανθρωπότητας) ή να σημειώσουν, ώστε να μην ξεχάσουν, διάφορα χρήσιμα, αλλά, αλλιώς, τριτεύοντα πράγματα, όπως τη διεύθυνση ή τον αριθμό τηλεφώνου κάποιου ή την ημερομηνία ενός ραντεβού με την κομμώτρια ή τον οδοντίατρο, ή τον κατάλογο των καθαρών ρούχων που πρέπει να παραλάβουν από το καθαριστήριο, την δε ανάγνωση προκειμένου

να "περάσουν την ώρα τους", καθώς στο χρόνο που τους μένει ελεύθερος μετά τις ώρες της άχαρης εργασίας τους, η λειτουργία, απλώς, του σκέπτεσθαι δεν είναι, πλέον, αρκετής έντασης και ενδιαφέροντος, ώστε να εξυπηρετεί τον παραπάνω σκοπό.

Υπάρχουν, επίσης, καθώς γνωρίζουμε, άνθρωποι, των οποίων ολόκληρη η ζωή οδηγήθηκε από ένα βιβλίο, ένα ποίημα, μια απλή φράση, που διάβασαν παλιά, στα παιδικά τους χρόνια, σε μια όμορφη μοίρα, όπως συνέβη με τον Σλήμαν, ο οποίος ξόδεψε αφειδώς σε αρχαιολογικές ανασκαφές τον επί τούτω συσσωρευμένο με υπομονή και σκληρό μόχθο σαράντα ετών πλούτο του χάριν εξ ολοκλήρου της εντύπωσης που του έκανε, όταν ήταν ακόμα μικρό αγόρι, η αθάνατη ιστορία του Τρωικού Πολέμου. Τέτοιου είδους, όμως, άνθρωποι ζούσαν ανέκαθεν, ακόμα και πριν από την καθιέρωση της υποχρεωτικής δημόσιας εκπαίδευσης, και οι ιστορίες που άκουγαν και θυμούνταν τους ενέπνεαν εξίσου με αυτές που, τώρα πλέον, οι άνθρωποι διαβάζουν.

Το όποιο πραγματικό πλεονέκτημα της γενικευμένης ικανότητας για γραφή και ανάγνωση πρέπει να αναζητηθεί αλλού, καθώς δεν έγκειται στην ποιοτική καλυτέρευση είτε των άνω του μέσου όρου αντρών και γυναικών, είτε των εκατομμυρίων ανθρώπων που γνωρίζουν να γράφουν και να διαβάζουν, παρά μάλλον στην προϊούσα και ταχέως αυξανόμενη διανοητική νωθρότητα των τελευταίων, οι οποίοι καθίστανται, ως εκ τούτου, περισσότερο και όχι λιγότερο εύπιστοι παρά ποτέ, περισσότερο εύκολοι στόχοι εξαπάτησης, περισσότερο διατεθειμένοι να τους καθοδηγούν σαν πρόβατα χωρίς καν την υποψία μιας κάποιας διαμαρτυρίας από μέρους τους, αρκεί οι ανοησίες που θέλει κάποιος να τους ταΐσει, να παρουσιαστούν σε έντυπη μορφή και να φαντάζουν σκοπίμως ως "επιστημονικές". Όσο υψηλότερο είναι το γενικό επίπεδο της ικανότητας του πληθυσμού για γραφή και ανάγνωση, τόσο ευκολότερο είναι για μια κυβέρνηση, η οποία έχει υπό τον έλεγχό της τον καθημερινό τύπο, το ράδιο και τον εκδοτικό χώρο (αυτά τα σχεδόν ακαταμάχητα σύγχρονα μέσα επηρεασμού του ανθρώπινου νου) να κυριαρχεί τόσο επί των μαζών, όσο και επί της λεγομένης "διανό-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

σης", χωρίς καν να κινεί τις υποψίες τους.

Στις χώρες εκείνες, όπου επικρατεί ευρέως ο αναλφαβητισμός, αλλά οι άνθρωποι σκέπτονται περισσότερο ενεργά, και οι οποίες κυβερνώνται κατά τον παλαιό αυταρχικό τρόπο διακυβέρνησης, ένας προφήτης, άμεσος εκπρόσωπος των Θεών ή των γνήσιων συλλογικών προσδοκιών, μπορούσε πάντοτε να ελπίζει ότι θα ανερχόταν στη θέση μεταξύ της κοσμικής εξουσίας και του λαού. Αυτοί οι ίδιοι οι ιερείς δεν μπορούσαν να είναι ποτέ εντελώς βέβαιοι ότι θα διατηρούσαν το λαό εσαεί πειθήνιο, καθώς αυτός μπορούσε, αν ήθελε (και κάποιες φορές όντως γινόταν αυτό), να επιλέξει τα λόγια του προφήτη. Σήμερα που κυριαρχεί η ικανότητα γραφής και ανάγνωσης σε καθολικό επίπεδο, οι πιθανότητες να εμφανιστούν εμπνευσμένοι εκφραστές των άχρονων αληθειών, όπως προφήτες ή ανιδιοτελείς υποστηρικτές καίριων και πρακτικών αλλαγών, είναι ολοένα και λιγότερες, όπως είναι όλο και λιγότερο πιθανό να ευδοκιμήσει η ειλικρινής και πραγματικά ελεύθερη σκέψη, η έτοιμη, εν ονόματι μιας υπερανθρώπινης αρχής ή της ταπεινής κοινής λογικής, να αμφισβητήσει τα θεμέλια όλων όσα διδάσκονται επισήμως και είναι κοινώς αποδεκτά.

Επαναλαμβάνουμε ότι είναι πολύ ευκολότερο να υποδουλώσεις ένα λαό που γνωρίζει γραφή και ανάγνωση από έναν που δε γνωρίζει, όσο και αν αυτό φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, περίεργο, και η υποδουλωση αυτή είναι πολύ περισσότερο πιθανό να αποβεί μόνιμη. Το πραγματικό πλεονέκτημα της καθολικής ικανότητας των ανθρώπων για γραφή και ανάγνωση συνίσταται στην ενίσχυση του στενού ελέγχου των κυβερνώντων επί των ανόητων και πλανηθέντων μαζών. Αυτός, μάλλον είναι και ο λόγος για τον οποίο μας επαναλαμβάνουν διαρκώς και ακαταπαύστως από την βρεφική μας ακόμα ηλικία και πέρα, τι μεγάλη ωφέλεια είναι "να είσαι εγγράμματος". Η πραγματική, όμως, ωφέλεια είναι η ικανότητα του κάθε ανθρώπου να σκέπτεται για λογαριασμό του, και αυτή ήταν και θα είναι πάντοτε το προνόμιο μιας μειοψηφίας, η οποία κάποτε αναγνωριζόταν ως η εκ φύσεως επίλεκτη κατηγορία ανθρώπων (ελίτ) και της αποδιδόταν σεβασμός. Σήμερα, η υποχρεωτική μαζική εκ-

παίδευση μαζί με την ολοένα τυποποιούμενη προς κατανάλωση από "εκπαιδευμένους" εγκεφάλους λογοτεχνία (εξαίσια σημάδια "προόδου") συμβάλλουν, ώστε η μειονότητα αυτή να συρρικνωθεί στο ελάχιστο δυνατό ποσοστό επί του συνολικού πληθυσμού, με την προοπτική της πλήρους εξαλείφεώς της. Άραγε, αυτό επιζητεί η ανθρωπότητα; Εάν ναι, τότε χάνει το λόγο της ύπαρξής της (*raison d'etre*) και όσο συντομότερα αυτός ο λεγόμενος σημερινός "πολιτισμός" φτάσει στο τέλος του, τόσο το καλύτερο.

'Ο, τι έχουμε αναφέρει παραπάνω σχετικά με την ικανότητα γραφής και ανάγνωσης ισχύει εν πολλοίς και στην περίπτωση των δύο άλλων αιγλών της σύγχρονης δημοκρατίας: της "ελευθερίας του ατόμου" και της ισότητας των ευκαιριών για όλους, αφού η πρώτη είναι ένα ψεύδος, το οποίο καθίσταται ολοένα και περισσότερο δυσοίωνο, καθώς τα δεσμά της υποχρεωτικής εκπαίδευσης τυλίγονται όλο και πιο σφικτά γύρω από το σύνολο του ανθρώπινου είναι, μη αφήνοντας καμμιά ελπίδα διαφυγής, ενώ η δεύτερη είναι ένας παραλογισμός.

Μια από τις πιο περίεργες ασυνέπειες που χαρακτηρίζουν τον μέσο πολίτη των σύγχρονων, βιομηχανικών κρατών είναι ο τρόπος με τον οποίο αυτός ασκεί κριτική στο σύνολο των θεσμών που χαρακτηρίζουν παλαιότερους και καλύτερους πολιτισμούς, όπως το σύστημα των καστών στην Ινδία ή η επικαλύπτουσα τα πάντα λατρεία των προγόνων στην Απω Ανατολή, με τον ισχυρισμό ότι αυτοί οι θεσμοί περιστέλλουν την "ελευθερία του ατόμου", ενώ ο εν λόγω μέσος πολίτης δεν συνειδητοποιεί πόσο ολοκληρωτικό ή, μάλλον, πόσο ισοπεδωτικό είναι το πρόσταγμα της συλλογικής αυθεντίας στο οποίο αυτός ο ίδιος, με τη σειρά του, υπακούει (χωρίς, τις μισές φορές, να το γνωρίζει), εν συγκρίσει με εκείνο της παραδοσιακής συλλογικής αυθεντίας στις φαινομενικά λιγότερο "ελεύθερες" κοινωνίες. Οι άνθρωποι στην Ινδία ή την Απω Ανατολή, οι οποίοι καταπιέζονται από το σύστημα των καστών ή της λατρείας των προγόνων αντιστοίχως, μπορεί να μην επιτρέπεται να πράξουν όλα όσα οι ίδιοι επιθυμούν σε πολλά σχετικώς ασήμαντα και σε μερικά πραγματικά πολύ σημαντικά ζητήματα της καθημερινής τους

ζωής, όμως αφήνονται να πιστεύουν ό, τι προτιμούν, ή μάλλον ό, τι μπορούν, να βιώνουν τις εμπειρίες τους σύμφωνα με την ιδιαίτερη, ατομική τους φύση και να εκφράζονται ελεύθερα επί ενός μεγάλου αριθμού ουσιαστικών θεμάτων, επιτρέπεται, δηλαδή, να διάγουν τον ανώτερο βίο τους (αφού έχουν ήδη εκπληρώσει τα καθήκοντά τους προς την οικογένεια, την κάστα και τον βασιλιά [την κοσμική εξουσία]) κατά τον τρόπο που κρίνουν συνετώτερο.

Το άτομο που ζει κάτω από τους άτεγκτους κανόνες της σύγχρονης προόδου μπορεί (ως ένα μεγάλο βαθμό) να φάει ό, τι επιθυμεί, να παντρευτεί (δυστυχώς!) όποιον επιθυμεί και (θεωρητικά, τουλάχιστον) να μεταβεί όπου επιθυμεί, αλλά σε όλα τα υπόλοιπα θέματα, τα οποία υπερβαίνουν τον στενό ατομικό ορίζοντα (και τα οποία, όπως εμείς θεωρούμε, είναι τα όντως σημαντικά) εξαναγκάζεται να αποδεχθεί τις πεποιθήσεις, τη στάση ζωής, την κλίμακα αξιών και, ως ένα μεγάλο βαθμό, τις πολιτικές απόψεις εκείνες, οι οποίες συμβάλλουν στην ενδυνάμωση του κραταιού κοινωνικοϊκονομικού εκμεταλλευτικού συστήματος στο οποίο ανήκει (στο οποίο εξαναγκάζεται να ανήκει προκειμένου να μπορέσει να ζήσει) και του οποίου δεν αποτελεί παρά ένα απλό γρανάζι. Επιπλέον, δε, τούτου, πείθουν το άτομο ότι αποτελεί προνόμιο ο ρόλος του ως γραναζιού μέσα σε ένα τέτοιου είδους μόρφωμα, ότι τα ασήμαντα ζητήματα, στα οποία πιστεύει πως αποφασίζει το ίδιο για τον εαυτό του είναι πράγματι τα πλέον και μόνα όντως σημαντικά, ενώ παράλληλα διδάσκεται να μην εκτιμά την ελευθερία εκείνης της κρίσης, που εντέχνως του αποστέρεούν, σχετικά με την απώτερη αισθητική, ηθική ή μεταφυσική αλήθεια. Υπάρχει, όμως, και συνέχεια, καθώς, τουλάχιστον όσον αφορά στις δημοκρατικές χώρες, λέγουν, μεν, στο άτομο ότι είναι ελεύθερο απ' όλες τις απόψεις, ότι είναι "ένα και μοναδικό πρόσωπο, υπόλοιγο σε κανέναν άλλο πέραν της συνειδήσεώς του", αφού, όμως... η "συνείδησή" του και όλο του το είναι έχουν ήδη, μετά από χρόνια μιας ευφυώς προγραμματισμένης εκπαίδευσης που υπέστη, διαμορφωθεί σε τόσο απόλυτη συμφωνία με το ισχύον πρότυπο, ώστε δεν του είναι, πλέον, δυνατόν να αντιδράσει διαφορετικά. Τι να μας πει τώρα, λοιπόν, ένας

τέτοιος άνθρωπος σχετικά με την "καταπίεση του ατόμου" σε οποιαδήποτε κοινωνία, αρχαία ή σύγχρονη!

Όσον αφορά στην "ισότητα των ευκαιριών", εάν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, πρέπει να παραδεχθούμε ότι δεν είναι δυνατόν να ισχύσει καθ' οιονδήποτε τρόπο κάτι τέτοιο, αφού αυτή η ίδια η Φύση, δημιουργώντας άντρες και γυναίκες που διαφέρουν αναμεταξύ τους τόσο στο βαθμό, όσο και την ποιότητα της ευφυΐας, της ευαισθησίας και της δύναμης της θέλησης, αλλά και στον χαρακτήρα και τις αντιδράσεις, τους παρέχει τις πλέον άνισες ευκαιρίες προς εκπλήρωση των όποιων τυχόν προσδοκιών τους. Ένα υπερευαίσθητο και εν πολλοίς αδύναμο άτομο, επί παραδείγματι, όχι μόνον αδυνατεί να συλλάβει το αυτό ιδανικό της ευδαιμονίας, αλλά ούτε κατέχει ίσες ευκαιρίες να το πραγματώσει στη ζωή του, με το άτομο εκείνο που έχει γεννηθεί διαθέτοντας μια περισσότερο ισορροπημένη φύση και πιο ισχυρή θέληση. Το γεγονός αυτό είναι προφανές. Εάν στα προηγούμενα προσθέσουμε, μάλιστα, και τα χαρακτηριστικά, τα οποία διαφοροποιούν την μια ανθρώπινη φυλή από την άλλη, τονίζεται ακόμα περισσότερο το παράλογο αυτής της ίδιας της ιδέας της "ανθρώπινης ισότητας".

Εκείνο, το οποίο εννοούν οι σύγχρονοί μας όταν αναφέρονται στην "ισότητα των ευκαιριών" είναι το γεγονός ότι στη σύγχρονη κοινωνία, καθώς λέγουν, οποιοσδήποτε άντρας ή γυναίκα αποκτά, ολοένα και περισσότερο, τόσες ευκαιρίες να καταλάβει τη θέση και να κάνει τη δουλειά για την οποία είναι εκ φύσεως κατάλληλος ή κατάλληλη, όσες και κάποιος άλλος συνάνθρωπος. Αυτό, ωστόσο, είναι εν μέρει μόνο αληθές, αφού όλο και περισσότερο ο σημερινός κόσμος, ένας κόσμος στον οποίον δεσπόζει η βαριά βιομηχανία και η μαζική παραγωγή, μπορεί μόνον να πρόσφερει δουλειές, στις οποίες το καλύτερο κομμάτι του εαυτού του εργαζομένου, εάν αυτός ή αυτή τυγχάνει να είναι κάτι περισσότερο από ένα απλώς έξυπνο και αρκετά αποδοτικό άτομο, ελαχίστως ή ουδαμώς παίζει ρόλο. Ο παραδοσιακός τεχνίτης, ο οποίος μπορούσε να εκφράσει με τον καλύτερο τρόπο αυτό που χάριν ευκολίας αποκαλούμε "ψυχή", μέσα στην καθημερινή του εργασία ως υφαντή, κατασκευαστή

ζωής, όμως αφήνονται να πιστεύουν ό, τι προτιμούν, ή μάλλον ό, τι μπορούν, να βιώνουν τις εμπειρίες τους σύμφωνα με την ιδιαίτερη, ατομική τους φύση και να εκφράζονται ελεύθερα επί ενός μεγάλου αριθμού ουσιαστικών θεμάτων, επιτρέπεται, δηλαδή, να διάγουν τον ανώτερο βίο τους (αφού έχουν ήδη εκπληρώσει τα καθήκοντά τους προς την οικογένεια, την κάστα και τον βασιλιά [την κοσμική εξουσία]) κατά τον τρόπο που κρίνουν συνετώτερο.

Το άτομο που ζει κάτω από τους άτεγκτους κανόνες της σύγχρονης προόδου μπορεί (ως ένα μεγάλο βαθμό) να φάει ό, τι επιθυμεί, να παντρευτεί (δυστυχώς!) όποιον επιθυμεί και (θεωρητικά, τουλάχιστον) να μεταβεί όπου επιθυμεί, αλλά σε όλα τα υπόλοιπα θέματα, τα οποία υπερβαίνουν τον στενό ατομικό ορίζοντα (και τα οποία, όπως εμείς θεωρούμε, είναι τα όντως σημαντικά) εξαναγκάζεται να αποδεχθεί τις πεποιθήσεις, τη στάση ζωής, την κλίμακα αξιών και, ως ένα μεγάλο βαθμό, τις πολιτικές απόψεις εκείνες, οι οποίες συμβάλλουν στην ενδυνάμωση του κραταιού κοινωνικοϊκονομικού εκμεταλλευτικού συστήματος στο οποίο ανήκει (στο οποίο εξαναγκάζεται να ανήκει προκειμένου να μπορέσει να ζήσει) και του οποίου δεν αποτελεί παρά ένα απλό γρανάζι. Επιπλέον, δε, τούτου, πείθουν το άτομο ότι αποτελεί προνόμιο ο ρόλος του ως γραναζιού μέσα σε ένα τέτοιου είδους μόρφωμα, ότι τα ασήμαντα ζητήματα, στα οποία πιστεύει πως αποφασίζει το ίδιο για τον εαυτό του είναι πράγματι τα πλέον και μόνα όντως σημαντικά, ενώ παράλληλα διδάσκεται να μην εκτιμά την ελευθερία εκείνης της κρίσης, που εντέχνως του αποστέρεούν, σχετικά με την απώτερη αισθητική, ηθική ή μεταφυσική αλήθεια. Υπάρχει, όμως, και συνέχεια, καθώς, τουλάχιστον όσον αφορά στις δημοκρατικές χώρες, λέγουν, μεν, στο άτομο ότι είναι ελεύθερο απ' όλες τις απόψεις, ότι είναι "ένα και μοναδικό πρόσωπο, υπόλοιγο σε κανέναν άλλο πέραν της συνειδήσεώς του", αφού, όμως... η "συνείδησή" του και όλο του το είναι έχουν ήδη, μετά από χρόνια μιας ευφυώς προγραμματισμένης εκπαίδευσης που υπέστη, διαμορφωθεί σε τόσο απόλυτη συμφωνία με το ισχύον πρότυπο, ώστε δεν του είναι, πλέον, δυνατόν να αντιδράσει διαφορετικά. Τι να μας πει τώρα, λοιπόν, ένας

τέτοιος άνθρωπος σχετικά με την "καταπίεση του ατόμου" σε οποιαδήποτε κοινωνία, αρχαία ή σύγχρονη!

Όσον αφορά στην "ισότητα των ευκαιριών", εάν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, πρέπει να παραδεχθούμε ότι δεν είναι δυνατόν να ισχύσει καθ' οιονδήποτε τρόπο κάτι τέτοιο, αφού αυτή η ίδια η Φύση, δημιουργώντας άντρες και γυναίκες που διαφέρουν αναμεταξύ τους τόσο στο βαθμό, όσο και την ποιότητα της ευφυΐας, της ευαισθησίας και της δύναμης της θέλησης, αλλά και στον χαρακτήρα και τις αντιδράσεις, τους παρέχει τις πλέον άνισες ευκαιρίες προς εκπλήρωση των όποιων τυχόν προσδοκιών τους. Ένα υπερευαίσθητο και εν πολλοίς αδύναμο άτομο, επί παραδείγματι, όχι μόνον αδυνατεί να συλλάβει το αυτό ιδανικό της ευδαιμονίας, αλλά ούτε κατέχει ίσες ευκαιρίες να το πραγματώσει στη ζωή του, με το άτομο εκείνο που έχει γεννηθεί διαθέτοντας μια περισσότερο ισορροπημένη φύση και πιο ισχυρή θέληση. Το γεγονός αυτό είναι προφανές. Εάν στα προηγούμενα προσθέσουμε, μάλιστα, και τα χαρακτηριστικά, τα οποία διαφοροποιούν την μια ανθρώπινη φυλή από την άλλη, τονίζεται ακόμα περισσότερο το παράλογο αυτής της ίδιας της ιδέας της "ανθρώπινης ισότητας".

Εκείνο, το οποίο εννοούν οι σύγχρονοί μας όταν αναφέρονται στην "ισότητα των ευκαιριών" είναι το γεγονός ότι στη σύγχρονη κοινωνία, καθώς λέγουν, οποιοσδήποτε άντρας ή γυναίκα αποκτά, ολοένα και περισσότερο, τόσες ευκαιρίες να καταλάβει τη θέση και να κάνει τη δουλειά για την οποία είναι εκ φύσεως κατάλληλος ή κατάλληλη, όσες και κάποιος άλλος συνάνθρωπος. Αυτό, ωστόσο, είναι εν μέρει μόνο αληθές, αφού όλο και περισσότερο ο σημερινός κόσμος, ένας κόσμος στον οποίον δεσπόζει η βαριά βιομηχανία και η μαζική παραγωγή, μπορεί μόνον να πρόσφερει δουλειές, στις οποίες το καλύτερο κομμάτι του εαυτού του εργαζομένου, εάν αυτός ή αυτή τυγχάνει να είναι κάτι περισσότερο από ένα απλώς έξυπνο και αρκετά αποδοτικό άτομο, ελαχίστως ή ουδαμώς παίζει ρόλο. Ο παραδοσιακός τεχνίτης, ο οποίος μπορούσε να εκφράσει με τον καλύτερο τρόπο αυτό που χάριν ευκολίας αποκαλούμε "ψυχή", μέσα στην καθημερινή του εργασία ως υφαντή, κατασκευαστή

χαλιών, τεχνίτη του σμάλτου κλπ... ακόμα και ο αγρότης, που βίωντε την προσωπική του επαφή με την Μητέρα Γη, τον ήλιο και τις εποχές, ο σημέραι καθίσταται μορφή του παρελθόντος. Οι ευκαιρίες, επίσης, για τον ειλικρινή αναζητητή της αλήθειας (ομιλητή, ρήτορα ή συγγραφέα), ο οποίος αρνείται να γίνει κήρυκας ευρέως αποδεκτών ιδεών, προϊόντων της μαζικής προκαθορισμένης εκπαίδευσης, τις οποίες δεν ενστερνίζεται, ή για τον αναζητητή της ωραιότητας, ο οποίος αρνείται να διαστρέψει την τέχνη του, ώστε να την προσαρμόσει στις απαιτήσεις του συρμού, του οποίου έχει επίγνωση της κακής ποιότητας, γίνονται όλο και λιγότερες. Τέτοιου είδους άνθρωποι, όπως οι παραπάνω, είναι αναγκασμένοι να σπαταλούν πολύ από τον χρόνο τους, εργαζόμενοι μη αποδοτικά και απρόθυμα σε μια δουλειά, η οποία δεν τους ταιριάζει, προκειμένου να κερδίσουν τα προς το ζην, προτού κατορθώσουν να αφιερώσουν τον υπόλοιπο χρόνο σε εκείνο που οι Ινδουιστές ονομάζουν σάντανα, στην εργασία εκείνη, δηλαδή, για την οποία τους προόρισε η βαθύτερη φύση τους, τον σκοπό της ζωής τους.

Η ιδέα του σύγχρονου καταμερισμού εργασίας, που συνοψίζεται στην πολυχρησιμοποιηθείσα φράση "ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση", συνίσταται, πρακτικά, στο γεγονός ότι οποιοσδήποτε άνθρωπος (οποιοσδήποτε από τα νωθρά και αδιάφορα εκατομμύρια των ανθρώπων) μπορεί να εκπαιδευτεί καταλλήλως προκειμένου να καταλάβει οποιαδήποτε θέση, ενόσω οι άριστοι των ανθρώπων, οι μόνοι που δικαιολογούν ακόμα την ύπαρξη του οσημέραι εκφυλιζόμενου είδους μας, αποκλείονται από όλες τις θέσεις. Πρόοδος...

Μένουν ακόμα να εξεταστούν η "ανεξιθρησκία" των καιρών μας και ο "ανθρωπισμός" ο οποίος τους χαρακτηρίζει, σε σύγκριση με την "βαρβαρότητα" του παρελθόντος, δύο, δηλαδή, αστεία το λιγότερο!

Αναλογιζόμενος μερικά από τα πλέον αιμοσταγή επεισόδια τρόμου στην ιστορία της ανθρωπότητας, όπως το κάψιμο των αιρετικών και των μαγισσών στην πυρά, τις μαζικές σφαγές των "ειδωλολατρών" και άλλες όχι λιγότερο αποκρουστικές εκδηλώσεις του χρι-

στιανικού πολιτισμού στην Ευρώπη και αλλού, ο σύγχρονος άνθρωπος είναι γεμάτος υπερηφάνεια για την πρόσδο που έχει επιτευχθεί, τουλάχιστον ως προς τη μια κατεύθυνση, από την εποχή του τέλους των οικοτεινών αιώνων του θρησκευτικού φανατισμού.

Οι σύγχρονοί μας, όσο κακοί και αν είναι, έχουν, τέλος πάντων, εγκαταλείψει το συνήθειο να βασανίζουν ανθρώπους εξαιτίας τόσο "ασήμαντων" θεμάτων, όπως η σύλληψή τους περί της Αγίας Τριάδος ή οι ιδέες τους σχετικά με τον προκαθορισμό και το καθαρτήριο.

Αυτό, λοιπόν, αισθάνεται ο σύγχρονος άνθρωπος, αφού τα θεολογικά ερωτήματα έχουν χάσει κάθε σημασία στη ζωή του. Στις μέρες, δύναται, κατά τις οποίες οι διάφορες χριστιανικές Εκκλησίες αλληλοκαταδιώκονταν, προωθώντας, ταυτόχρονα, τον δια πυρός και σιδήρου προσηλυτισμό των μη χριστιανικών εθνών, τόσο οι διώκτες, όσο και οι διωκόμενοι, τόσο οι Χριστιανοί, όσο και εκείνοι που επιθυμούσαν να παραμείνουν πιστοί στις μη χριστιανικές θρησκείες, θεωρούσαν τα ως άνω ζητήματα ως, με το ένα ή τον άλλο τρόπο, ζωτικής φύσεως. Ο πραγματικός, δε, λόγος για τον οποίο κανείς, σήμερα, δεν υπόκειται σε βασανιστήρια εξαιτίας των θρησκευτικών του πεποιθήσεων δεν είναι ότι αυτές καθαυτές οι μέθοδοι του είδους κατέληξαν πράγματι να είναι καθολικώς απεχθείς εντός του "προοδευμένου" πολιτισμού του εικοστού αιώνα, ούτε ότι τα μεμονωμένα άτομα ή και τα κράτη έφτασαν όντως να διέπονται από ανεκτικότητα, αλλά απλώς ότι μεταξύ αυτών που έχουν την εξουσία να προκαλούν πόνο, σχεδόν κανείς δεν επιδεικνύει κάποιο ζωηρό και ζωτικό ενδιαφέρον για τη θρησκεία, πόσο μάλλον για τη θεολογία.

"Οσον αφορά στην περίφημη "ανεξιθρησκία", η οποία επιδεικνύεται από σύγχρονα κράτη και άτομα, αυτή εκπηγάζει από οπουδήποτε άλλου παρά από μία ευφυή κατανόηση και αγάπη προς όλες τις θρησκείες ως τις πολλαπλές συμβολικές εκφράσεις των αυτών, λιγοστών, ουσιαστικών, αιώνιων αληθειών. Αυτή η "ανεξιθρησκία" είναι το προϊόν μιας χονδροειδούς άγνοιας και περιφρόνησης για όλες τις θρησκείες, μιας αδιαφορίας για αυτές ακριβώς τις

αλήθειες, τις οποίες οι διάφοροι ιδρυτές των θρησκειών προσπάθησαν επανειλημμένως να επανεπιβεβαιώσουν, και ως εκ τούτου ουδόλως πρόκειται περί ανεκτικότητας.

Προκειμένου να κρίνουμε τον βαθμό στον οποίο οι σύγχρονοί μας έχουν ή όχι το δικαίωμα να επαίρονται για το πνεύμα ανεκτικότητας που τους διακρίνει, είναι καλύτερο να εξετάσουμε την συμπεριφορά τους έναντι εκείνων, τους οποίους αντιμετωπίζουν σαφώς ως εχθρούς των δικών τους θεών, έναντι, δηλαδή, εκείνων, οι οποίοι τυγχάνει να υποστηρίζουν διαφορετικές απόφεις όχι αναφορικά με κάποιο ζήτημα θεολογικής διατύπωσης (το οποίο δεν ενδιαφέρει), αλλά με κάποια πολιτική ή κοινωνικοπολιτική ιδεολογία, την οποία οι πρώτοι θεωρούν ως "απειλή για τον πολιτισμό". Ουδείς μπορεί για αρνηθεί ότι σε όλες αυτού του είδους τις περιπτώσεις, και ειδικά σε καιρό πολέμου, όλοι διαπράττουν (στο βαθμό που έχουν τη δυνατότητα) ή δικαιολογούν (στο βαθμό που δεν έχουν αυτοί οι ίδιοι την ευκαιρία να διαπράξουν) πράξεις το ίδιο αποκρουστικές από κάθε άποψη, με αυτές που διατάχτηκαν, εκτελέστηκαν ή έγιναν ανεκτές κατά το παρελθόν, εν ονόματι διαφόρων θρησκειών (εφόσον πράγματι τις δεχόμαστε ως αποκρουστικές).

Η μόνη ίσως διαφορά είναι ότι οι ανηλεείς ωμότητες που διαπράττονται στη σημερινή εποχή γίνονται γνωστές μόνον όταν το κρυφό διευθυντήριο που ελέγχει τα μέσα μαζικής κοπαδοποίησης (ο τύπος, το ραδιόφωνο, ο κινηματογράφος) αποφασίζει ότι πρέπει να γίνουν γνωστές, για σκοπούς κάθε άλλο παρά ανθρωπιστικούς, όταν π.χ. τυγχάνει να είναι οι ωμότητες του εχθρού και όχι οι δικές μας (ούτε κάποιου των "γενναιόψυχων συμμάχων" μας) και, συνεπώς, όταν το όλο θέμα θεωρείται ως καλό προπαγανδιστικό υλικό, λόγω του κύματος αγανάκτησης, το οποίο προσδοκάται να εγείρει και της νέας ώθησης, την οποίαν αναμένεται να προσδώσει στην πολεμική προσπάθεια. Επιπλέον, μετά από έναν πόλεμο όπως ή δήθεν διεξαχθέντα χάριν μιας ιδεολογίας (το σύγχρονο ισοδύναμο των παλαιών σκληρών θρησκευτικών πολέμων), ωμότητες, οι ειδήσεις των οποίων μεταδίδονται δια των διαφόρων μέσων

ανά την υφήλιο, είναι μόνον εκείνες, οι οποίες, ορθά ή λανθασμένα, θεωρείται ότι διαπράχθηκαν από τους νικημένους, ενώ οι νικητές καταβάλλουν όσο τους είναι δυνατόν σκληρότερες προσπάθειες προκειμένου να πείσουν τον κόσμο ότι η δική τους, τουλάχιστον, ανώτατη διοίκηση ποτέ δεν παραβλέπει οποιαδήποτε παρόμοια συμβάντα. Ωστόσο, στην Ευρώπη του δεκάτου έκτου αιώνα και πιο πριν, καθώς και στην περίπτωση των πολεμιστών του Ισλάμ όποτε διεξήγαγαν τζιχάντ (ιερό πόλεμο) εναντίον των αλλόπιστων, η κάθε πλευρά ήταν πολύ καλά ενήμερη των στυγερών μεθόδων που χρησιμοποιούνταν όχι μόνο εκ μέρους των αντιπάλων προς προώθηση των "βδελυρών τους σκοπών", αλλά και αυτών των δικών της ανθρώπων και των ηγετών της προκειμένου να "εκριζωθεί η αίρεση" ή να "πολεμηθεί ο παπισμός" ή να "κηρυχθεί στους άπιστους το όνομα του Αλλάχ". Ο σύγχρονος άνθρωπος προτιμά να επιδεικνύει μια θική δειλία, καθώς επιθυμεί, μεν, τα πλεονεκτήματα που προκύπτουν από τη βία της αδιαλλαξίας (πράγμα φυσικό), αρνείται, όμως, την ευθύνη. Πρόσοδος και αυτό.

Ο λεγόμενος ανθρωπισμός των σύγχρονών μας (σε σύγκριση με τους προγόνους τους) είναι απλώς έλλειψη τόλμης ή έλλειψη δυνατών αισθημάτων, αυξανόμενη δειλία ή αυξανόμενη απάθεια.

Ο σύγχρονος άνθρωπος επιδεικνύει υπερευαισθησία έναντι των ωμοτήτων, ακόμα και αυτών των πράξεων κοινής και μη εξεζητημένης σκληρότητας, μόνο στην περίπτωση κατά την οποία οι σκοποί της διάπραξης των ωμοτήτων ή των απλώς σκληρών πράξεων του είναι μισητοί ή αδιάφοροι, ενώ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις κλείνει τα μάτια του σε οποιεσδήποτε φρικαλεότητες, ειδικά όταν γνωρίζει ότι τα θύματα δεν θα μπορέσουν ποτέ να διενεργήσουν αντίποινα (όπως συμβαίνει με όλες αυτές τις ωμότητες που διαπράττει, για οποιουσδήποτε σκοπούς, ο άνθρωπος εις βάρος των ζώων) και απαιτεί, το πολύ, να μην του τις θυμίζουν συχνά και με θόρυβο. Ο σύγχρονος άνθρωπος αντιδρά λες και έχει κατατάξει τις ωμότητες σε δύο κατηγορίες, τις αναπόφευκτες και τις αποφεύξιμες. Οι αναπόφευκτες είναι εκείνες, οι οποίες εξυπηρετούν ή θεωρείται ότι εξυπηρετούν τον σκοπό του σύγχρονου ανθρώπου, ο ο-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ποίος ορίζεται εν γένει ως "το καλό της ανθρωπότητας" ή "ο θρίαμβος της δημοκρατίας" και αυτές γίνονται ανεκτές ή ακόμα και δικαιολογούνται. Οι αποφεύξιμες είναι εκείνες, οι οποίες διενεργούνται, ή υποτίθεται ότι διενεργούνται, περιστασιακά από ανθρώπους, των οποίων ο σκοπός είναι ξένος προς τον προαναφερθέντα. Μόνον αυτοί οι τελευταίοι καταδικάζονται και οι πραγματικοί ή υποτιθέμενοι αυτουργοί, ή εμπνευστές, στιγματίζονται από την κοινή γνώμη ως "εγκληματίες κατά της ανθρωπότητας".

Ο σύγχρονος άνθρωπος σαφώς και δεν "υποστηρίζει" τον θεσμό της δουλείας, τον οποίον αποκηρύγτει μετά βδελυγμίας, ωστόσο τον εφαρμόζει και μάλιστα σε ευρύτερη παρά ποτέ κλίμακα και με πολύ περισσότερο ολοκληρωτικό τρόπο, από εκείνον τον οποίο θα μπορούσαν ποτέ να προσεγγίσουν οι αρχαίοι, είτε αναφερόμαστε στην καπιταλιστική Δύση, είτε στους τροπικούς, είτε ακόμα (απ' όσα ακούει κανείς έξω από τα αδιαπέραστα τείχη του) σε αυτό το μόνο κράτος, το οποίο σήμερα υποτίθεται ότι είναι ο "παράδεισος των εργατών". Φυσικά, υπάρχουν διαφορές. Στην αρχαιότητα, ακόμα και ο δούλος είχε χρόνο που διέθετε για τον εαυτό του και την διασκέδασή του, ο οποίος ήταν όλος δικός του: είχε το παιχνίδι με τα ζάρια κάτω από τη σκιά των κιόνων του πρόθυρου στο αρχοντικό του αφεντικού του, τα χοντροκομένα αστεία του, την ελεύθερη φλυαρία του, την ελεύθερη ζωή του πέραν της καθημέρινής ρουτίνας. Ο σύγχρονος δούλος δεν έχει το προνόμιο να χαζέψει εντελώς ελεύθερος από έγνοιες ούτε για μισή ώρα, ενώ ο λεγόμενος ελεύθερος χρόνο του είναι γεμάτος από σχεδόν υποχρεωτική ψυχαγωγία, τόσο απαιτητική και συνήθως τόσο πληκτική, όσο και η δουλειά του, ή στην "γη της ελευθερίας" δηλητηριάζεται από το άγχος του οικονομικού. Ο σύγχρονος, όμως, δούλος δεν αγοράζεται, ούτε πωλείται δημοσίως, παρά κατέχεται, όχι όμως από κάποιον τουλάχιστον ανώτερό του, τρόπον τινά, αλλά από ένα τεράστιο και απρόσωπο σύστημα, το οποίο δεν έχει ούτε σώμα για να κλωτσήσεις, ούτε ψυχή για να καταραστείς, ούτε κεφάλι να λογοδοτήσει για το κακό που προξενεί.

Όμως, περισσότερο από καθετί άλλο δειλή και υποκριτική είναι

η "προοδευτική" συμπεριφορά του σύγχρονου ανθρώπου έναντι της ζώσας φύσης και ιδιαιτέρως έναντι του ζωικού βασιλείου.

Ο μη εξελιγμένος άνθρωπος και συχνά, επίσης, ο άνθρωπος του οποίου ο γραφικός πολιτισμός κάθε άλλο παρά "σύγχρονος" είναι, σημειώνει, είναι αλήθεια, αρκετά αρνητικές επιδόσεις, όσον αφορά στη συμπεριφορά του απέναντι στα ζώα και δεν αρκεί παρά να κάνει κάποιος ένα ταξίδι στις λιγότερο βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες της νότιας Ευρώπης, ή στην Εγγύς και Μέση Ανατολή, προκειμένου να αποκτήσει πλήρη βεβαιότητα περί τούτου. Οι δε σύγχρονοι ηγέτες δεν έχουν σημειώσει, εξίσου, επιτυχία στην προσάθειά τους να καταστείλουν τις σκληρές πρακτικές αιώνων εις βάρος των άλογων ζώων, είτε στην Ανατολή, είτε στη Δύση. Ο Γκάντι δεν κατόρθωσε, εν ονόματι της καθολικής αυτής καλοσύνης, την οποία διακήρυξε επανειλημμένα ως την κύρια αρχή του πιστεύω του, να αποτρέψει τον μέσο Ινδό γαλατά να οδηγεί εκ προθέσεως τα αρσενικά μοσχάρια σε λιμοκτονία, προκειμένου να πουλήσει λίγα παραπάνω λίτρα γάλα. Ο Μουσολίνι δεν μπορούσε να εντοπίσει και να φέρει ενώπιον της δικαιοσύνης δλους εκείνους τους Ιταλούς, οι οποίοι, ακόμα και επί των ημερών του, επέμεναν στην απεχθή συνήθεια να μαδούν τα κοτόπουλα ζωντανά με τη δικαιολογία ότι "βγαίνουν πιο εύκολα τα φτερά". Είναι αναπόφευκτο γεγονός ότι η καλοσύνη έναντι των ζώων σε εθνική κλίμακα δεν εξαρτάται, τελικά, από τις διδασκαλίες οποιασδήποτε υπερκείμενης θρησκείας ή φιλοσοφίας, παρά αποτελεί ένα εκ των διακριτικών χαρακτηριστικών των πραγματικά ανώτερων φυλών, και καμμία θρησκευτική, φιλοσοφική ή πολιτική αλχημεία δεν μπορεί να μετατρέψει το ευτελές μέταλλο σε χρυσό.

Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι μια καλή διδασκαλία δεν μπορεί να βοηθήσει στην ανάδειξη των καλύτερων στοιχείων κάθε φυλής, καθώς επίσης και απομικά κάθε άντρα και γυναίκας. Ο σύγχρονος, όμως, βιομηχανικός πολιτισμός, στο βαθμό κατά τον οποίο είναι ανθρωποστρεφής, (μη καθοριζόμενος από την έμπνευση μιας υπερανθρώπινης, συμπαντικής τάξης) και δίδει έμφαση μάλλον στην ποσότητα, παρά στην ποιότητα, στην παραγωγή υλικών προϊ-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

όντων και τον πλούτο παρά στην ακεραιότητα του χαρακτήρα και την εγγενή αξία του ατόμου, κάθε άλλο παρά κατάλληλος είναι για την καλλιέργεια της διαρκούς και καθολικής καλοσύνης, ακόμα και στην περίπτωση των αρίστων των ανθρώπων.

Αυτή είναι η εποχή κατά την οποία το ψεύδος ορίζεται ως αλήθεια και η αλήθεια διώκεται ως ψεύδος ή χλευάζεται ως παραλογισμός, οι κήρυκες της αλήθειας, οι θεόπνευστοι ηγέτες, οι αληθινοί φίλοι της φυλής τους και όλων των ζωντανών όντων, οι θεοειδείς, δηλαδή, άνθρωποι ήττωνται, οι ακόλουθοί τους ταπεινώνονται και η μνήμη τους συκοφαντείται, ενώ οι άρχοντες του ψεύδους χαιρετώνται ως σωτήρες, η εποχή κατά την οποία κάθε άντρας και γυναίκα βρίσκεται στη λάθος θέση και ο κόσμος κυριαρχείται από κατώτερα άτομα, μεμιγμένες φυλές και διεστραμμένα δόγματα, άπαντα ουσιαστικά μέρη μιας τάξης σύμφυτης ασχήμιας πολύ χειρότερης απ' ότι η παντελής αναρχία, η εποχή την οποία από αμημονεύτων χρόνων οι Ινδοί έχουν ονομάσει Κάλι Γιούγκα, η Σκοτεινή Εποχή, η Περίοδος του Ζόφους.

Αυτή είναι η εποχή κατά την οποία οι θριαμβολογούντες δημοκράτες μας και οι φερέλπιδές μας κομμουνιστές επαίρονται για την "αργή αλλά σταθερή πρόσοδο μέσω της επιστήμης και της εκπαίδευσης". Ευχαριστούμε πάρα πολύ για μια τέτοια "πρόσοδο"!

Δεν υπάρχουν πράξεις σκληρότητας στην αρχαία ιστορία, ούτε ασσυριακές τερατωδίες, ούτε καρχηδονιακές, ούτε αρχαίες κινέζικες, τις οποίες η εφευρετικότητα των σύγχρονών μας σε Ανατολή και Δύση, υποβοηθούμενη και από μια τελειοποιηθείσα τεχνική, να μην έχει ξεπεράσει. Η σκληρότητα, όμως, (η βία των δειλών) δεν αποτελεί παρά απλώς μια έκφραση βίας μεταξύ των πολλών τουών, αν και, ομολογουμένως, την πλέον αποκρουστική. Ο άνθρωπος, δια μέσου της ιστορίας, υποβοηθούμενος και ενθαρρυνόμενος από τα οσημέραι εκπληκτικά επιστημονικά επιτεύγματα, τα οποία μπορούν να χρησιμοποιηθούν για οποιονδήποτε σκοπό, έχει καταστεί πολύ περισσότερο βίαιος και όχι διαρκώς λιγότερο, όπως τείνουν να πιστεύουν όσοι έχουν καταπιεί την προπαγάνδα του πασιφισμού!

Και επιπλέον, τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά, και δεν μπορούν να είναι διαφορετικά σε καμμία περίοδο στο μέλλον, μέχρις ότου η βίαιη και ολοσχερής καταστροφή αυτού που σήμερα αποκαλούμε "πολιτισμό" εγκαινιάσει μια νέα Εποχή της Αλήθειας για τον κόσμο, μια νέα Χρυσή Εποχή. Μέχρι τότε, η βία, υπό τη μία ή την άλλη μορφή, είναι αναπόφευκτη, αποτελεί αυτόν τούτο το νόμο της ζωής σε ένα πεπτωκότα κόσμο. Η επιλογή που μας δίδεται δεν είναι αυτή μεταξύ της βίας και της μη βίας, αλλά μεταξύ της φανερής άνευ αναστολών βίας στο άπλετο φως της ημέρας και της κρυφής, υπόγειας βίας, της εκβίασης, αυτή μεταξύ της φανερής βίας και του αφανούς, βραδέως αλλά ανελέητου κατατρεγμού, τόσο οικονομικού, όσο και πολιτιστικού, της συστηματικής ακύρωσης κάθε προοπτικής για τους ηττημένους, χωρίς αυτή να γίνεται φανερή, της ανηλεούς προπαγανδίστικης προκαθορισμένης εκπαίδευσης των παιδιών, πράγμα που φαντάζει ακόμα περισσότερο τρομερό, καθώς είναι μια πρακτική πιο απρόσωπη, πιο έμμεση, πιο "ευγενική" προς τα έξω, της έξυπνης, εν τέλει, διάδοσης των ψυχοκτόνων ψευδών (και των μισών αληθειών), της βίας υπό τον μανδύα της μη βίας. Η επιλογή είναι, επίσης, μεταξύ της ανιδιοτελούς απήγνειας που τίθεται στην υπηρεσία αυτού του ίδιου του σκοπού της αλήθειας, της βίας άνευ σκληρότητας, η οποία ασκείται υπό την προοπτική να φέρει πάνω σε αυτή τη γη μια μια τάξη βασισμένη σε αιώνιες αρχές που υπερβαίνουν τον άνθρωπο, της βίας που αποσκοπεί στη δημιουργία, ή τη διατήρηση, μιας ανθρώπινης κατάστασης σε αρμονία με τον ανώτερο σκοπό της ζωής, και της βίας που εφαρμόζεται για ιδιοτελείς σκοπούς.

Όσο περισσότερο ανυστερόβουλοι οι σκοποί της και ουδέτερη η εφαρμογή της, τόσο περισσότερο ειλικρινής και ξεκάθαρη είναι η βία, ενώ, από την άλλη, όσο πιο ποταπά είναι τα κίνητρα χάριν των οποίων, στην πραγματικότητα, χρησιμοποιείται, τόσο περισσότερο την αποκρύπτουν, αυτή καθαυτή, ή ακόμα και την απαρνούνται, και τόσο περισσότερο όσοι καταφεύγουν σε αυτή επαίρονται ως θαυμαστές της μη βίας, εξαπατώντας με αυτό τον τρόπο τους άλλους, ενίστε, μάλιστα, και τον ίδιο τον εαυτό τους, λειτουργώντας

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ως εξαπατητές και εξαπατούμενοι, όντες αιχμάλωτοι στα δίκτυα των δικών τους ψευδών.

Καθώς περνάει ο χρόνος και η παρακμή εδραιώνεται, το κύριο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης ιστορίας δεν είναι η ολοένα και λιγότερη βία, αλλά η ολοένα και λιγότερη ειλικρίνεια όσον αφορά στην βία.

Ωστόσο, η βία αυτή καθαυτή δεν είναι κάτι κακό. Βέβαια, αληθεύει ότι έκανε την εμφάνισή της ως αναγκαιότητα μόνον αφού ο κόσμος είχε ήδη, σε ένα μεγάλο βαθμό, γίνει "κακός", δηλαδή δεν συμβάδιζε πλέον με το άχρονο αρχέτυπό του, ούτε βρισκόταν σε συμφωνία με το δημιουργικό όνειρο του παγκόσμιου *Nou*, το οποίο κάποτε εξέφραζε. Η βία, ωστόσο, δεν μπορεί να κριθεί ξεχωριστά από τον σκοπό της εφαρμογής της, ο οποίος μπορεί να είναι καλός ή κακός, άξιος λόγου ή όχι. Ο σκοπός είναι άξιος λόγου, όταν εκείνοι που τον επιδιώκουν πράττουν όχι μόνο με ανιδιοτέλεια (χωρίς κανέναν απότερο πόθο απόκτησης προσωπικής δόξας ή ευτυχίας) αλλά και συμμορφούμενοι με μια ιδεολογία, η οποία αποτελεί έκφραση της άχρονης, απρόσωπης, υπερανθρώπινης αλήθειας και η οποία είναι ριζωμένη στην τέλεια κατανόηση των αμετάβλητων νόμων της ζωής και προορισμένη να προσελκύσει όλους όσοι μέσα σε ένα πεπτωκότα κόσμο, διατηρούν ακόμα στην καρδιά τους μια ακατανίκητη λαχτάρα για την τέλεια τάξη όπως όντως ήταν και μέλλει πάλι να είναι.

Οποιοσδήποτε σκοπός, ο οποίος είναι ευφυώς και αντικειμενικά συνεπής προς τους πολεμικούς στόχους των ακατάβλητων δυνάμεων του φωτός εναντίον των δυνάμεων του σκότους, δηλαδή αυτών της διάλυσης (ο οποίος αυτός αγώνας αναπαριστάται σε όλες τις μυθολογίες του κόσμου), οποιοσδήποτε, λοιπόν, τέτοιος σκοπός, δικαιολογεί οποιοδήποτε μέγεθος ανιδιοτελούς βίας. Καθώς, συν τοις άλλοις, η εποχή του σκότους στην οποία ζούμε βαίνει, χρόνο με τον χρόνο, ζοφερότερη και αγριότερη, γίνεται ολοένα και περισσότερο αδύνατη η αποφυγή χρήσης βίας στην υπηρεσία της αλήθειας. Κανένας άνθρωπος, κανένας ημίθεος, δεν μπορεί να επιφέρει, πλέον σήμερα, οπουδήποτε της γης, μια, έστω και σχετική,

κατάσταση πραγματικής τάξης και δικαιοσύνης, παρεκτός με τη βοήθεια της ισχύος, ιδιαιτέρως εάν αυτός δεν έχει στη διάθεσή του παρά μερικά χρόνια. Όσο γρηγορότερα, μάλιστα, εισέρχεται ο παρών κόσμος στη σημερινή αυτή εποχή των θαυμαστών τεχνικών επιτευγμάτων και του υποβιβασμού του ανθρώπου, τόσο περισσότερο υποκείμενες στον παράγοντα του χρόνου καθίστανται οι εμπνευσμένες μεγάλες ανθρώπινες μορφές μόλις επιχειρήσουν να εφαρμόσουν την υψηπέτη και διαισθητική τους γνώση περί της αιώνιας αλήθειας στην επίλυση διαφόρων πρακτικών προβλημάτων, όντας υποχρεωμένες να δράσουν και μόνο, όχι απλώς σε μια ολοκληρωτική κλίμακα, αλλά επίσης και με ταχύτητα, εάν δεν επιθυμούν να δουν τις δυνάμεις της διάλυσης να καταστρέφουν εν τη γενέσει το ανεκτίμητο έργο τους. Ανεξαρτήτως, δε, της αρέσκειάς τους ή μη, η ολοκληρωτική και με ταχύτητα δράση, μάλλον αναπόφευκτα σημαίνει την άνευ αμφιταλαντεύσεων χρήση βίας. Μπορεί, μάλιστα, να ισχυριστεί κανείς, με όλο και μεγαλύτερη, προϊόντης της σκοτεινής εποχής, βεβαιότητα, ότι οι θεοειδείς ανθρωποι της δράσης ήττήθηκαν, τουλάχιστον προς το παρόν, όχι διότι υπήρξαν υπερβολικά αμείλικτοι (εγείροντας, έτοι, εναντίον του προσώπου τους, των ιδεών και των συνεργατών τους την οργή των "εντίμων πολιτών"), αλλά διότι δεν υπήρξαν αρκετά αμείλικτοι, διότι δεν εξόντωσαν μέχρις ενός τους φεύγοντες εχθρούς τους στη σύντομη αυτή σπιγμή του θριάμβου, διότι δεν βούλωσαν το στόμα τόσο των εκατομμυρίων υπερευαίσθητων, δήθεν, υποκριτών, όσο και των κυρίων τους (ευφυών επινοητών των ιστοριών περί διάπραξης ωμοτήτων) με τη χρήση ακόμα δραστικότερων μεθόδων και πληρέστερων εξολοθρεύσεων.

Εξ όλων των ανωτέρω είναι απολύτως σαφές ότι η συλλήβδην καταδίκη της βίας συνιστά καταδίκη αυτού τούτου του αγώνα των δυνάμεων της ζωής και του φωτός εναντίον των δυνάμεων της διάλυσης, ενός αγώνα τόσο περισσότερο ηρωικού και τόσο περισσότερο απέλπιδος, όσο ο κόσμος σπεύδει ακάθεκτος προς την καταστροφή του, καταδίκη αυτού άκριβώς του αγώνα, ο οποίος σε κάθε μια από τις αιώνιες και ποικιλούσες φάσεις του, ακόμα και μέσα από κάποια

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

πρόσκαιρη καταστροφή, εξασφαλίζει στον κόσμο, πέραν της καταστροφής που του αξίζει, την ένδοξη νέα αρχή, την οποία δικαιούνται μόνο λίγοι. Όποιος ζει υπό τα δεσμά του χρόνου, ειδικά σήμερα, κατά την περίοδο της Κάλι Γιούγκα, δεν μπορεί να τηρεί μονίμως την αρχή της μη βίας, χωρίς με αυτή τη στάση του να συμβάλλει, εκών άκων, εν γνώσει του ή μη, στην επιτυχία των δυνάμεων της διάλυσης, αυτών, δηλαδή, που αποκαλούμε δυνάμεις του θανάτου.

Όσον αφορά στη βία, η οποία ασκείται προς προώθηση των πολεμικών σκοπών των δυνάμεων του θανάτου, αυτή είναι, και υπήρξε πάντοτε, διττού χαρακτήρα: από τη μία πλευρά στρέφεται εναντίον της ζωής αυτής καθαυτής, κατά πρώτον εναντίον του συνόλου της αθώας, ζώσας Φύσης, κατόπιν, δε, των ζωτικών συμφερόντων του ανώτερου τμήματος της ανθρωπότητας, εν ονόματι του "μέσου ανθρώπου" και από την άλλη εναντίον αυτών των συγκεκριμένων ατόμων, τα οποία συνειδητοποιώντας όλο και περισσότερο τις τραγικές πραγματικότητες μιας ζοφερής εποχής, προβάλλουν αντίσταση υπέρ της αναγνώρισης των αιωνίων αξιών της ζωής και της αποκατάστασης της τάξης επί του αληθινού, αιωνίου υποβάθρου της.

Σε αυτήν, ακριβώς, την προσπάθεια να επιτευχθεί ο θρίαμβος των ανάξιων και της αργής αλλά σταθερής διάλυσης του πολιτισμού, όλο και λιγότερη, στην πραγματικότητα, βία είναι αναγκαία. Ο κόσμος οδεύει με φυσικό τρόπο προς τη διάλυσή του με ολοένα αυξανόμενη ταχύτητα. Κάποτε ίσως ήταν αναγκαίο να σπρωχθεί ο κόσμος στο ολισθηρό αυτό μονοπάτι, αλλά επί αιώνες, πλέον, δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη, καθώς αυτός κατρακυλά αφ' εαυτού προς την καταστροφή του, χωρίς περαιτέρω βοήθεια. Οι ηρακλείς της διάλυσης, λοιπόν, απολαμβάνουν προς αυτό τον σκοπό ένα εύκολο έργο, καθώς δεν χρειάζεται παρά να συμμορφωθούν και να κολακεύσουν τις φαύλες ορέξεις της όλο και περισσότερο αξιοκαταφρόνητης πλειοψηφίας των ανθρώπων, προκειμένου να γίνουν τα αγαπημένα παιδιά της, στον πόλεμό τους, ωστόσο, εναντίον των λιγοστών, αλλά περισσότερο συνειδητών και εμπράκτως υπερασπιστών των ανώτερων αξιών (των υποστηρικτών της φυσικής iεράρχησης των φυλών και των λάτρεων του φωτός, της δύναμης και της

νιότης), οι πρόμαχοι της διάλυσης είναι (αυτό, άλλωστε, είναι το πεπρωμένο τους) όλο και περισσότερο βίαιοι, όλο και περισσότερο αδυσώπητα σκληροί, και το μίσος τους, καθώς εκτυλίσσεται η ανθρώπινη ιστορία, φουντώνει, λες και γνωρίζουν (λες και μπορούν να αισθανθούν με την ακρίβεια μιας σωματικής αίσθησης) ότι κάθε μία από τις νίκες τους, όσο θεαματική και αν ήταν, τους φέρει πλησιέστερα στην τελειωτική, λυτρωτική σύγκρουση, κατά την οποίαν αυτοί προώρισται να εξαλειφθούν και εκ της οποίας οι επί του παρόντος καταδιωκόμενοι ανώτεροι τούτων άνθρωποι θα αναδυθούν αναπόφευκτα ως οι ηγέτες της νέας εποχής. Το μίσος τους, λοιπόν, φουντώνει, όπως και η αγριότητά τους, καθώς πλησιάζει η λυτρωτική σύγκρουση και, μαζί με αυτήν, η αυγή της παγκόσμιας νέας τάξης, με τρόπο τόσο αναπόδραστο, όσο ο ερχομός της άνοιξης.

Οι άνθρωποι της διάλυσης επιδεικνύουν σπουδή, όχι ως αποτέλεσμα κάποιας ευγενούς ανυπομονησίας, σαν αυτή που χαρακτηρίζει την τάξη των ηρωικών επίλεκτων, ούτε κάποιας αδημονίας να γίνουν μάρτυρες της πρόωρης επανεγκαθίδρυσης της εποχής της αλήθειας, παρά μιας πυρετικής λαγνείας, μιας επιθυμίας να αρπάξουν από τον κόσμο για λογαριασμό τους όσα υλικά οφέλη και όσες ματαιόδοξες απολαύσεις τους είναι δυνατόν, πριν να είναι πολύ αργά γι' αυτούς. Το εμπόδιο εκείνο, το οποίο στέκεται στον δρόμο τους και συνεχίζει να τους αφηφά είναι ακριβώς αυτή η υπερήφανη τάξη των επίλεκτων, την οποία δεν μπορεί να πτοήσει η καταστροφή, δεν μπορούν να λυγίσουν οι βασανισμοί, δεν μπορούν να αγοράσουν τα χρήματα. Οι δουλευτές της διάλυσης, είτε ενσυνειδήτως, είτε ασυνειδήτως, είτε είναι αφ' εαυτού τους εντελώς διεστραμμένοι, είτε απλά τυφλωμένοι λόγω έμφυτης βλακείας, διεξάγουν πόλεμο εναντίον των ανθρώπων του χρυσού και του ατσαλιού, με ασίγαστη, κολασμένη μανία.

Η βία, όμως, την οποία χρησιμοποιούν, δεν είναι εκείνη η άνευ περιστροφών και αναστολών βία των εμπνευσμένων ιδεαλιστών, οι οποίοι αγωνίζονται προκειμένου να φέρουν σύντομα στα πράγματα μια ανώτερη κοινωνικοπολιτική τάξη αναντίστοιχα καλή σε σχέ-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

πρόσκαιρη καταστροφή, εξασφαλίζει στον κόσμο, πέραν της καταστροφής που του αξίζει, την ένδοξη νέα αρχή, την οποία δικαιούνται μόνο λίγοι. Όποιος ζει υπό τα δεσμά του χρόνου, ειδικά σήμερα, κατά την περίοδο της Κάλι Γιούγκα, δεν μπορεί να τηρεί μονίμως την αρχή της μη βίας, χωρίς με αυτή τη στάση του να συμβάλλει, εκών άκων, εν γνώσει του ή μη, στην επιτυχία των δυνάμεων της διάλυσης, αυτών, δηλαδή, που αποκαλούμε δυνάμεις του θανάτου.

Όσον αφορά στη βία, η οποία ασκείται προς προώθηση των πολεμικών σκοπών των δυνάμεων του θανάτου, αυτή είναι, και υπήρξε πάντοτε, διττού χαρακτήρα: από τη μία πλευρά στρέφεται εναντίον της ζωής αυτής καθαυτής, κατά πρώτον εναντίον του συνόλου της αθώας, ζώσας Φύσης, κατόπιν, δε, των ζωτικών συμφερόντων του ανώτερου τμήματος της ανθρωπότητας, εν ονόματι του "μέσου ανθρώπου" και από την άλλη εναντίον αυτών των συγκεκριμένων ατόμων, τα οποία συνειδητοποιώντας όλο και περισσότερο τις τραγικές πραγματικότητες μιας ζοφερής εποχής, προβάλλουν αντίσταση υπέρ της αναγνώρισης των αιωνίων αξιών της ζωής και της αποκατάστασης της τάξης επί του αληθινού, αιωνίου υποβάθρου της.

Σε αυτήν, ακριβώς, την προσπάθεια να επιτευχθεί ο θρίαμβος των ανάξιων και της αργής αλλά σταθερής διάλυσης του πολιτισμού, όλο και λιγότερη, στην πραγματικότητα, βία είναι αναγκαία. Ο κόσμος οδεύει με φυσικό τρόπο προς τη διάλυσή του με ολοένα αυξανόμενη ταχύτητα. Κάποτε ίσως ήταν αναγκαίο να σπρωχθεί ο κόσμος στο ολισθηρό αυτό μονοπάτι, αλλά επί αιώνες, πλέον, δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη, καθώς αυτός κατρακυλά αφ' εαυτού προς την καταστροφή του, χωρίς περαιτέρω βοήθεια. Οι ηρακλείς της διάλυσης, λοιπόν, απολαμβάνουν προς αυτό τον σκοπό ένα εύκολο έργο, καθώς δεν χρειάζεται παρά να συμμορφωθούν και να κολακεύσουν τις φαύλες ορέξεις της όλο και περισσότερο αξιοκαταφρόνητης πλειοψηφίας των ανθρώπων, προκειμένου να γίνουν τα αγαπημένα παιδιά της, στον πόλεμό τους, ωστόσο, εναντίον των λιγοστών, αλλά περισσότερο συνειδητών και εμπράκτως υπερασπιστών των ανώτερων αξιών (των υποστηρικτών της φυσικής iεράρχησης των φυλών και των λάτρεων του φωτός, της δύναμης και της

νιότης), οι πρόμαχοι της διάλυσης είναι (αυτό, άλλωστε, είναι το πεπρωμένο τους) όλο και περισσότερο βίαιοι, όλο και περισσότερο αδυσώπητα σκληροί, και το μίσος τους, καθώς εκτυλίσσεται η ανθρώπινη ιστορία, φουντώνει, λες και γνωρίζουν (λες και μπορούν να αισθανθούν με την ακρίβεια μιας σωματικής αίσθησης) ότι κάθε μία από τις νίκες τους, όσο θεαματική και αν ήταν, τους φέρει πλησιέστερα στην τελειωτική, λυτρωτική σύγκρουση, κατά την οποίαν αυτοί προώρισται να εξαλειφθούν και εκ της οποίας οι επί του παρόντος καταδιωκόμενοι ανώτεροι τούτων άνθρωποι θα αναδυθούν αναπόφευκτα ως οι ηγέτες της νέας εποχής. Το μίσος τους, λοιπόν, φουντώνει, όπως και η αγριότητά τους, καθώς πλησιάζει η λυτρωτική σύγκρουση και, μαζί με αυτήν, η αυγή της παγκόσμιας νέας τάξης, με τρόπο τόσο αναπόδραστο, όσο ο ερχομός της άνοιξης.

Οι άνθρωποι της διάλυσης επιδεικνύουν σπουδή, όχι ως αποτέλεσμα κάποιας ευγενούς ανυπομονησίας, σαν αυτή που χαρακτηρίζει την τάξη των ηρωικών επίλεκτων, ούτε κάποιας αδημονίας να γίνουν μάρτυρες της πρόωρης επανεγκαθίδρυσης της εποχής της αλήθειας, παρά μιας πυρετικής λαγνείας, μιας επιθυμίας να αρπάξουν από τον κόσμο για λογαριασμό τους όσα υλικά οφέλη και όσες ματαιόδοξες απολαύσεις τους είναι δυνατόν, πριν να είναι πολύ αργά γι' αυτούς. Το εμπόδιο εκείνο, το οποίο στέκεται στον δρόμο τους και συνεχίζει να τους αφηφά είναι ακριβώς αυτή η υπερήφανη τάξη των επίλεκτων, την οποία δεν μπορεί να πτοήσει η καταστροφή, δεν μπορούν να λυγίσουν οι βασανισμοί, δεν μπορούν να αγοράσουν τα χρήματα. Οι δουλευτές της διάλυσης, είτε ενσυνειδήτως, είτε ασυνειδήτως, είτε είναι αφ' εαυτού τους εντελώς διεστραμμένοι, είτε απλά τυφλωμένοι λόγω έμφυτης βλακείας, διεξάγουν πόλεμο εναντίον των ανθρώπων του χρυσού και του ατσαλιού, με ασίγαστη, κολασμένη μανία.

Η βία, όμως, την οποία χρησιμοποιούν, δεν είναι εκείνη η άνευ περιστροφών και αναστολών βία των εμπνευσμένων ιδεαλιστών, οι οποίοι αγωνίζονται προκειμένου να φέρουν σύντομα στα πράγματα μια ανώτερη κοινωνικοπολιτική τάξη αναντίστοιχα καλή σε σχέ-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ση με τον ανάξιο κόσμο των καιρών τους, παρά μια ύπουλη, χαμερπής, δειλή βία, τόσο περισσότερο αποτελεσματική, όσο εμφατικότερα την αποκηρύσσουν δημοσίως οι αχρείοι οι οποίοι την ασκούν ή την παραβλέπουν και οι καλοπροαίρετοι ανόητοι, οι οποίοι πιστεύουν όντως ότι δεν υφίσταται. Αυτή η δεύτερη κατηγορία βίας στηρίζεται σε αισθήματα τέτοιου είδους, τα οποία δεν μπορεί, ενδεχομένως να επιδείξει κανείς, ακόμα και σε έναν παρηκμασμένο κόσμο, χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να καταποντίσει τον ίδιο του τον σκοπό: πρόκειται για καθαρό μίσος, ριζωμένο στο φθόνο, το μίσος των ανάξιων λιπόψυχων εναντίον των δυνατών για κανένα άλλο λόγο παρά γιατί είναι δυνατοί, το μίσος των ἀσχημών ψυχών (ενσαρκωμένων, αρκετά συχνά, σε όχι λιγότερο ἀσχημα σώματα) εναντίον των εκ φύσεως ωραίων, εναντίον των ευγενών, των μεγαλόθυμων, των ανιδιοτελών, της πραγματικής, δηλαδή αριστοκρατίας του κόσμου μας, το μίσος των δυσαρεστημένων και, ακόμα περισσότερο, των βαριεστημένων, αυτών που δεν ζουν παρά μόνο για την τοέπη τους, χωρίς να έχουν απολύτως τίποτα χάριν του οποίου να πεθάνουν, εναντίον εκείνων που ζουν και είναι έτοιμοι να πεθάνουν για αιώνιες αξίες. Τέτοιου είδους είναι, όλο και περισσότερο, η ευρέως διαδεδομένη βία των καιρών μας, η οποία, υπό την ευφυή της μεταμφίεση, γίνεται όλο και λιγότερο αναγγωρίσιμη ακόμα και από τους ανθρώπους εκείνους, οι οποίοι, ουσιαστικά, την υφίστανται.

Οι αρχαίοι γνώριζαν καλύτερα από τους συγχρόνους μας ποιοι ήταν οι φίλοι τους και ποιοι οι εχθροί τους. Αυτό είναι φυσικό, καθώς σε έναν κόσμο που οδεύει γοργά προς την καταστροφή του είναι μοιραίο να επικρατεί μια ολοένα διογκούμενη άγνοια, άγνοια εκείνων, ακριβώς, των πραγμάτων, τα οποία θα έπρεπε κανείς να γνωρίζει στην εντέλεια, προκειμένου να επιβιώσει. Οι αρχαίοι όταν υπέφεραν, γνώριζαν ποιους να καταρώνται. Οι σύγχρονοι άντρες και γυναίκες κατά κανόνα δεν γνωρίζουν, δεν ενδιαφέρονται τελικά να μάθουν, είναι τόσο οκνηροί, τόσο εξουθενωμένοι, τόσο εγγύς στο τέλος του κόσμου τους, ώστε δεν αναλαμβάνουν τον κόπο μιας σοβαρής έρευνας. Οι δε ευφυείς απατεώνες, αυτοί οι ίδιοι

οι πρωτεργάτες όλου του κακού, παρακινούν τους προηγούμενους να επιρρίψουν την ευθύνη στους μόνους εκείνους ανθρώπους, των οποίων η αμείωτη σοφία και η ανιδιοτελής αγάπη θα μπορούσε να τους σώσει, φτάνει μόνο να επιθυμούσαν να σωθούν, σε αυτή τη μισητή σε αυτούς τάξη επίλεκτων, η οποία ίσταται ενάντια στο ρεύμα του χρόνου, διατηρώντας καθαρό και φωτεινό προ των οφθαλμών της το όραμα του ένδοξου νέου κοσμικού ξεκινήματος, πέραν του μοιραίου τέλους του παρόντος κόσμου.

Χιλιάδες καλοπροσώπες και ανόητων ανθρώπων, οι οποίοι θεωρούν ως δεδομένο ο, τιδήποτε τους δώσουν να διαβάσουν χωρίς να ερευνούν περισσότερο, δεν έχουν ιδέα για τις φρικαλεότητες που διαπράττουν οι συμπατριώτες τους ως αποικιοκράτες ή ως μέλη στρατών κατοχής σε άλλες χώρες, ούτε για τα τεκταινόμενα μέσα στη δική τους χώρα, πίσω από τα κάγκελα της φυλακής, σε δωμάτια βασανιστηρίων όπου ανακρίνονται πολιτικοί κρατούμενοι και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Πράγματι, τόσο στην Αγγλία, όσο και σε άλλα δημοκρατικά κράτη, πολλοί άνθρωποι έχουν την εντύπωση ότι η δική τους κυβέρνηση ουδέποτε ανέχτηκε την ύπαρξη τέτοιων πραγμάτων, όπως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα δωμάτια βασανιστηρίων, αφού αυτά τα είχε μόνο ο "εχθρός", καθώς πιστεύουν. Χρόνια πριν δεν θα διανοούνταν να παραδεχτούν ότι "όλοι τα έχουν", ότι πρέπει να τα έχουν, ότι δεν μπορεί να διεξαχθεί πόλεμος χωρίς αυτά τα δυσάρεστα αλλά άκρως οδυνηρά για τον αντίπαλο εργαλεία.

Σήμερα, όμως, η υποκρισία σε σχέση με τη βία έχει φτάσει στον κολοφώνα της. Ουδέποτε στον κόσμο υπήρξε τόση σκληρότητα συνδυασμένη με μια γενική προσπάθεια απόκρυψή της, άρνησής της, απαλοιφής της από τη μνήμη, αναγκάζοντας, ει δυνατόν, και άλλους να τη λησμονήσουν. Ουδέποτε οι άνθρωποι υπήρξαν τόσο πρόθυμοι να ξεχάσουν τη βία, ζώντας σε "πρέποντα" και άνετα περιβάλλονται σε σπίτια και δρόμους, όπου κανένας βασανισμός ανθρώπου ή ζώου δεν είναι ορατός ή ακουστός, αρκεί, φυσικά, να μην πρόκειται για τη βαναυσότητα του "εχθρού". Η μόνη περίπτωση στην οποία οι σύγχρονοι άντρες και γυναίκες δεν επιχειρούν να υ-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ποβαθμίσουν τις φρικαλεότητες, αλλά στην πραγματικότητα, να υπερβάλλουν αυτές (και πολύ συχνά να επινοούν σκοπίμως) είναι όταν συμβαίνει να γίνεται αναφορά στις (ή υπάρχει η πρόθεση να παρουσιαστούν ως) φρικαλεότητες του "εχθρού", ουδέποτε στις δικές τους. Αυτό, δε, είναι αφ' εαυτού του μια επιπλέον εκδήλωση του σε παγκόσμια κλίμακα χαρακτηριστικού των καιρών μας: της γενικευμένης αγάπης για τα ψέματα.

Το στοιχείο εκείνο, το οποίο έστρεψε ολόκληρο τον κόσμο τόσο αδυσώπητα εναντίον των ειλικρινών υποστηρικτών της εφαρμόγης ανηλεών μεθόδων τόσο στη διακυβέρνηση, όσο και στον πόλεμο δεν ήταν μάλλον η βιαιότητα που χαρακτήριζε τις τελευταίες, αλλά η ειλικρίνεια των πρώτων. Οι ψεύτες μισούν δύσους ομολογούν την πικρή αλήθεια και πράττουν σύμφωνα με αυτήν.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι κινήματα, όπως αυτό του πασιφισμού, της μη βίας κλπ, δεν είναι τις περισσότερες φορές παρά όργανα στην υπηρεσία των δυνάμεων της διάλυσης, άτιμα τεχνάσματα προς εξαπάτηση των ανόητων, ευνουχισμό των δυνατών και έγερση εκατομμυρίων δειλών και υποκριτών (του κυρίως όγκου του κόσμου, δηλαδή) εναντίον των λιγοστών εκείνων ανθρώπων, των οποίων η εμπνευσμένη πολιτική, επιδιωχθείσα άνευ δισταγμών μέχρι τη λογική της κατάληξη, θα μπορούσε ενδεχομένως, ακόμα και τώρα, να ανασχέσει τον εκφυλισμό του ανθρώπου. Όποτε, δε, τα παραπάνω κινήματα δεν αποσκοπούν στα όσα αναφέρθηκαν, τότε δεν είναι παρά ανοησίες.

Καθώς αναφέραμε στην αρχή, η μη βία μπορεί να ισχύσει μόνο σε έναν κόσμο, όπου η κοινωνικοπολιτική τάξη είναι μία, σε ανθρώπινη κλίμακα, αναπαραγωγή της αιώνιας τάξης του σύμπαντος. Οποιοδήποτε καθοριστικό κήρυγμα υπέρ του πασιφισμού (όπως και οποιοδήποτε αντίστοιχη πρακτική μερική εφαρμογή) στο χώρο της πολιτικής, εκτός του πλαισίου της ως άνω κοινωνικοπολιτικής τάξης, δεν οδηγεί, εντέλει, παρά σε μεγαλύτερη βία, σε μεγαλύτερη εκμετάλλευση της ζώσας Φύσης, όπως και σε μεγαλύτερη καταπίεση των ανθρώπων στα χέρια εκείνων που εργάζονται υπέρ των δυνάμεων του θανάτου.

Οι περισσότεροι, δυστυχώς, πασιφιστές, είτε δεν επιθυμούν καθόλου την ειρήνη παρά απλώς υποκρίνονται, είτε την επιθυμούν μεν, αλλά μόνον υπό συγκεκριμένους ιδεολογικούς όρους, οι οποίοι δεν συναρμόζουν με την καθιέρωσή της στο σήμερα και με την αντοχή της. Κάθε πράξη φανερής βίας εναντίον ανθρώπινων όντων ταράζει τους πασιφιστές και εκείνοι, οι οποίοι υποστηρίζουν δημοσίως τη χρήση βίας, έστω και αν το πράττουν υπό το πνεύμα μιας τέλειας απόσπασης και χάριν του καλύτερου σκοπού, καθίστανται ανάθεμα στα μάτια τους. Να βοηθήσουμε αυτούς, λέγουν οι πασιφιστές, να κατακτήσουν και να κυβερνήσουν τον κόσμο; Όχι, ποτέ! Ο, τιδήποτε άλλο πληγ αυτού! Τα ιδεώδη των ενεργούντων χωρίς δισταγμόνς οραματιστών μπορεί κάλλιστα να είναι αυτά της Χρυσής Εποχής, οι μέθοδοί τους, όμως!... η κυνική τους στάση έναντι της ανθρώπινης ζωής, ο ανελέητος διωγμός και η άνευ οίκου αντιμετώπιση ακόμα και εν δυνάμει αντιπάλων, προς ταχεία επίτευξη των ανιδιοτελών σκοπών τους, η "αποτρόπαια λογική" τους (για να μεταχειριστούμε την έκφραση ενός Γάλλου αξιωματούχου στην υπό κατοχή Γερμανία, μετά την λήξη του πολέμου), όλα αυτά δεν θα μπορούσαν ποτέ να τα υπερασπιστούν οι πασιφιστές μας! Ως εκ τούτου, υπερασπίζονται άλλα, ακόμα χειρότερα, χωρίς, κατά κανόνα, να το γνωρίζουν, αφού δια της άρνησής τους να αντικρίσουν την σκληρή πραγματικότητα και να υιοθετήσουν τη μόνη λογική στάση που θα έπρεπε να τηρεί σήμερα ένας αληθινός λάτρης της ειρήνης, καθίστανται όργανα στην υπηρεσία των δυνάμεων της διάλυσης.

Αυτό συμβαίνει διότι δεν μπορεί κανείς να δουλεύει στην υπηρεσία δύο κυρίων: όποιος δεν είναι με το μέρος των αιώνιων δυνάμεων του φωτός και της ζωής, είναι εναντίον τους. Εκτός και αν κάποιος ζει έξω ή υπεράνω του χρόνου, βαίνει είτε προς την κατεύθυνση στην οποία η αναπόφευκτη εξέλιξη της ιστορίας τον οδηγεί, προς την παρακμή, δηλαδή, και την διάλυση, είτε ενάντια στο ρεύμα των αιώνων, σε έναν σκληρό, φαινομενικά απέλπιδα αλλά, παρά ταύτα, ωραίο αγώνα, με το βλέμμα προστηλωμένο στα αιώνια εκείνα ιδανικά, τα οποία μόνον άπαξ, στην αυγή του κάθε διαδοχι-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

κού κοσμικού κύκλου, μπορούν να υποστασιοποιηθούν στην πραγματικότητα της ύλης από κάθε διαδοχική καινούργια ανθρωπότητα. Είναι, όμως, αλήθεια ότι η τολμηρή εκείνη μειονότητα των ανθρώπων της δράσης, οι οποίοι αγωνίζονται, ενάντια στο χρόνο, υπέρ των ιδανικών της Χρυσής Εποχής θα καθίσταται μοιραία, με το πέρασμα του χρόνου, όλο και περισσότερο αμείλικτη στην προσπάθειά της να υπερισχύσει μιας οσημέραι καλοσχεδιαζόμενης, οσημέραι διαλανθάνουσας και οσημέραι γενικευόμενης καθολικής αντίδρασης και εξαιτίας αυτού ακριβώς του λόγου, όλο και περισσότερο δύσκολο να την ακολουθήσουν στον αγώνα της οι υπερευαίσθητοι πασιφιστές, οι οποίοι, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα παύσουν να προτιμούν την ταύτισή τους με τους ψευδόμενους απεσταλμένους των σκοτεινών δυνάμεων.

Οι αντιμαχόμενες, συνεπώς, δυνάμεις του φωτός και του σκότους, δεν δύνανται παρά να συνεχίζουν, ημέρα με την ημέρα, χρόνο με το χρόνο, τώρα και στο μέλλον, τον θανάσιμο αγώνα τους, όπως έκαναν πάντοτε, μόνο που, καθώς περνάει ο καιρός, η αναμέτρηση θα γίνεται ολοένα και περισσότερο αγριότερη, και ο αγώνας, καθώς επίσης περνάει ο καιρός, θα διεξάγεται, ολοένα και περισσότερο, μεταξύ της δημοσίως παραδεχθείσης και δημοσίως αποδεχθείσης βίας και της βίας εκείνης, η οποία καλύπτεται υπό ένα άτιμο προσωπείο, της μεν τεθείσης στην υπηρεσία του υψίστου σκοπού της επί γης ζωής, της δημιουργίας, δηλαδή, μιας τέλειας ή Χρυσής ανθρωπότητας, της δε σε αυτήν των εχθρών της ζωής. Έτοι πρόκειται να έχουν τα πράγματα, μέχρις ότου, μετά την τελική κατάρρευση, η ηγεσία της επιβιωσάσης ανθρωπότητας να περιέλθει σε εκείνη τη νικηφόρα τάξη επίλεκτων, η οποία, ακόμα και μεσούσης της περιόδου του μακρού και γενικευμένου εκφυλισμού του ανθρώπου, δεν έχασε ποτέ ούτε την πίστη της στις αιώνιες συμπαντικές αξίες, ούτε τη θέλησή της να αρύεται από αυτές και μόνες τους κακόνες δράσης της.

Το σύνολο των ανθρώπων, δεδομένου ότι δεν έχει απελευθερωθεί από τα δεσμά του χρόνου, ακολουθεί την κατωφερή οδό της Ιστορίας, είτε το γνωρίζει, είτε όχι, είτε του αρέσει, είτε όχι.

Λίγοι είναι εκείνοι, οι οποίοι αρέσκονται πραγματικά σε αυτή την πορεία, ακόμα και στην εποχή μας, πόσο μάλλον σε ευτυχέστερες περιόδους, οπότε οι άνθρωποι διάβαζαν λιγότερο και σκέπτονταν περισσότερο, και λίγοι, επίσης, την ακολουθούν χωρίς να επιδεικνύουν μια διστακτικότητα, χωρίς να ρίχνουν, από καιρό σε καιρό, ένα μελαγχολικό βλέμμα προς εκείνο τον μακρινό, απολεσθέντα παράδεισο, εντός του οποίου γνωρίζουν, στα μύχια της συνείδησής τους, ότι δεν πρόκειται ποτέ να εισέλθουν, τον παράδεισο της τελειότητας μέσα στο χρόνο, κάτι τόσο απόμακρο, ώστε οι πρώτοι άνθρωποι σχετικά με τους οποίους έχουμε γνώση, το θυμούνταν μόνο σαν ένα όνειρο. Ωστόσο ακολουθούν τη μοιραία οδό, υπακούοντας στο περιφραμένο τους.

Αυτή η παραίτηση και υποταγή στον τρομερό νόμο της φθοράς, η αποδοχή αυτών των δεσμών του χρόνου από πλάσματα που διαισθάνονται αμυδρά ότι θα μπορούσαν να είναι ελεύθερα αυτών, αλλά δυσκολεύονται να αναλάβουν τα ίδια μια προσπάθεια για να ελευθερωθούν, που γνωρίζουν εκ των προτέρων ότι, ακόμα και αν όντως προσπαθούσαν, ποτέ δεν θα επετύγχαναν, βρίσκεται στον πυρήνα της αθεράπευτης αυτής ανθρώπινης δυστυχίας, η οποία θρηνείται επανειλημμένως στις ελληνικές τραγωδίες και πολύ πριν αυτές να συντεθούν. Ο άνθρωπος είναι δυστυχισμένος διότι γνωρίζει, διότι διαισθάνεται, εν γένει, ότι ο κόσμος μέσα στον οποίο ζει και του οποίου αποτελεί μέρος, δεν είναι αυτός που θα έπρεπε να είναι, αυτός που θα μπορούσε να είναι. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να αποδεχθεί ανεπιφύλακτα αυτόν τον κόσμο σαν δικό του, δεν μπορεί, ιδιαιτέρως, να αποδεχθεί το γεγονός ότι ο κόσμος οδεύει από το κακό στο χειρότερο και να είναι ευτυχισμένος. Όση, ενδεχομένως, προσπάθεια και αν καταβάλει να φάνει "ρεαλιστής" και να αρπάξει από τη μοίρα ό, τι μπορεί και τη σπιγμή που μπορεί, στα βάθη της καρδιάς του παραμένει ακόμα μια ακατάβλητη λαχτάρα για το καλύτερο, μη μπορώντας, κατά κανόνα, να επιθυμεί τον κόσμο ως έχει.

Όμως, κάποιοι λιγοστοί άνθρωποι, τόσο σπάνιοι, όσο και οι απελευθερωμένοι για τους οποίους ο χρόνος δεν υφίσταται, ίσως δε και σπανιότεροι, μπορούν και όντως επιθυμούν τον κόσμο ως έχει.

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

Αυτοί είναι οι πλέον εντελείς, οι πλέον ανηλεείς και αποτελεσματικοί εκπρόσωποι των δυνάμεων του θανάτου επί της γης: εξόχως ευφυείς και, ενίστε, εκπληκτικά διορατικοί, πάντοτε στο έπακρο αδίστακτοι, εργάζονται χωρίς αναστολές και χωρίς τύψεις προς τον σκοπό της κατωφερούς προόδου της ιστορίας και (είτε μπορούν να δουν, είτε όχι, τόσο μακριά) της λογικής του κατάληξης: της εκμηδένισης του ανθρώπου και όλων των ζώντων οργανισμών.

Φυσικά, οι προαναφερθέντες δεν μπορούν πάντοτε να δουν τόσο μακριά, αλλά και όταν ακόμα το κατορθώνουν, δεν τους απασχολεί. Από τη στιγμή που ο νόμος του χρόνου έχει ως έχει και από τη στιγμή που το τέλος πρέπει να έρθει, αυτοί θεωρούν σκόπιμο να αποκομίσουν όσα οφέλη τους είναι δυνατόν από την διαδικασία, η οποία, όπως και να 'χει, πέπρωται να φέρει, αργά ή γρήγορα, το τέλος. Εφ' όσον κανείς δεν μπορεί να αναδημιουργήσει τον αρχέγονο, απολεσθέντα παράδεισο (κανείς πλην αυτού του ίδιου του κύκλου του χρόνου, αφού ολοκληρώσει την περιστροφή του), τότε αυτοί, οι οποίοι μπορούν να λησμονήσουν εξ ολοκλήρου το μακρινό αυτό δράμα, ή οι οποίοι ποτέ δεν είχαν αντικρίσει, έστω και φευγαλέα, την αμυδρή λάμψη του, οι οποίοι μπορούν να καταπνίγουν την αρχέγονη λαχτάρα μέσα τους για τελειότητα, ή οι οποίοι μάλλον δεν την βίωσαν ποτέ, αυτοί, λέμε, θεωρούν σκόπιμο να αποστραγγίσουν όση έντονη και άμεση απόλαυση τους είναι δυνατόν από τις εφήμερες στιγμές (οι οποίες δεν ενδιαφέρει εάν είναι λεπτά της ώρας ή χρόνια) μέχρι να έρθει η ώρα του θανάτου τους, θεωρούν σκόπιμο να αφήσουν το στύγμα τους στον κόσμο, να αναγκάζουν γενεές επί γενεών να τους θυμούνται, μέχρι να έρθει η ώρα του θανάτου του κόσμου. Αυτή είναι η αίσθηση την οποία τρέφουν τα εν λόγω άτομα, για τα οποία είναι αδιάφορο τι δυστυχία μπορεί ενδεχομένως να προκαλέσει ο συγκεκριμένος τρόπος δράσης τους στους υπόλοιπους ανθρώπους και τα άλλα ζώντα δύντα, αφού, σύμφωνα με την παραπάνω συλλογιστική, τόσο οι μεν, όσο και τα δε είναι μοιραίο, ούτως ή άλλως, να υποφέρουν και αυτό μπορεί να επιτευχθεί είτε μέσω των προαναφερθέντων ατόμων, είτε μέσω άλλων, εάν κάτι τέτοιο μπορεί να συντελέσει στην προώθηση των σκο-

πών τους. Οι σκοποί των ατόμων αυτών, των κατεξοχήν μέσα στο χρόνο ανθρώπων, είναι πάντοτε ιδιοτελείς ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία οι εν λόγω σκοποί, χάριν του μεγάλου τους μεγέθους και της ιστορικής τους σημασίας, υπερβαίνουν σε ανυπολόγιστο βαθμό τη ζωή οποιουδήποτε ανθρώπου, όπως ενίστε πράγματι συμβαίνει, διότι η ιδιοτέλεια, η απαίτηση, δηλαδή, που διατυπώνει το μερικό για περισσότερο χώρο και περισσότερο νόημα από τα αντίστοιχα εκείνα που του έχουν εκ φύσεως απονεμηθεί εντός του όλου, αποτελεί αυτήν ακριβώς την ρίζα της διάλυσης και, ως εκ τούτου χαρακτηριστικό αδιαχώριστο από τον χρόνο. Ουσιαστικά, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι όσο περισσότερο χαρακτηρίζεται κανείς από καθολική και ανενδοίαστη ιδιοτέλεια, τόσο περισσότερο ζει μέσα στο χρόνο.

Η ιδιοτέλεια αυτή, ωστόσο, μπορεί να εκφράζεται, καθώς έχουμε αναφέρει, κατά πολλούς διαφορετικούς τρόπους: μπορεί να φανερωθεί στην απλή λαγνεία για ατομική ευχαρίστηση, που χαρακτηρίζει τον ανενδοίαστο ηδονιστή, ή την ακόρεστη φιλαργυρία του τσιγκούνη, ή την ατομική φιλοδοξία του κυνηγού τιμών και αξιωμάτων, ή τη φιλοδοξία που τρέφει κανείς αποκλειστικά και μόνο υπέρ της οικογένειάς του, όντας έτοιμος να θυσιάσει κάθε συμφέρον του υπόλοιπου κόσμου προς εξασφάλιση της ευημερίας και της ευτυχίας της γυναίκας και των παιδιών του, μπορεί επίσης να φανερωθεί στον κομπασμό κάποιου υπέρ της φυλής ή της χώρας του εις βάρος όλων των άλλων, όχι εξαιτίας της έμφυτης αξίας της εν λόγω φυλής ή χώρας στη φυσική ιεραρχία της ζωής, αλλά απλώς επειδή το συγκεκριμένο άτομο τυγχάνει να ανήκει εκεί και, τέλος, μπορεί να φανερωθεί, και συχνά όντως συμβαίνει, στην υπέρμετρη εξύψωση των ανθρώπων ως συνόλου, οσοδήποτε παρηκμασμένων, υπεράνω όλης της υπόλοιπης ζώσας δημιουργίας, οσοδήποτε υγιούς και ωραίας, στο πάθος, δηλαδή, το οποίο βρίσκεται πίσω από την αρχέγονη ανθρώπινη τυραννία επί της φύσεως: την "αγάπη για τον άνθρωπο", όχι σε αρμονία με τα θεϊκώς καθορισμένα καθήκοντα και δικαιώματα κάθε είδους (όπως και κάθε φυλής και ατόμου) σύμφωνα με τη θέση του, αλλά υπό το πνεύμα της αλληλεγγύης

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

προς τους "δικούς μας", καλούς ή κακούς, άξιους ή ανάξιους, αποκλειστικά και μόνο διότι είναι του δικού μας είδους. Οι άνθρωποι που ζουν μέσα στο χρόνο γνωρίζουν μόνο τι είναι υπό την κατοχή τους και τι όχι, αγαπώντας τον εαυτό τους μέσα σε ο, τιδήποτε είναι δικό τους.

Όπως υπάρχουν άνθρωποι που ζουν μέσα στο χρόνο, κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχουν και φιλοσοφίες και θρησκείες (ιδεολογίες) μέσα στο χρόνο, δλες τους ψευδείς, εφόσον η αληθινή θρησκεία μπορεί να είναι μόνο υπεράνω του χρόνου. Σήμερα, δλες σχεδόν οι ερμηνείες της αρχέγονης αληθινής θρησκείας και σχεδόν όλοι οι "ισμοί", οι οποίοι έχουν αντικαταστήσει τις θρησκείες, είναι του τύπου "μέσα στο χρόνο" και η λειτουργία τους εντός του σχεδιασμού των πραγμάτων κατά την παρούσα φάση της παγκόσμιας ιστορίας δεν συνίσταται παρά στην εξαπάτηση των καλοπροαίρετων λιπόψυχων και ανόητων, των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι μένουν διστακτικοί, αναζητώντας (καθώς αδυνατούν να ανεύρουν οι ίδιοι) μια δικαιολογία ώστε να διαβιούν μέσα στο χρόνο, απαλλαγμένοι από το δυσάρεστο συναίσθημα των ενοχών. Οι άνθρωποι αυτοί είναι υπερικανοποιημένοι με την υιοθέτηση μιας φιλοσοφίας, η οποία διακηρύγτει, μεν, στεντορείως την ανιδιοτέλειά της, όμως τους επιτρέπει, ή και τους ενθαρρύνει, να πρωθούν, υπό την κάλυψη της, τους δικούς τους ιδιοτελείς σκοπούς. Όσοι, δε, χρησιμοποιούν ένα όντως ανιδιοτελές δόγμα (μια πρωταρχικώς άχρονη φιλοσοφία) για τους ίδιους με τους παραπάνω σκοπούς φεύδονται στον εαυτό τους και τους άλλους με πολύ περισσότερη αναισχυντία.

Οπτόσο, οι πραγματικοί, χαρακτηριστικού μέσα στο χρόνο τύπου άνθρωποι δεν έχουν ανάγκη καμμίας απολογητικής ιδεολογίας προκειμένου να δράσουν και η εντελώς ιδιοτελής στάση τους, παρ' όλη την σκανδαλώδη προκλητικότητά της, είναι πολύ ωραιότερη από την αυξανόμενη αυτή προδιάθεση, την οποία επιδεικνύουν τα ανθρωπάκια, να ολισθαίνουν, μεν, στην οδό της απώλειας, έχοντας, δε, προσκολληθεί είτε σε "ευγενείς" τινας σκοπούς, όπως "ελευθερία, ισότης, αδελφότης" ή "τα δίκαια του διεθνούς προλεταριάτου", είτε σε κάποια θρησκεία που δεν κατανόησαν ορθά.

Ανεξαρτήτως των όσων, ενδεχομένως, λέγουν σε όσους θέλουν να εξαπατήσουν (τους οποίους πρέπει να εξαπατήσουν προκειμένου να επιτύχουν στο έργο τους) οι πραγματικοί μέσα στο χρόνο άνθρωποι ποτέ δεν εξαπατούν εαυτόν, καθώς γνωρίζουν τι πραγματικά θέλουν, γνωρίζουν τον τρόπο να το αποκτήσουν και δεν τους ενδιαφέρει το απαιτούμενο κόστος εις βάρος των ιδίων ή των άλλων και, ιδιαίτερως, δεν επιθυμούν ταυτοχρόνως τίποτε άλλο, το οποίο δεν συνάδει με τους σκοπούς τους.

Κατά συνέπειαν, είτε πρόκειται για την κοινή κλίμακα όπως αυτή ένός σταθερού στις πεποιθήσεις του ηδονιστή, ή ένός φιλάργυρου που έχει στο νου του ένα και μοναδικό σκοπό, είτε για την κλίμακα σε επίπεδο έθνους ή ηπείρου, όπως αυτή εκείνων που συνεγίρουν και θυσιάζουν εκατομμύρια επί εκατομμυρίων ανθρώπων προκειμένου να επιβάλουν τη θέλησή τους, οι μέσα στο χρόνο άνθρωποι δρουν, κατά κάποιον τρόπο, όπως θα δρούσαν οι Θεοί. Κάποιοι, μάλιστα, εξ αυτών, τόσο λόγω του μεγαλείου των επιτευγμάτων τους, όσο και της ωραιότητας των υψηλής ποιότητας εκδηλούμενων προς εξυπηρέτηση του σκοπού τους στοιχείων του χαρακτήρα τους, διαθέτουν πραγματικά κάτι το θεοειδές, όπως για παράδειγμα, ο μεγαλύτερος κατακτητής όλων των εποχών, ο Τζέγκις Χαν. Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι διαθέτουν το τρομερό μεγαλείο των τεράστιων, καταστροφικών δυνάμεων της Φύσης, σαν αυτών της βρυχώμενης θάλασσας, καθώς ξεχειλίζει από τις ακτές και κατακλύζει τη στεριά, των ποταμών λάβας που καίνε στο πέρασμά τους ό,τι τους αντιστέκεται, της αστραπής, την οποία οι άνθρωποι στους καιρούς που ακόμα καταλάβαιναν τι είναι θείο, ένιωθαν την ανάγκη να λατρεύουν.

Φυσικά, η παραπάνω διαπίστωση έχει ισχύ μόνο στην περίπτωση των ανθρώπων εκείνων, η δράση των οποίων υπερβαίνει, λόγω αυτής της ίδιας της σημαντικότητάς της, τα όρια του ατομικού. Άλλωστε, είναι δύσκολο να φανταστούμε ότι ο οποιοσδήποτε κοινός αναζητητής της σωματικής απόλαυσης ή ακόμα και του ατομικού πλουτισμού, είναι δυνατόν να ανέλθει στο επίπεδο μιας τόσο βλοσυρής και θεοειδούς μεγαλοσύνης. Η σημασία αυτή καθαυ-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

τή των ανθρώπων που λειτουργούν μέσα στο χρόνο εξαρτάται τόσο από την ίδια τη δράση τους και το εύρος του επηρεαζόμενου από αυτήν περίγυρου, όσο, για να μην πούμε περισσότερο, και από τον τρόπο και τον μονόπλευρο, κυνικά ιδιοτελή σκοπό της δράσης τους. Το παραπάνω είναι ευεξήγητο για λόγους διάφορους της απλής εντύπωσης, από αισθητικής πλευράς, την οποία μπορεί να αφήσει η πραγματική ιστορία της ζωής μιας ισχυρής προσωπικότητας πάνω σε κάποιον αναγνώστη ή αυτόπτη μάρτυρα, αφού αποτελεί συνέπεια του γεγονότος ότι οι αυθεντικοί μέσα στο χρόνο ανθρωποί είναι τυφλές δυνάμεις, όπως αυτές της Φύσης, τις οποίες προαναφέραμε, που υπηρετούν, χωρίς οι ίδιες να το γνωρίζουν, το συμπαντικό σκοπό. Το αυτό, βεβαίως, ισχύει, εντός της περιορισμένης οφαίρας δραστηριότητάς τους, και στην περίπτωση των μεμονωμένων και ασήμαντων κυνηγών μικρής τάξης κερδών, οι οποίοι αποτελούν εξίσου τυφλές δυνάμεις της καταστροφής, αλλά, τουλάχιστον στη δική μας κλίμακα, μικρότερου βεληνεκούς. Μόνο στην παρουσία των μεγάλων προσωπικοτήτων του είδους αισθανόμαστε εκείνο το θεϊκό δέος, όπως ακριβώς συμβαίνει, επί παραδείγματι, όταν αντικρίζουμε μια καταγίδα μέσα στον ωκεανό, ενώ η θέα του ταρασσόμενου από τον αέρα νερού μιας μικρής λίμνης μας αφήνει αδιάφορους.

Όταν οι σκοποί, οσοδήποτε ασήμαντοι και προσωπικής φύσεως αυτοί καθαυτοί, εξυπηρετούνται αριστοτεχνικά μέσω μιας δράσεως τέτοιας, η οποία αναταράσσει ολόκληρο τον κόσμο, όποτε ένας ανθρωπος που λειτουργεί μέσα στο χρόνο επιδεικνύει στη διεθνή σκηνή, προς επίτευξη των εν λόγω σκοπών, υπερανθρώπινα χαρακτηριστικά, άξια πολύ υψηλότερων σκοπών, τότε νιώθει κανείς ότι δεν βρίσκεται μπροστά σε κάποιον μέσα στο χρόνο ανθρωπο, αλλά στον θείο Καταστροφέα, τον Μαχακάλα, τον ίδιο τον Χρόνο, ο οποίος ωθεί αιωνίως τον φαινόμενο κόσμο στην εκμηδένιση, που ακολουθείται από μια νέα γέννηση και ξανά πάλι από περαιτέρω φθορά και εκμηδένιση.

Ο σκοπός του μέσα στο χρόνο ανθρώπου μπορεί να είναι ο, τιδήποτε άλλο πλην ανιδιοτελής (πράγμα που θα αναβίβαζε τον συγκε-

κριμένο άνθρωπο στο υπεράνω του χρόνου επίπεδο). Ο ίδιος αυτός άνθρωπος μοιάζει πάντοτε με μια καταστροφική τυφλή δύναμη της Φύσης (αυτή είναι και η αιτία της μεγάλης ελκυστικότητας, μέσα στην σθεναρή κακία τους, τόσο πολλών εντελώς "κακών" χαρακτήρων στη λογοτεχνία και το θέατρο), στερούμενος οποιασδήποτε ιδεολογίας, ή μάλλον έχοντας ως ιδεολογία τον εαυτό του αποχωρισμένο από το θεϊκό όλον, δηλαδή τη διάλυση του όλου (του καθολικού) προς ίδιον όφελος και εντέλει την καταστροφή και του ίδιου, επίσης, του εαυτού του, αν και ο ίδιος δεν το γνωρίζει, ή δεν τον ενδιαφέρει. Αυτό ισχύει σε κάθε ανάλογη περίπτωση. Υπό ορισμένες συνθήκες, όμως, όταν η δράση του ανθρώπου αυτού αποκτά μια μόνιμη σημασία στην ανθρώπινη ιστορία, αντίστοιχη με αυτήν ενός μεγάλου κατακλυσμού στη γεωλογική ιστορία του πλανήτη, τότε, καθώς αναφέραμε, ο μέσα στο χρόνο άνθρωπος εξαφανίζεται από το οπτικό μας πεδίο και στη θέση του (φέροντας, ωστόσο, τα χαρακτηριστικά του πρώτου) εμφανίζεται, σε όλη την εντυπωσιακή του μεγαλοπρέπεια, ο Μαχακάλα, ο αιώνιος Καταστροφέας. Αυτός ο τελευταίος είναι τον Οποίο λατρεύουμε στο πρόσωπο των Μεγάλων προσωπικοτήτων-αστραπών, όπως ο Τζέγκις Χαν, Αυτόν και όχι εκείνες. Εκείνες δεν είναι παρά τα κατοικύμενα από Αυτόν για μερικά σύντομα χρόνια πήλινα ομοιώματα. Όπως, λοιπόν, τα πήλινα ομοιώματα κρύβουν και παραπέμπουν στον αόρατο Θεό ή Θεά, την αιώνια δύναμη, έτσι και η ιδιοτέλειά τους κρύβει και αποκαλύπτει συγχρόνως την απρόσωπη έλλειψη σκοπού της ζωής, τη φάση της καταστροφής στο θείο παιχνίδι, στην οποία ενυπάρχει ήδη η υπόσχεση της επερχόμενης καινούριας αρχής.

Ακριβώς όπως οι ηφαιστειακές ανάταραξεις ή οι θαλάσσιες πλημμύρες προετοιμάζουν, κατά την πάροδο των αιώνων, μια νέα άνθηση μέσα σε ένα αναδιαμορφωμένο υλικό σύμπαν, έτσι και οι μεγάλες μορφές οι μέσα στο χρόνο μάς φέρουν πλησιέστερα στο λυτρωτικό τέλος, προετοιμάζοντας με αυτόν τον τρόπο την οδό της επόμενης ένδοξης έναρξης του κόσμου. "Μάστιγες του Θεού", καθώς έχουν χαρακτηριστεί, οι μορφές αυτές, ωστόσο, αποτελούν, κατά κά-

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ποιον τρόπο, μια κρυφή ευλογία, καθώς είναι πολύ καλύτερη η ειλικρινής, βάρβαρη καταστροφική δράση τους προς ιδιοτελείς σκοπούς, παρά οι ανόητες και εμβαλωματικές "λύσεις" των συνηθισμένων, καλοπροαίρετων ανθρώπων, οι οποίοι προσπαθούν να "πράξουν το καλό" μέσα σε αυτόν τον πεπτωκότα κόσμο, χωρίς να έχουν το θάρρος να καταφέρουν πλήγματα και να κάψουν και να διαλύσουν, οι οποίοι διαθέτουν μόνο "εποικοδομητικά" σχέδια, όλα αχρηστα! Η καταστροφή και η δημιουργία είναι εσαεί συνδεδεμένες και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο λατρεύουμε τόσο την αστραπή, όσο και τον ήλιο και καταλαμβανόμαστε από ένα αίσθημα ιερού δέους στη σκέψη των μεγάλων εξολοθρευτών χωρίς κάποια ιδεολογία, ανθρώπινων ενσαρκώσεων του μεγάλου Μαχακάλα (σ.τ.μ.: σανσκρ. Mahakala = μέγας μέλας ή μέγας χρόνος).

Υπάρχουν, ωστόσο, και έξω του χρόνου, ή μάλλον υπεράνω του χρόνου άνθρωποι, οι οποίοι ζουν, εδώ και τώρα, εντός της αιωνιότητας, οι οποίοι δεν έχουν να παίξουν (τουλάχιστον άμεσα) κανέναν ρόλο στην ορμητική κατωφερή πορεία της ιστορίας προς τη διάλυση και τον θάνατο, αλλά την παρακολουθούν από ψηλά, όπως ακριβώς από μια γερή και ασφαλή γέφυρα παρατηρεί κάποιος τα αδυσώπητα ορμητικά νερά ενός καταρράκτη να πέφτουν στην άβυσσο, και οι οποίοι έχουν αποκηρύξει το νόμο της βίας που είναι νόμος του χρόνου.

Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους αυτής της κατηγορίας ζουν μια πολύ ιδιαίτερη ζωή, μακριά από τον κόσμο, το σύνολο της εσωτερικής πειθαρχίας της οποίας, σε επίπεδο πνευματικό, ηθικό και υλικό, είναι μεθοδικά σχεδιασμένο έτοι ώστε να τους διατηρεί σε διαρκή ένωση με τη μεγάλη υπερχρονική πραγματικότητα, με το είναι καθώς αυτό αντιτίθεται στο φαίνεσθαι. Αυτοί είναι οι πραγματικοί ασκητές (με την ετυμολογική ερμηνεία της λέξης: εκείνοι που έχουν ασκηθεί να ζουν εντός της αιωνιότητας). Άλλοι (και περισσότερο σπάνιοι) άνθρωποι αυτής της κατηγορίας ζουν εντός της αιωνιότητας, χωρίς καμμία ειδική εκπαίδευση, ενόσω διαβιούν, εξωτερικά, μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο, όντας σύζυγοι, γονείς, παιδαγωγοί, χειρώνακτες ή εργάτες του πνεύματος, πολίτες, στρατιώ-

τες ή ηγεμόνες. Μερικοί από εκείνους που ζουν έξω ή υπεράνω του χρόνου είναι σωτήρες, ενώ άλλοι απλώς αφήνουν τα πράγματα και τους ανθρώπους να οδεύσουν τον δρόμο τους, αισθανόμενοι ότι δεν εκλήθησαν να παρέμβουν στο πεπρωμένο κανενός και γνωρίζοντας ότι, με το πέρασμα των αιώνων, όλες οι ψυχές που ενδιαφέρονται να σωθούν, θα κατορθώσουν, ούτως ή άλλως, να φτάσουν στην άχρονη ζωή των αγίων. Η διάκριση μεταξύ των δύο αυτών τύπων λυτρωμένων ατόμων αντιστοιχεί, σύμφωνα με τη βουδιστική ορολογία, σε εκείνη μεταξύ του Μποντισάττβα και του Αρχάτ. Αμφότεροι τούτων είναι ελεύθερα όντα, μη υποκείμενα στο νόμο των διαδοχικών επαναγεννήσεων, στα δεσμά του χρόνου. Ενώ, όμως, ο Αρχάτ δεν αντικρίζει τον πεπτωκότα κόσμο παρά εντελώς αφ' υψηλού, μη παρεμβαίνοντας σε αυτόν κατά κανέναν τρόπο, ο Μποντισάττβα, ασκώντας αποκλειστικά και μόνο τη δική του ελεύθερη βούληση, έχει επιλέξει την οδό των διαδοχικών επαναγεννήσεων, προκειμένου να βοηθήσει τα ζωντανά όντα να απελευθερωθούν από τον ωκεανό της ζωής μέσα στον χρόνο.

Η σωτηρία, όμως, την οποία προσφέρουν στον κόσμο οι υπεράνω του χρόνου άνθρωποι είναι πάντα εκείνη, η οποία συνίσταται στη ρήξη των δεσμών του χρόνου, ποτέ εκείνη, η οποία θα έβρισκε την έκφρασή της στην επίγεια ζωή σε αρμονία με τα ιδεώδη της Χρυσής Εποχής: είναι η σωτηρία της ατομικής ψυχής και ποτέ της οργανωμένης κοινωνίας.

Είναι αλήθεια ότι ορισμένοι (μολονότι πάρα πολύ λίγοι) εξ όσων έχουμε χαρακτηρίσει ως υπεράνω του χρόνου υπήρξαν (ή προσπάθησαν να γίνουν) μεταρρυθμιστές με τη συνήθη έννοια της λέξης, με την βοήθεια μη βίαιων μέσων, αλλά κανείς τους, για να πούμε την αλήθεια, δεν υπήρξε σωτήρας της κοινωνίας. Οι σωτήρες, με τη συνήθη, την εντός του κόσμου, έννοια του όρου, εκείνοι, δηλαδή που αναλαμβάνουν την τελειοποίηση όχι μόνο της ψυχής των ανθρώπων, αλλά και της συλλογικής ζωής και των διεθνών σχέσεων, αποτελούν τους λεγόμενους ανθρώπους ενάντια στο χρόνο. Αυτοί καταφεύγουν αναγκαστικά στη βία, αν και όχι πάντοτε σε υλική βία, και ενδέχεται (στην πραγματικότητα οφείλουν) να είναι

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

ελεύθεροι, αυτοί οι ίδιοι, από τα δεσμά του χρόνου, εάν πρόκειται να ενεργήσουν με τη μέγιστη διορατικότητα και αποτελεσματικότητα, αλλά πρέπει να λάβουν υπόψη τούς όρους δράσης μέσα στο χρόνο, να ζουν εξίσου, κατά κάποιον τρόπο, μέσα στον χρόνο. Οι άλλοι, οι υπεράνω του χρόνου, οι οποίοι εμφανίστηκαν ως μεταρρυθμιστές, δεν προσπάθησαν πραγματικά, να αναπλάσουν τον κόσμο με βάση τη δική τους κατανόηση της αιώνιας αλήθειας (ειδάλλως δεν θα είχαν παραμείνει μακράν των βίαιων μεθόδων), παρά το μόνο που έπραξαν ήταν να βιώσουν εντός του κόσμου τη δική τους άχρονη φιλοσοφία. Ο βίος των ανωτέρω, στο βαθμό κατά τον οποίο κατείχαν κάποια σημαντική θέση, όπως αυτή του πλέον αξιοσημείωτου όλων, του Βασιλιά της Αιγύπτου Ακενατών, ο οποίος στις ημέρες του υπήρξε ο ισχυρότερος ανθρωπος επί γης, δεν γινόταν να μην έχει αντίκτυπο σε αυτόν των σύγχρονων τους.

Η μη συμπεριήληψη του ιδρυτή μιας κρατικής θρησκείας (διότι η λατρεία της "θερμότητας και του Φωτός μέσα στον Ηλιακό Δίσκο" που εισήγαγε ο Ακενατών ήταν αναμφισβήτητα αυτού του τύπου) μεταξύ των σωτήρων του κόσμου, παρά μάλλον μεταξύ εκείνων των εξαιρετικά σπάνιων ανθρώπων των υπεράνω του χρόνου, οι οποίοι έζησαν τη ζωή τους σε αυτή τη γη παραμένοντας, ωστόσο, επιμόνως ξένοι στις ζοφερές πραγματικότητές της, μπορεί να φαίνεται περίεργη, όμως τα φαινόμενα απατούν. Όπως, μάλιστα, θα δούμε παρακάτω, εξετάζοντας την υφή της πολύ παρανοημένης Λατρείας του Ηλιακού Δίσκου και τη ζωή του κήρυκά της Βασιλιά Ακενατών, η παραπάνω άποψη είναι και η σωστή.

Το πλέον χαρακτηριστικό στοιχείο των έξω ή υπεράνω του χρόνου ανθρώπων, σε αντιπαραβολή με τους μέσα στο χρόνο ή τους ενάντια στο χρόνο, είναι, ίσως, η σταθερή τους άρνηση να χρησιμοποιήσουν βία, ακόμα και χάριν της προώθησης του πλέον δίκαιου σκοπού. Η άρνησή τους αυτή δεν οφείλεται καθόλου στην υπερευαίσθητη στάση τους έναντι της βίας, όπως συμβαίνει με τους ούτε καλούς, ούτε κακούς λιπόψυχους, που συνθέτουν το ενενήντα τοις εκατό της σημερινής ανθρωπότητας. Η δράση των έξω ή υπεράνω του χρόνου ανθρώπων συνίσταται κατ' ουσίαν (όπως αυτή του ήλι-

ου) στην προσωπική τους ακτινοβολία από δύναμη, ωραιότητα και καλοσύνη: ό, τι κάνουν αποτελεί, φυσικά, ακέραια αντανάκλαση του είναι τους, τίποτα παραπάνω, τίποτα διαφορετικό, τίποτα ξένο προς αυτούς, καθώς έχουν πλήρη συναίσθηση του είναι τους. Η οποιαδήποτε, δε, ουσιαστική επιρροή τους μοιάζει με εκείνη του ήλιου, μια εκ των ἀνώ και εξ αποστάσεως επιρροή, η οποία χαρακτηρίζεται από την απόλυτη αμεροληψία της και την ἀνευ διακρίσεων, ουδέτερη καλοσύνη. Οι ἀνθρώποι αυτοί, ακόμα και αν ζουν μέσα στον κόσμο, δεν πράττουν τίποτα, τουλάχιστον πέραν ορισμένων ορίων, προκειμένου να εξαναγκάσουν τους άλλους να ακολουθήσουν μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, καθώς γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να εκβιάσουν την εξελικτική πορεία των πραγμάτων, ούτε να καταργήσουν τον ρόλο που παίζει ο χρόνος στη ζωή εκείνων, οι οποίοι υπόκεινται ακόμα στον ἀτέγκτο νόμο του. Αυτοί, λοιπόν, όπως ο ήλιος, και πάλι λάμπουν: εάν ο σπόρος είναι ζωντανός, αργά ή γρήγορα θα ανθίσει, δεν έχει σημασία πότε. Η βία δεν θα βοηθούσε παρά σε μια τεχνητή αὔξηση. Εάν, πάλι, ο σπόρος είναι νεκρός; Ας είναι! Πάντοτε υπάρχουν νέοι σπόροι και νέες δημιουργίες. Όσοι ζουν μέσα στην αιωνιότητα μπορούν να περιμένουν.

Καθώς έχουμε πει, όσοι παραμένουν υπεράνω του χρόνου δεν καταφεύγουν στη βία, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι όλοι όσοι απέχουν από τη βία είναι, αναγκαίως, απελευθερωμένες ψυχές, διαβιούσες υπεράνω του χρόνου. Κατά πρώτον, ένας τεράστιος αριθμός δειλών δεν καταφεύγει στη βία από φόβο μήπως ριψοκινδυνεύσει και όλοι αυτοί είναι ο, τιδήποτε άλλο παρά ελεύθεροι από τα δεσμά του χρόνου. Έπειτα, εκείνο, το οποίο συχνά θεωρεί κανείς ως μη βία, εκείνο το οποίο όντως εμφανίζεται υπ' αυτήν την ονομασία, δεν είναι, στην πραγματικότητα, παρά μία περισσότερο δυσδιάκριτη και εξειργασμένη μορφή βίας, άσκηση πίεσης, δηλαδή, στα συναίσθήματα των άλλων, περισσότερο καταπιεστική και, όταν κανείς γνωρίζει σε ποια, κατά περίπτωση, συναίσθήματα να απευθυνθεί, πολλαπλάσιες φορές αποτελεσματικότερη από την άσκηση πίεσης στο υλικό σώμα. Η πολυθαυμασθείσα "μη βία" του μακαρίτη

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

Μαχάτμα Γκάντι ανήκε στην παραπάνω κατηγορία: επρόκειτο για βία σε ηθικό επίπεδο, η οποία δεν ακολουθούσε τη λογική "Κάνε αυτό, αλλιώς θα σε σκοτώσω!", παρά "Κάνε αυτό, αλλιώς θα αυτοκτονήσω!... ενώ γνωρίζω ότι θεωρείς τη ζωή μου αναντικατάστατη!". Βέβαια, αυτή μπορεί να φαντάζει ως "ευγενέστερης" μορφής βία, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένα και το αυτό, πέραν της διαφοροποίησης στην τεχνική της ασκησης πίεσης, με την κοινή βία, ή, μάλλον, λιγότερο ευγενούς μορφής, διότι, ακριβώς λόγω της πλέον εξειργασμένης αυτής τεχνικής, οδηγεί τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι δεν πρόκειται για βία, περιλαμβάνοντας, ως εκ τούτου, ένα στοιχείο εξαπάτησης, ένα εγγενές ψεύδος, πράγμα που δεν συμβαίνει με την κοινή βία.

Ο Μαχάτμα Γκάντι δεν ανήκε με κανέναν τρόπο στην κατηγορία εκείνη των ανθρώπων που επιχειρήσαμε να ορίσουμε ως υπεράνω του χρόνου, αλλά ήταν ένας από τους ανθρώπους εκείνους που θα ονομάζουμε ενάντια στο χρόνο, αποσκοπώντας να εγκαθιδρύσει στο άμεσο παρόν (πάρα πολύ αργά ή... μάλλον πολύ νωρίς) ένα από καθεστώς δικαιοσύνης (ραμ ρατζ) επί της γης. Η περίφημη, ωστόσο, μη βία του (βία σε ηθικό επίπεδο), μη διακρινόμενη από την ειλικρίνεια της ωμής ισχύος, χαρακτηρίζει αυτήν την εποχή ατιμίας στην οποία ζούμε (ανεξαρτήτως πόσο τίμιος και ειλικρινής μπορεί να ήταν ο ίδιος ο Γκάντι). Το κίνημα του Γκάντι αποτελεί, ίσως, την πρώτη περίπτωση στην ιστορία, κατά την οποία εφαρμόζεται σε ευρεία κλίμακα μια συγκεκαλυμμένη μορφή βίας στον αγώνα για έναν καλό σκοπό, η δε δημοτικότητά του στην Ινδία μπορεί εν μέρει να αποδοθεί στο γεγονός ότι ήταν, ή τουλάχιστον έτοι φαινόταν, το μόνο ουσιαστικό όπλο στα χέρια ενός εντελώς αφοπλισμένου και, σε μεγάλο βαθμό, εκ φύσεως απαθούς λαού. Η "μη βία", ωστόσο, γνώρισε και σε άλλες, επίσης, χώρες μια πρωτοφανή δημοτικότητα, πέραν πάσης αναλογίας με την πραγματική της αξία (όπως και η υπερβολική φήμη του μακαρίτη Μαχάτμα Γκάντι όσον αφορά την "αγιότητά" του δεν είναι σε μικρότερο βαθμό δυσανάλογη με την πραγματική του θέση μεταξύ των μεγάλων ανδρών της Ινδίας), οι δε αλλοδαποί (μη Ινδοί) εκείνοι, οι οποίοι

έπραξαν τα μέγιστα προκειμένου να την καταστήσουν δημοφιλή, είναι χαρακτηριστικοί τύποι της παρακμιακής εποχής μας: άνθρωποι που ανατριχιάζουν στην απλή σκέψη οποιασδήποτε υγιούς και ειλικρινούς ισχύος, αλλά οι οποίοι δεν μπορούν καν να αναγνωρίσουν τη βία στο θηικό επίπεδο, άντρες και γυναίκες (ιδιαιτέρως γυναίκες) των Δυτικών Δημοκρατιών, του πλέον υποκριτικού μισού του κόσμου. Η "μη βία" γνώρισε τόση απίχηση στους παραπάνω, στο βαθύμο, ακριβώς, που ήταν μεταφριεσμένη βία. Ακόμα και άνθρωποι στην Αγγλία (μερικοί εκ των οποίων είχαν ζήσει στην Ινδία, και μερικοί εκ των οποίων κατείχαν, επιπλέον, υψηλά πόστα στις τάξεις της γραφειοκρατίας της βρεττανικής αποικιακής διοίκησης) δεν μπορούσαν παρά να θαυμάζουν το κίνημα αυτό, αφού δεν επρόκειτο (ω, όχι!) για τη μισητή εκείνη ωμή δύναμη, την οποία χρησιμοποίησαν κατά τη διάρκεια της ιστορίας (ή την χρησιμοποιούσαν ήδη κατά την εποχή μας) άλλες μεγάλες μορφές ενάντια στον χρόνο, προκειμένου να εγκαθιδρύσουν μια εποχή δικαιοσύνης. Ούτε όμως επρόκειτο, βεβαίως, για τη μη βία των υπεράνω του χρόνου ανθρώπων, οι οποίοι αν ενδιαφέρονταν να σταθούν, περιστασιακά, εμπόδιο στην αναπόφευκτη πτώση των ανθρώπων, είτε δεν θα χρησιμοποιούσαν καθόλου πραγματική βία προκειμένου να εφαρμόσουν τούς χρηστούς νόμους τους (και να αποτύχουν, σύμφωνα με την εγκόσμια θεώρηση των πραγμάτων, όπως ο βασιλιάς Ακεντών), είτε θα εξαπέλυναν ενάντια στο χρόνο όση βία, ενδεχομένως, χρειαζόταν, υπό το πνεύμα των όσων λέγει ο Θεός, όπως παραδίδεται μέσα στη Μπαγκαβάντ Γκίτα, στον πολεμιστή που υπερασπίζεται ένα δίκαιο σκοπό.

Εξόριστοι από τη Χρυσή Εποχή στη δική μας αυτήν του σκότους, οι υπεράνω του χρόνου άνθρωποι, είτε ζουν εντελώς μέσα στο δικό τους εσωτερικό κόσμο, είτε ζουν και δρουν επίσης εντός του παρόντος κόσμου, αλλά σαν αυτός να είναι ακόμα στη Χρυσή Εποχή, είτε απαρνούνται αυτόν τον κόσμο, είτε τον αγνοούν, ή, καλύτερα, τον ξεχνούν, όπως ξεχνά κανείς τα σημάδια της αμαρτίας και της αρρώστιας πάνω σε ένα κάποτε όμορφο πρόσωπο, το οποίο, παρ' όλα αυτά, εκείνος αγαπά. Οι άνθρωποι αυτοί βλέπουν το αιώνιο και

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

Μαχάτμα Γκάντι ανήκε στην παραπάνω κατηγορία: επρόκειτο για βία σε ηθικό επίπεδο, η οποία δεν ακολουθούσε τη λογική "Κάνε αυτό, αλλιώς θα σε σκοτώσω!", παρά "Κάνε αυτό, αλλιώς θα αυτοκτονήσω!... ενώ γνωρίζω ότι θεωρείς τη ζωή μου αναντικατάστατη!". Βέβαια, αυτή μπορεί να φαντάζει ως "ευγενέστερης" μορφής βία, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένα και το αυτό, πέραν της διαφοροποίησης στην τεχνική της ασκησης πίεσης, με την κοινή βία, ή, μάλλον, λιγότερο ευγενούς μορφής, διότι, ακριβώς λόγω της πλέον εξειργασμένης αυτής τεχνικής, οδηγεί τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι δεν πρόκειται για βία, περιλαμβάνοντας, ως εκ τούτου, ένα στοιχείο εξαπάτησης, ένα εγγενές ψεύδος, πράγμα που δεν συμβαίνει με την κοινή βία.

Ο Μαχάτμα Γκάντι δεν ανήκε με κανέναν τρόπο στην κατηγορία εκείνη των ανθρώπων που επιχειρήσαμε να ορίσουμε ως υπεράνω του χρόνου, αλλά ήταν ένας από τους ανθρώπους εκείνους που θα ονομάζουμε ενάντια στο χρόνο, αποσκοπώντας να εγκαθιδρύσει στο άμεσο παρόν (πάρα πολύ αργά ή... μάλλον πολύ νωρίς) ένα από καθεστώς δικαιοσύνης (ραμ ρατζ) επί της γης. Η περίφημη, ωστόσο, μη βία του (βία σε ηθικό επίπεδο), μη διακρινόμενη από την ειλικρίνεια της ωμής ισχύος, χαρακτηρίζει αυτήν την εποχή ατιμίας στην οποία ζούμε (ανεξαρτήτως πόσο τίμιος και ειλικρινής μπορεί να ήταν ο ίδιος ο Γκάντι). Το κίνημα του Γκάντι αποτελεί, ίσως, την πρώτη περίπτωση στην ιστορία, κατά την οποία εφαρμόζεται σε ευρεία κλίμακα μια συγκεκαλυμμένη μορφή βίας στον αγώνα για έναν καλό σκοπό, η δε δημοτικότητά του στην Ινδία μπορεί εν μέρει να αποδοθεί στο γεγονός ότι ήταν, ή τουλάχιστον έτοι φαινόταν, το μόνο ουσιαστικό όπλο στα χέρια ενός εντελώς αφοπλισμένου και, σε μεγάλο βαθμό, εκ φύσεως απαθούς λαού. Η "μη βία", ωστόσο, γνώρισε και σε άλλες, επίσης, χώρες μια πρωτοφανή δημοτικότητα, πέραν πάσης αναλογίας με την πραγματική της αξία (όπως και η υπερβολική φήμη του μακαρίτη Μαχάτμα Γκάντι όσον αφορά την "αγιότητά" του δεν είναι σε μικρότερο βαθμό δυσανάλογη με την πραγματική του θέση μεταξύ των μεγάλων ανδρών της Ινδίας), οι δε αλλοδαποί (μη Ινδοί) εκείνοι, οι οποίοι

έπραξαν τα μέγιστα προκειμένου να την καταστήσουν δημοφιλή, είναι χαρακτηριστικοί τύποι της παρακμιακής εποχής μας: άνθρωποι που ανατριχιάζουν στην απλή σκέψη οποιασδήποτε υγιούς και ειλικρινούς ισχύος, αλλά οι οποίοι δεν μπορούν καν να αναγνωρίσουν τη βία στο θηικό επίπεδο, άντρες και γυναίκες (ιδιαιτέρως γυναίκες) των Δυτικών Δημοκρατιών, του πλέον υποκριτικού μισού του κόσμου. Η "μη βία" γνώρισε τόση απίχηση στους παραπάνω, στο βαθύμο, ακριβώς, που ήταν μεταφρεσμένη βία. Ακόμα και άνθρωποι στην Αγγλία (μερικοί εκ των οποίων είχαν ζήσει στην Ινδία, και μερικοί εκ των οποίων κατείχαν, επιπλέον, υψηλά πόστα στις τάξεις της γραφειοκρατίας της βρεττανικής αποικιακής διοίκησης) δεν μπορούσαν παρά να θαυμάζουν το κίνημα αυτό, αφού δεν επρόκειτο (ω, όχι!) για τη μισητή εκείνη ωμή δύναμη, την οποία χρησιμοποίησαν κατά τη διάρκεια της ιστορίας (ή την χρησιμοποιούσαν ήδη κατά την εποχή μας) άλλες μεγάλες μορφές ενάντια στον χρόνο, προκειμένου να εγκαθιδρύσουν μια εποχή δικαιοσύνης. Ούτε όμως επρόκειτο, βεβαίως, για τη μη βία των υπεράνω του χρόνου ανθρώπων, οι οποίοι αν ενδιαφέρονταν να σταθούν, περιστασιακά, εμπόδιο στην αναπόφευκτη πτώση των ανθρώπων, είτε δεν θα χρησιμοποιούσαν καθόλου πραγματική βία προκειμένου να εφαρμόσουν τούς χρηστούς νόμους τους (και να αποτύχουν, σύμφωνα με την εγκόσμια θεώρηση των πραγμάτων, όπως ο βασιλιάς Ακεντών), είτε θα εξαπέλυναν ενάντια στο χρόνο όση βία, ενδεχομένως, χρειαζόταν, υπό το πνεύμα των όσων λέγει ο Θεός, όπως παραδίδεται μέσα στη Μπαγκαβάντ Γκίτα, στον πολεμιστή που υπερασπίζεται ένα δίκαιο σκοπό.

Εξόριστοι από τη Χρυσή Εποχή στη δική μας αυτήν του σκότους, οι υπεράνω του χρόνου άνθρωποι, είτε ζουν εντελώς μέσα στο δικό τους εσωτερικό κόσμο, είτε ζουν και δρουν επίσης εντός του παρόντος κόσμου, αλλά σαν αυτός να είναι ακόμα στη Χρυσή Εποχή, είτε απαρνούνται αυτόν τον κόσμο, είτε τον αγνοούν, ή, καλύτερα, τον ξεχνούν, όπως ξεχνά κανείς τα σημάδια της αμαρτίας και της αρρώστιας πάνω σε ένα κάποτε όμορφο πρόσωπο, το οποίο, παρ' όλα αυτά, εκείνος αγαπά. Οι άνθρωποι αυτοί βλέπουν το αιώνιο και

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

το αμετάβλητο πίσω από την κατωφερή ορμητική ροή του ρεύματος του χρόνου, το είναι πίσω από το φαίνεσθαι, και, ακόμη και αν ζουν μέσα στον κόσμο των μορφών, των χρωμάτων και των ήχων, με τόση ειλικρίνεια και τόση ένταση, όση ο Βασιλιάς Ακενατών, ο υπέρτατος αυτός καλλιτέχνης, οι εντυπώσεις, ωστόσο, αυτές λαμβάνουν γι' αυτούς ένα εντελώς διαφορετικό νόημα εκείνου, το οποίο έχουν στη συνείδηση των υποκείμενων στα δεσμά του χρόνου ανθρώπων. Οι υπεράνω του χρόνου άνθρωποι απολαμβάνουν επιδεικνύοντας απόσπαση, σαν άτομα που γνωρίζουν ότι δεν θα πεθάνουν ποτέ, όπως επίσης υποφέρουν επιδεικνύοντας απόσπαση, έχοντας διαρκώς επίγνωση του ευδαίμονος, πραγματικού εαυτού τους, ο οποίος είναι πέραν της ηδονής και του πόνου.

Αλλά και ο πεπτωκώς κόσμος δεν μπορεί σε καμμία περίπτωση να τους κατανοήσει, δηλαδή να τους γνωρίσει, όπως ακριβώς και εκείνοι δεν μπορούν να κατανοήσουν το γεγονός της πτώσης του ανθρώπου, στο οποίο δεν συμμετέχουν κατά κανέναν τρόπο, εν αντιθέσει με άλλους, οι οποίοι, συμμετέχοντας σε αυτό, μπορούν και όντως το κατανοούν. Παρά ταύτα, οι άνθρωποι οι υπεράνω του χρόνου, ομοιάζοντες στον μακρινό και πανταχού παρόντα Ήλιο, ρίχνουν ακούραστα το φως τους πάνω μας, το οποίο, μέσα στο αυξανόμενο ζόφος των καιρών μας, είναι σαν μια λάμψη από όλες τις αυγές του παρελθόντος και του μέλλοντος.

Υπάρχουν, όμως, καθώς έχουμε αναφέρει, και άνθρωποι, οι οποίοι διατηρούν μεν μια οπτική Χρυσής Εποχής, γνωρίζοντας πλήρως πόσο θαυμάσιο μέρος, τόσο στο υλικό, όσο και σε άλλου είδους επίπεδο, θα μπορούσε να είναι ο κόσμος, αλλά, από την άλλη, δεν μπορούν ούτε να αποκηρύξουν τη ζωή ως έχει, ούτε να την αγνοήσουν, και οι οποίοι, επιπροσθέτως, είναι προκισμένοι με δ, τι οι Ινδουιστές αποκαλούν φύση του Ξατρύγια: γεννημένοι πολεμιστές, για τους οποίους οι δυσκολίες υπάρχουν μόνον ώστε να υπερβαίνονται και για τους οποίους το αδύνατο κατέχει μια περιεργη γοητεία. Αυτοί, λοιπόν, είναι οι άνθρωποι οι ενάντια στο χρόνο, απολύτως ειλικρινείς και ανιδιοτελείς ιδεαλιστές, πιστοί σε εκείνες τις αιώνιες αξίες, τις οποίες έχει απορρίψει ο πεπτωκώς κόσμος και έ-

τοιμοι να καταφύγουν σε οποιοδήποτε μέσο τους είναι εύκαιρο προς επανεπιβεβαίωση των εν λόγω αξιών στο υλικό πεδίο.

Οι έξω ή υπεράνω του χρόνου άνθρωποι, όντες οι ίδιοι το πολύ σωτήρες ψυχών έχουν, συνήθως, μαθητές, οι οποίοι είναι σαφώς άνθρωποι ενάντια στο χρόνο (ενίστε και μέσα στο χρόνο, αλλά δεν αναφερόμαστε σε αυτούς τους τελευταίους καθώς δεν είναι γνήσιοι μαθητές αγίων, παρά κοινοί εκμεταλλευτές των θρησκειών ή των ιδεολογιών προς ίδιον όφελος). Οι πραγματικοί μαθητές (σε κάποιες, μάλιστα, σπάνιες περιπτώσεις και αυτοί οι ίδιοι οι διδάσκαλοι), όντες ενάντια στο χρόνο, εντελείς οργανωτές, ανενδοίαστοι προπαγανδιστές και αμείλικτοι μαχητές, είναι οι πραγματικοί θεμελιωτές των περισσότερων, αν όχι όλων, μεγάλων οργανωμένων θρησκειών του κόσμου, έστω και αν τα κηρυσσόμενα από τους τελευταίους συνιστούν δόγματα εξαρχής υπεράνω του χρόνου, όπως συμβαίνει εν γένει. Η κατάληξη, λοιπόν, αυτή είναι αναπόφευκτη εφόσον η οργανωμένη θρησκεία είναι πάντοτε, ή σχεδόν πάντοτε, όχι μόνο μια αφ' εαυτής υλική οργάνωση, αλλά στοχεύει επιπλέον, στη ρύθμιση της ζωής χιλιάδων, αν όχι εκατομμυρίων, ανθρώπων μέσα στον παρόντα κόσμο, μέσα στο χρόνο.

Η εξαίρεση στον παραπάνω κανόνα φαίνεται ότι είναι ο Βουδισμός, η μόνη οημαντική διεθνής θρησκεία, η οποία κατέκτησε άνω του ημίσεως μιας τεράστιας ηπείρου (σ.τ.μ.: της Ασίας) χωρίς τη βοήθεια ανθρώπων ενάντια στο χρόνο και χωρίς τη χρήση βίας, εν ονόματι της οποίας ουδέποτε (πλην δύο περιπτώσεων, κατά τις οποίες ενήργησαν μέσα στο χρόνο άνθρωποι, αποκλειστικώς λόγω πολιτικών και όχι θρησκευτικών αιτιών) καταδιώχθηκαν άλλες πίστεις σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας της. Ωστόσο, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η εν λόγω πίστη κυριαρχείται, περισσότερο κάθε άλλης, από την προσμονή της απόδρασης από τα δεσμά του χρόνου και ότι, στην πραγματικότητα, δεν αφορά τη ζωή μέσα στο χρόνο. Εκείνος που αποδέχεται τις διδασκαλίες του Βουδισμού δεν μπορεί να σκεφτεί ότι είναι δυνατόν να υπάρξει ένας καλύτερος κόσμος, παρά μόνον έξω ή υπεράνω του χρόνου. Ως αποτέλεσμα αυτού, όμως, στις χώρες όπου ασπάζονται τον

Βουδισμό, παρά οπουδήποτε άλλού, υφίσταται μια κραυγαλέα α-
συμφωνία μεταξύ των υψηλών θρησκευτικών ιδεωδών και της ζω-
ής των πιστών. Όσο παράξενο και αν ακούγεται, οι θρησκείες που
εξαπλώθηκαν και συντηρήθηκαν εν μέρει με τη χρήση βίας, επη-
ρέασαν στην πράξη, σε πολύ μεγαλύτερο του Βουδισμού βαθμό
τη ζωή των πιστών τους ως συνόλου, παρά τα πολλά συγκριτικά μει-
ονεκτήματά τους και τις όχι τόσο υψηλές ηθικές αρχές τους.

Όταν κανείς ασκεί κριτική εναντίον των εξεχόντων και δραστή-
ριών μαθητών ενός αποσπασμένου από τα εγκόσμια διδασκάλου,
ως μη ακολουθούντων τα διδάγματά του, δεν συνειδητοποιεί επαρ-
κώς το εξής, ότι χωρίς τον ανενδοίαστο ζήλο των μαθητών αυτών, οι
αντίστοιχες οργανωμένες θρησκείες, οι οποίες διατήρησαν, πρέπει
να παραδεχθούμε, ως ένα βαθμό ζωντανό το πνεύμα της εκάστοτε
διδασκαλίας, σε πολλά από τα μέρη στα οποία ακόμα ευδοκιμούν
απλώς δεν θα υπήρχαν, και ότι θα είχαν χαθεί από τον κόσμο πολ-
λοί "πνευματικοί θησαυροί", οι οποίοι χάρουν μεγάλης εκτίμησης.
Εάν κανείς όντως εκτιμά αυτούς τους θησαυρούς, τότε δεν πρέπει
να ψέγει εκείνους τους ενάντια στο χρόνο ανθρώπους, ή συχνότερα
μέσα στο χρόνο, οι οποίοι, προκειμένου να καταστήσουν και να δια-
τηρήσουν αυτούς προσβάσιμους στους ανθρώπους, δεν ωρρώδη-
σαν προ ουδενός. Χωρίς τις βάρβαρες μεθόδους τού Καρλομάγνου,
του σφαγέα των Σαξόνων, τις απαδούσες τόσο εξόφθαλμα του πνεύ-
ματος του Χριστού, οι Γερμανοί, ενδεχομένως, θα παρέμεναν μέχρι
σήμερα προσκολλημένοι στους παλαιούς Θεούς τους, το ίδιο και οι
Νορβηγοί χωρίς τον βίαιο εκχριστιανισμό που επέβαλε ο βασιλιάς
τους Όλαφ Τρύγγβεσσον. Χωρίς τις εξίσου απροκάλυπτες, τις εξί-
σους μισαλλόδοξες και περισσότερο βάρβαρες πράξεις πολλών ενά-
ντια ή μέσα στο χρόνο ανθρώπων, κατά τον δέκατο έκτο και δέκατο
έβδομο αιώνα, η μισή Γκόα και το σύνολο του Μεξικού και του
Περού πιθανόν σήμερα να μην ομολογούσε τη χριστιανική πίστη. Ο
Χριστιανισμός οφείλει πάρα πολλά στους ενάντια στο χρόνο αν-
θρώπους, και ίσως ακόμα περισσότερα στους μέσα στο χρόνο.

Εμείς, οι οποίοι δεν πιστεύουμε στον Χριστιανισμό, μπορούμε,
και όντως το πράττουμε, να τον αποδοκιμάζουμε. Έχουμε γνώση

του γεγονότος ότι πολλοί πνευματικοί θησαυροί, διαφορετικού χαρακτήρα αυτών που περιέχονται στα Ευαγγέλια, οι αλήθειες, δηλαδή, που περιέχονται στις αρχαίες ευρωπαϊκές εθνικές θρησκείες, ή που διατηρήθηκαν επί μακρόν στις ηλιακές λατρείες της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, θησαυροί για τους οποίους ελάχιστα σήμερα είναι γνωστά, χάθηκαν από τον κόσμο λόγω ακριβώς του απρόσωπου ζήλου ανθρώπων, οι οποίοι σκέπτονταν με γνώμονα τη θρησκεία και οι οποίοι ήταν εκ φύσεως ενάντια στο χρόνο (ή λόγω της ανεξέλεγκτης καταστροφικότητας των μέσα στον χρόνο ανθρώπων), όπως αυτών που αναφέραμε παραπάνω. Πιστεύουμε, όμως, ότι όπου συνέβησαν τέτοιες απώλειες το πρόβλημα δεν εντοπίζόταν στη λησμονημένη αλήθεια (η οποία είναι αιώνια), αλλά στους ανθρώπους, οι οποίοι θα έπρεπε να κατορθώσουν να την υπερασπιστούν απέναντι στο νέο και εχθρικό δόγμα. Πιστεύουμε, λοιπόν, κατ' ουσίαν ότι δεν υπήρχαν μεταξύ εκείνων των ανθρώπων αρκετοί ενάντια στο χρόνο, αρκετά, δηλαδή, άτομα, στα μάτια των οποίων οι τώρα πλέον απολεσθείσες διδασκαλίες να ήταν, τότε, επαρκώς ζωντανές, ώστε να αποτελέσουν τη βάση για την οργάνωση της ανθρώπινης κοινωνίας εναντίον του αυξανόμενου κύματος της παρακμής, όχι αρκετά άτομα, τα οποία ήταν προετοιμασμένα, προς υπεράσπιση των αληθειών αυτών σε αυτό το πλαίσιο, να επιδείξουν τόση έλλειψη διστακτικότητας και τόση επιμονή, όση οι Χριστιανοί που επεδίωκαν να τους καταστρέψουν.

Καμμία, λοιπόν, οργάνωση δεν μπορεί να ζει εξω του χρόνου, υπεράνω του χρόνου, ελπίζοντας, ταυτόχρονα, να καταστήσει εκ νέου μια μέρα, τους ανθρώπους κοινωνούς της γνώσης των αιώνιων αξιών, και αυτό το έχουν συνειδητοποιήσει όλοι οι υπεράνω του χρόνου άνθρωποι. Προκειμένου κανείς να εγκαθιδρύσει, ή έστω να προσπαθήσει να εγκαθιδρύσει, εδώ και τώρα μια καλύτερη τάξη πραγμάτων, η οποία να ανταποκρίνεται στην αιώνια αλήθεια υποχρεούται να ζει, τουλάχιστον φαινομενικά, όπως εκείνοι που λειτουργούν ακόμα μέσα στο χρόνο, υποχρεούται να είναι, όπως κι εκείνοι, βίαιος, ανηλεής, καταστροφέας, χάριν διαφορετικών, ωστόσο, σκοπών. Εκεί έγκειται η τραγικότητα της μεταφοράς στην

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

πραγματικότητα κάθε ονείρου περί τελειότητας. Όσο τελειότερο το δύνειρο, όσο, δηλαδή, μακρύτερα από τους όρους της επιτυχούς του εφαρμογής σε αυτόν τον πεπτωκότα κόσμο, τόσο περισσότερο αμείλικτες, αναγκαστικά, πρέπει να είναι οι μέθοδοι όσων επιθυμούν ειλικρινά να το επιβάλουν στους ανθρώπους, είτε πολύ αργά, είτε... πολύ νωρίς.

Γνωρίζοντας τούτα, οι πραγματικοί υπεράνω του χρόνου άνθρωποι είναι οι πρώτοι που κατανοούν και εκτιμούν τις ολόψυχες προσπάθειες των μαθητών τους, οι οποίοι δρουν ενάντια στο χρόνο, οσδύποτε "τρομερές" μπορεί αυτές να φαντάζουν στους κοινούς, ούτε καλούς, ούτε κακούς ανθρώπους. Ο Χριστός στο περίφημο εκείνο έργο του Ντοστογιέφσκι, δεν λέει τίποτα. Τι θα μπορούσε, άραγε, να πει; Δεν υπάρχει τίποτα να πει που θα μπορούσε να καταλάβει ο ηγέτης της στρατευμένης εκκλησίας. Ο Ιεροεξεταστής θα αντικρίζει πάντοτε ένα μυστήριο στο πρόσωπο του Χριστού, όμως ο Χριστός κατανοεί τον Ιεροεξεταστή, εκτιμά την αγάπη του και πριν εγκαταλείψει το κελί της φυλακής του (μαζί και τον κόσμο του χρόνου) τον φιλά.

Καθώς, λοιπόν, έχουμε επισημάνει παραπάνω, κανένας άνθρωπος έξω του χρόνου δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε ουσιαστική επιρροή στην ανθρώπινη κοινωνία, εκτός και αν διαθέτει μαθητές της κατηγορίας που αναφέραμε, ή εκτός και αν είναι ο ίδιος διατεθειμένος να γίνει ένας άνθρωπος ενάντια στο χρόνο, αφού είναι γεγονός ότι μπορεί κανείς να είναι ταυτοχρόνως υπεράνω του χρόνου όσον αφορά την ατομική του θεώρηση των πραγμάτων, και ενάντια στο χρόνο όσον αφορά την εγκόσμια δράση του. Όλοι οι πραγματικά μεγάλοι δημιουργικοί ενάντια στο χρόνο άνθρωποι διαθέτουν και τις δύο αυτές όψεις: είναι οραματιστές με επίγνωση των άχρονων αληθειών, αλλά είναι, επίσης, άνθρωποι, οι οποίοι έχουν συγκλονιστεί μέχρι τα μύχια του είναι τους από την κραυγαλέα αντίθεση μεταξύ του ιδεατού κόσμου, του δομημένου σύμφωνα με τις αλήθειες αυτές, και του πραγματικού κόσμου εντός του οποίου ζουν, και οι οποίοι, κατόπιν όλων όσα έχουν δει και βιώσει, δεν μπορούν ούτε να παραμένουν, πλέον, αποκομμένοι από τον χρό-

νο, μέσα στον δικό τους εσωτερικό παράδεισο, ούτε να συμπεριφέρονται σαν να είναι όλα εντάξει, παρά τους είναι αναγκαίο να αφιερώσουν όλη τη ζωή και την ενέργειά τους στην επαναδιαμόρφωση της απτής πραγματικότητας βάσει του προτύπου του δικού τους οράματος της αλήθειας. Ένας άνθρωπος αυτής της κατηγορίας είναι ο τύπου πολεμιστή Προφήτης Μωάμεθ, ο οποίος ονειρεύεται ένα παγκόσμιο θεοκρατικό καθεστώς και πέτυχε να ιδρύσει ένα μεγάλο πολιτισμό, ο οποίος υφίσταται μέχρι των ημερών μας. Ένας άλλος της ίδιας κατηγορίας, του οποίου η απαράμιλλη μεγαλοσύνη παραμένει ακόμα παραγνωρισμένη, διότι οι ακόλουθοί του έχασαν έναν πόλεμο, αντί να τον κερδίσουν, είναι η τραγική και ωραία μορφή, η οποία δεσπόζει στην ιστορία της Δύσης σήμερα: ο Αδόλφος Χίτλερ.

Προσωπικά έχουμε παρομοιάσει τους μέσα στο χρόνο ανθρώπους με την αστραπή και τους έξω του χρόνου με τον ήλιο. Εάν επιθυμεί κανείς να χρησιμοποιήσει την ίδια μεταφορική γλώσσα, μπορεί να ισχυριστεί ότι οι άνθρωποι οι ενάντια στο χρόνο μετέχουν τόσο του ήλιου όσο και της αστραπής, δεδομένου ότι αυτοί οντως εμπνέονται από τα ριζωμένα στην άχρονη αλήθεια ιδεώδη της Χρυσής Εποχής και υποχρεούνται, προκειμένου, ακριβώς, να είναι σε θέση να υπερασπιστούν σε αυτή τη ζοφερή εποχή τα εν λόγω ιδεώδη στο υλικό πεδίο ενάντια στο ρεύμα του χρόνου, να επιδείξουν όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των ανθρώπων που λειτουργούν μέσα στο χρόνο, η μόνη διαφορά μεταξύ αυτών και των δεύτερων με εντοπιζόμενη στις μεθόδους τους (οι οποίες είναι αναγκαστικά οι ίδιες) αλλά στους ανιδιοτελείς, ουδέτερους σκοπούς των πρώτων, τους οποίους αυτοί υπηρετούν επιδεικνύοντας σκληρότατο ρεαλισμό, με την εντός της Μπαγκαβάντ Γκίτα κηρυσσόμενη, όμως, απόσπαση του πολεμιστή, εφόσον και οι ίδιοι οι σκοποί είναι υπεράνω του χρόνου.

Οι ενάντια στο χρόνο άνθρωποι φτάνουν στη μόνιμη επιτυχία, την αναγνώριση και την αποθέωση από τα εκατομμύρια των ανθρώπων, εφόσον οι ίδιοι ή οι ακόλουθοί τους εγκαταλείψουν το πνεύμα της θεώρησής τους και εργαστούν αποφασιστικά μέσα στο

Η Αστραπή και Ο Ήλιος

χρόνο, συμβιβαζόμενοι με τις δυνάμεις του θανάτου, ή, με άλλα λόγια, εφόσον μέσα τους έχουν (σαν τον Προφήτη Μωάμεθ) περισσότερη αστραπή από ήλιο, ειδάλλως ηπιώνται από τους εκπροσώπους των σκοτεινών δυνάμεων, τσάκιζονται παρ' όλη τη δύναμή τους από το κατωφερές ρεύμα της ιστορίας, το οποίο αδυνατούν να ανασχέσουν. Αυτή, λοιπόν, είναι η μοίρα, η οποία αναμένει πάντοτε όσους επιδεικνύουν υπερβολική μεγαλοψυχία, υπερβολική εμπιστοσύνη, υπερβολική καλοσύνη, όσους έχουν υπερβολική πίστη τόσο στους ξένους, όσο και στους δικούς τους ανθρώπους, όσους δεν διενεργούν αρκετά συχνά και αρκετά επιμελώς εκκαθαρίσεις στο χώρο αυτών που τους ακολουθούν, όσους αγαπούν τους ανθρώπους τους τόσο πολύ, ώστε δεν είναι αρκούντως αμείλικτοι και χαρίζονται, ενίστε, στους φεύγοντες εχθρούς τους, όσους, με μια λέξη, διαθέτουν, σαν τον Αδόλφο Χίτλερ, στην ψυχοσύνθεσή τους πάρα πολύ ήλιο και όχι αρκετή αστραπή.

Καθώς έχουμε πει, η καταστροφή και η δημιουργία είναι αδιαχώριστες. Ακόμα και οι πλέον καταστροφικοί άνθρωποι που λειτουργούν μέσα στο χρόνο είναι, με τον τρόπο τους, δημιουργικοί. Οι υπεράνω του χρόνου άνθρωποι είναι επίσης, με τον δικό τους τρόπο, καταστροφικοί, αλλά ειμέσως, όπως και οι προηγούμενοι δημιουργικοί. Οι ενάντια στο χρόνο άνθρωποι είναι ενεργώς, ενσυνειδήτως και εθελουσίως τόσο δημιουργικοί, όσο και καταστροφικοί, όπως συμβαίνει με Αυτόν Τον Ίδιο Τον Κύριο Σίβα, την θεία αρχή πίσω από κάθε μεταβολή, τον Καταστροφέα, ο Οποίος δημιουργεί συνεχώς εκ νέου, και με τον Βισνού, τον Συντηρητή, ο Οποίος τουλάχιστον μια φορά σε κάθε χρονικό κύκλο, έρχεται ως Κάλκι, προκειμένου να φέρει την ολοκληρωτική καταστροφή. Στο πρόσωπο αυτών το σύμπαν αναζητά για πάντα το πρωταρχικό του στοιχείο, ενάντια στον ακατανίκητο νόμο του χρόνου, ο οποίος το απομακρύνει σταθερά από αυτό, από την αρχή μέχρι το τέλος κάθε διαδοχικής υλικής κοσμικής εκδήλωσης μέσα στο χρόνο.

(Πρώτο κεφάλαιο από το βιβλίο "Η Αστραπή και ο Ήλιος"
[The Lightning And The Sun], Καλκούτα 1958)

Ο Έσχατος Άνθρωπος Ενάντια στον Χρόνο

OΑδόλφος Χίτλερ όχι μόνον ἐπραξε δ, τι ήταν δυνατόν προκειμένου να αποφύγει τον πόλεμο, αλλά και προκειμένου να τον σταματήσει, καθώς επανειλημμένως (πρώτα τον Οκτώβριο του 1939 αμέσως μετά το νικηφόρο τέλος των επιχειρήσεων στην Πολωνία και κατόπιν στις 22 Ιουνίου του 1940, αμέσως μετά την ανακωχή με την ηττημένη Γαλλία) ἐτείνε το χέρι στην Αγγλία, όχι το χέρι ενός ικέτη, πολύ, δε, λιγότερο το χέρι ενός φοβισμένου, παρά αυτό ενός διορατικού και γενναιόδωρου νικητή, ολόκληρη η ζωή του οποίου επικεντρωνόταν σε μια δημιουργική ιδέα, του οποίου το πρόγραμμα ήταν εποικοδομητικό και ο οποίος δεν είχε τίποτα να χωρίσει με τους παραπλανηθέντες αδελφούς εξ αίματος του λαού του, βλέποντας στο πρόσωπό τους, παρά το μήσος τους για το όνομά του, τους μελλοντικούς φίλους και συνεργάτες.

Το γεγονός ότι όλες οι προσπάθειες του Αδόλφου Χίτλερ να αποφύγει τον πόλεμο (ή να τον λήξει γρήγορα και νικηφόρα, τουλάχιστον έντιμα) απέβησαν άκαρπες, δεν αποδεικνύει κατά κανέναν τρόπο την ανεπάρκεια του ως πολιτικού ηγέτη ή ως γνώστη της στρατηγικής, παρά μόνο ότι οι δυνάμεις της διάλυσης, οι συναποιμένες δυνάμεις της σκοτεινής εποχής μας, ενσαρκωμένες στον παντοδύναμο διεθνή Εβραϊσμό, ήταν, παρά την διορατικότητά του

και την ευφυΐα του, τόσο δυνατές, που δεν μπόρεσε να τις κατανίκησει, και ακόμα ότι χρειαζόταν ένας έτι σκληρότερος άνθρωπος ενάντια στον χρόνο απ' όσο εκείνος προκειμένου να τις κονιορτοποιήσει, ότι, δηλαδή, με άλλα λόγια, δεν ήταν ο έσχατος άνθρωπος ενάντια στο χρόνο.

Ο Αδόλφος Χίτλερ το γνώριζε αυτό από τις πρώτες μέρες του αγώνα και τίποτα δεν καταδεικνύει περισσότερο ξεκάθαρα πόσο συνειδητός ήταν σχετικά με τη δική του θέση και σημασία στην ιστορία, από τα λόγια που απηύθυνε κατά το 1928 στον Χανς Γκριμ, στη διάρκεια μιας συζήτησης που διήρκησε μια ώρα και ένα τέταρτο: "Γνωρίζω ότι πρέπει να εμφανιστεί κάποιος άνθρωπος ικανός να δώσει μια τελική λύση στα προβλήματά μας. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ανέλαβα να διεκπεραιώσω το προπαρασκευαστικό έργο (die Vorarbeit), μόνο το πλέον επείγον προπαρασκευαστικό έργο, καθώς γνωρίζω ότι δεν είμαι εγώ ο άνθρωπος αυτός. Γνωρίζω, ακόμη, τι μου λείπει (ώστε να είμαι ο ένας). Όμως, ο άλλος αυτός άνθρωπος παραμένει ακόμα να κοιτάζει τον κόσμο μας αμέτοχος, και κανείς δεν βγαίνει μπροστά, και δεν υπάρχει άλλος χρόνος για χάσιμο".

Εκείνος, ο Οποίος Επιστρέφει Όταν γαρ της μεν ευνομίας μείωσις γένηται, της δ' ανομίας αύξησις, τοτ' εγώ σαρκούματι. Γίνομαι άνθρωπος εν εκάστω αιώνι, εις διατήρησην μεν των αγαθοποιών, εις δλεθρον δε των κακοποιῶν, του δε νόμου εις σωτηρίαν.

Μπαγκαβάντ Γκίτα, 4, 7-8

Η τελευταία ενσάρκωση εκείνου, ο οποίος επιστέφει, του έσχατου ανθρώπου ενάντια στον χρόνο, έχει πολλά ονόματα, καθώς όλες οι μεγάλες πίστεις, όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί, όλες οι αληθινές (ζώσες ή παρωχημένες) μορφές μιας παράδοσης τόσο παλαιάς, όσο και η πτώση του ανθρώπου, του έχουν δώσει και από ένα όνομα. Οι Χριστιανοί μέσα από τα μάτια του ενορατικού της Πάτμου βλέπουν στο πρόσωπό του τον Χριστό κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του, όχι πλέον ως έναν πράο κήρυκα της αγάπης και της

Ο Έσχατος Άνθρωπος Ενάντια στον Χρόνο

συγχώρησης, αλλά ως τον αήττητο αρχηγό των ουράνιων λευκών ιππέων, προορισμένον να φέρει το τέλος του αμαρτωλού τούτου κόσμου και να εγκαθιδρύσει έναν νέο ουρανό και μια νέα γη. Ο μωαμεθανικός κόσμος τον αναμένει υπό τη μορφή του Μαχντί, τον οποίον θα στείλει ο Αλλάχ στο "τέλος των καιρών" για να συντρίψει με τη δύναμη του σπαθιού του όλα τα κακά, "αφού οι Έβραιοί θα έχουν γίνει για άλλη μια φορά κύριοι των Ιεροσολύμων" και "αφού ο Διάβολος θα έχει διδάξει στους ανθρώπους πώς να βάζουν φωτιά ακόμα και στον αέρα που αναπνέουν". Τα εκατομμύρια στο Ινδοστάν τον έχουν από αμνημονεύτων ετών αποκαλέσει (και ακόμα τον αποκαλούν) ως Κάλκι, τελευταία ενσάρκωση της δύναμης που συντηρεί τον κόσμο, δηλαδή του Βισνού, εκείνος, ο οποίος, προς το συμφέρον της ίδιας της ζωής θα θέσει το τέρμα αυτής της εποχής του σκότους και θα εγκαινιάσει μια νέα διαδοχή των κοσμικών εποχών. Εδώ, έχουμε επιλέξει να αποκαλούμε τη νέα αυτή ενσάρκωση με το όνομα που του έχει δώσει η ινδουιστική παράδοση, όχι για να κάνουμε επίδειξη μιας εμβριθούς γνώσης την οποία μάλλον δεν κατέχουμε προσωπικώς, αλλά απλώς διότι δεν τυγχάνει να γνωρίζουμε κάποια άλλη παράδοση, στην οποία οι τρεις τύποι της εκδηλωμένης ύπαρξης, που προσπαθήσαμε σε αυτές τις σελίδες να παρουσιάσουμε προς τα έξω και να ορίσουμε, δηλαδή της ύπαρξης υπεράνω του χρόνου, ενάντια στο χρόνο και μέσα στο χρόνο, βρίσκουν ένα τόσο προφανές αντίστοιχο, όσο στην ινδουιστική σύλληψη της θεότητας.

Ας διευκρινίσουμε λίγο παραπάνω το σημείο αυτό.

Η πολύ γνωστή Τριάδα του Ινδουισμού, ο Βράχμα, ο Βισνού και ο Σίβα, η οποία αναπαριστάται τόσο αριστοτεχνικά από την ινδική τέχνη, είναι ο, τιδήποτε άλλο πλην της απλής μίξης τριών αδιαχώριστων Θεών σε έναν, ό, τιδήποτε πέραν της τριπλής, απλώς, όψης του ενός υπερβατικού και προσωπικού Θεού, αφού συμβολίζει κάτι πολύ περισσότερο θεμελιώδες, δηλαδή την ύπαρξη στην ολότητά της: εκδηλωμένη και ανεκδήλωτη, προσιτή στις αισθήσεις μας, ορατή και απτή, αλλά και πέραν της ικανότητας των αισθήσεών μας να τη συλλάβουν. Η ύπαρξη, το είναι, αποτελεί το μόνο

θεϊκό πράγμα και εκτός αυτής δεν υπάρχει θεϊκότητα και τίποτα εκτός της θεϊκότητας.

Ο Βράχμα, λοιπόν, είναι η καθαυτό και χάριν του εαυτού της (und fuer sich) ύπαρξη, όντας ανεκδήλωτος και συνεπώς έξω και υπεράνω του χρόνου, όντας πέραν της σύλληψης από τον δέσμιο του χρόνου νου και συνεπώς μη δυνάμενος να γνωσθεί. Η ανυπαρξία ναών του Βράχμα στην Ινδία, ή οπουδήποτε άλλού, είναι ενδεικτική: κανείς δεν μπορεί να αποτίσει λατρεία σε εκείνο, το οποίο καμμιά δέσμια του χρόνου συνείδηση δεν μπορεί να συλλάβει, παρά μόνον, το πολύ, να ενσωματώσει, μέσω της ορθής στάσης (καθώς, επίσης, και των ορθών ασκητικών πρακτικών) τον εαυτό του εντός αυτού, να υπερβεί την ατομική του συνείδηση και να ζήσει υπεράνω του χρόνου, εντός του απόλυτου παρόντος, το οποίο δεν επιδέχεται προσδιορισμούς όπως "πριν" και "μετά" και το οποίο είναι η αιωνιότητα.

Ο Βισνού, ο συντηρητής του κόσμου, είναι η τάση κάθε όντος να παραμένει το ίδιο και να δημιουργεί (να γεννά απογόνους) καθ' ομοίωσιν του εαυτού του, είναι η καθολική δύναμη της ζωής σε αντίθεση με την αλλαγή και συνεπώς με την αποσύνθεση και τον θάνατο, η δύναμη, η οποία συνδέει αυτό το δέσμιο του χρόνου σύμπαν με την άχρονη ουσία του, ή κάθε εκδηλωμένο ον με την ιδέα αυτού του όντος, κατά την έννοια, την οποία θα έδινε κάποτε ο Πλάτων στην λέξη ιδέα.

Όλοι οι ενάντια στο χρόνο άνθρωποι (όλα τα ενάντια στο χρόνο κέντρα δράσης, υπό τη συμπαντική έννοια του όρου) είναι ενσαρκώσεις του Βισνού και όλοι, κατά το μάλλον ή ήπτον, σωτήρες του κόσμου, δυνάμεις, δηλαδή, της ζωής, κατευθυνόμενες ενάντια στο κατωφερές ρεύμα της απροσμάχητης αλλαγής, το οποίο είναι αυτό το ίδιο το ρεύμα του χρόνου, δυνάμεις της ζωής, οι οποίες στοχεύουν να επαναφέρουν τον κόσμο στην πρωταρχική, άχρονη τελειότητα.

Ο Σίβα, ο καταστροφέας, είναι η τάση κάθε όντος να αλλάζει, να πεθαίνει ως προς την παρούσα και όλες τις παρελθούσες όψεις του, είναι ο Μαχακάλα, αυτός ο ίδιος ο χρόνος, ο οποίος σύρει το σύ-

Ο Έσχατος Ανθρωπος Ενάντια στον Χρόνο

μπαν προς το αναπόφευκτο τέλος του και, πέραν αυτού, στην όχι λιγότερο ακαταμάχητη επαναγέννησή του, την πηγή μιας νέας Χρυσής Εποχής και για άλλη μια φορά, αργά και σταθερά, στον εκφυλισμό και τον θάνατο, κατά μιαν ατέρμονη διαδοχή.

Οι πραγματικά μεγάλες μορφές που λειτουργούν μέσα στο χρόνο, όπως ο Τζένγκις Χαν, αντανακλούν κάτι από την τρομερή μεγαλοπρέπεια του Σίβα, πράγμα που συμβαίνει και με τις μεγαλύτερες από τις ενάντια στο χρόνο μορφές, καθώς πρέπει όλες (σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό) να κατέχουν τα στοιχεία εκείνα του χαρακτήρα, τα οποία προσιδιάζουν στους ανθρώπους που λειτουργούν μέσα στο χρόνο και στα οποία έχει τις ρίζες της η αποτελεσματικότητα της οργανωμένης βίας, αφού ο Σίβα δεν είναι μόνο ο καταστροφέας, αλλά και ο δημιουργός (ο καλός, ο θετικός) επίσης στο βαθμό κατά τον οποίο όλη η περαιτέρω δημιουργία εξαρτάται από την αλλαγή και, τελικά, από την καταστροφή αυτού που προϋπήρχε. Ο Σίβα, ως η ουσία της αλλαγής μέσω της καταστροφής, είναι στραμμένος προς το μέλλον και από την άλλη μεριά, αυτός ο ίδιος ο Κύριος Σίβα, ο χρόνος προσωποποιημένος, είναι επίσης (όσο και αν αυτό φανεί, ίσως, περίεργο στον αυστηρά αναλυτικό νου) υπεράνω του χρόνου: είναι ο μέγας Γιόγκι, του οποίου το πρόσωπο παραμένει γαλήνιο σαν τον γαλάζιο ουρανό, ενώ τα πόδια του χτυπούν στον φρενήρη ρυθμό του χορού Ταντάβα, μέσα στις φλόγες και τους καπνούς ενός καταρρέοντα κόσμου.

Με άλλα λόγια, ο Βισνού και ο Σίβα, ο κοσμικός συντηρητής και ο κοσμικός καταστροφέας, η δύναμη η ενάντια στο χρόνο και αυτός ο ίδιος ο χρόνος (ο Μαχακάλα) είναι ένα και το αυτό, όντες αμφότεροι ο Βράχμα, η άχρονη ύπαρξη, η ουσία των πάντων, ο εκδηλωμένος μέσα στο χρόνο (και, επίσης, αυτομάτως ενάντια στον χρόνο) αλλά άχρονος Βράχμα. Η ινδουιστική τέχνη έχει κωδικοποιήσει τη μεταφυσική αυτή αλήθεια στην συμβολική μορφή του Χάρι-Χάρα (Βισνού και Σίβα σε ένα σώμα) και την πασίγνωστη Τρίμουρτι, δηλαδή τη μορφή με τα τρία πρόσωπα του Βράχμα, του Βισνού και του Σίβα.

Κανένα ζωντανό ον στον εκδηλωμένο κόσμο, όπως τον βιώνουμε

στη δική μας κλίμακα, δεν ενσαρκώνει καλύτερα αυτή την τριπλή και ολοκληρωμένη ιδέα περί ύπαρξης (τον αιώνιο, συμπαντικό νόμο της συνεχούς μεταβολής που απομακρύνει και της ακατάβλητης έμπνευσης και της άοκνης προσπάθειας που επαναφέρει στην πρωταρχική τελειότητα και την αχώριστη από αυτήν άφατη εσωτερική ειρήνη της αχρονικότητας) απ' ότι ο αϊδιος και αείποτε επιστρέφων άνθρωπος ενάντια στο χρόνο, εκείνος που επανέρχεται εποχή ανά εποχή "εις όλεθρον δε των κακοποιών, του δε νόμου εις σωτηρίαν", ώστε να εγκαθιδρυθεί επί της γης η βασιλεία της δικαιοσύνης.

Ο άνθρωπος, ο μέσα στον χρόνο, δεν φέρει μέσα του παρά ελάχιστα στοιχεία του Βισού, ή, καθώς τα έχω ονομάσει, ηλιακές ποιότητες. Ο άνθρωπος, ο υπεράνω του χρόνου, δεν διαθέτει σχεδόν καμία από τις αστραπαίες ποιότητες του Σίβα, του καταστροφέα.

Ο άνθρωπος, ο ενάντια στο χρόνο, ο οποίος ζει εντός της αιωνιότητας, ενώ δρα μέσα στον χρόνο, σύμφωνα με το Άριο δόγμα της απροσωπόληπτης βίας, διαθέτει την πίστη του Βισού στο πρωταρχικό σχέδιο της δημιουργίας, την ιερή καταστροφική μανία του Σίβα (υπό την προοπτική της περαιτέρω δημιουργίας) και την απροσμέτρητη γαλήνη του Βράχμα, η οποία, επαναλαμβάνουμε, είναι η γαλήνη από κοινού και των τριών: η άχρονη ειρήνη πέραν της κλαγγής όλων των πολέμων μέσα στο χρόνο.

Ωστόσο, κανένας ήρωας ενάντια στο χρόνο δεν εξέφρασε ποτέ με απόλυτη επάρκεια την τριπλή αυτή όψη της διαπερώσας τα πάντα θεότητας και κανείς δεν πρόκειται να το πράξει πέραν του έσχατου.

Αυτός ο τελευταίος σπουδαίος άνθρωπος, ο οποίος θα συνιστά μια απολύτως αρμονική μίξη των πλέον διαμετρικά αντίθετων στοιχείων, εξίσου ήλιος και αστραπή, είναι εκείνος, που αναμένουν οι πιστοί όλων των θρησκειών και οι φορείς όλων, ουσιαστικά, των πολιτισμών, εκείνος για τον οποίο είπε στα 1928 ο Αδόλφος Χίτλερ (συνειδητά ή μη): "Εγώ δεν είμαι αυτός, αλλά αφού κανείς δεν βγαίνει μπροστά ώστε να προετοιμάσει τον δρόμο του, το κάνω εγώ" και τον οποίο έχουμε αποκαλέσει με το ινδουιστικό του όνομα, Κάλκι, εξαιτίας της κοσμικής αλήθειας την οποία αυτό φάνερώνει.

Ο Έσχατος Ανθρωπος Ενάντια στον Χρόνο

Εκείνος, σε αντίθεση με τον Αδόλφος Χίτλερ, δεν θα λυπηθεί ούτε έναν από τους εχθρούς του θείου σκοπού, ούτε έναν από τους διακηρυγμένους αντιπάλους, αλλά επίσης ούτε έναν από τους χλιαρούς, τους καιροσκόπους, τους ιδεολογικά παρεκκλίνοντες, τους φυλετικώς μεμιγμένους, τους μη υγιείς, τους διστάζοντες, τους επιδεικνύοντες μικρότητα, ούτε έναν από εκείνους που φέρουν, είτε στο σώμα, είτε στον χαρακτήρα, την σφραγίδα των ξεπεσμένων καιρών.

Οι συμπολεμιστές του θα είναι οι τελευταίοι Εθνικοσοσιαλιστές, οι άνθρωποι από σίδηρο, οι οποίοι θα έχουν υπομείνει νικηφόρα την δοκιμασία των διωγμών και, ακόμα περισσότερο, αυτήν της πλήρους απομόνωσης μέσα σε έναν ζοφερό και αδιάφορο κόσμο, εντός του οποίου δεν έχουν καμμία θέση και τον οποίο αντικρίζουν αιφνιδιώτας τον με την κάθε τους χειρονομία, με τον κάθε υπαινιγμό, με την κάθε σιωπή τους, χωρίς καν, ολοένα και περισσότερο (στην περίπτωση των νεώτερων) τις αναμνήσεις από τις μεγάλες μέρες του Αδόλφου Χίτλερ να τους στηρίζουν. Είναι εκείνοι, οι οποίοι κάποια μέρα θα επανορθώσουν όλα όσα υπέφεραν κατά την διάρκεια της ιστορίας οι ενάντια στον χρόνο άνθρωποι (όπως και αυτοί οι ίδιοι) για χάρη της αιώνιας αλήθειας, οι σύντροφοι εκδικητές, τους οποίους μάταια επικαλούνταν κατά τη στιγμή του θανάτου οι πέντε χιλιάδες του Φέρντεν στην όχθη του αιματοβαμμένου ποταμού Άλλερ, τα εκατομμύρια των βασανισμένων, απελπισμένων και ετοιμοθάνατων του 1945, όλοι οι ήττημένοι μαχητές ενάντια στο χρόνο, σε κάθε φάση του μεγάλου και άναρχου κοσμικού αγώνα εναντίον των δυνάμεων της διάλυσης, οι οποίες συνυπάρχουν αιωνίως με τις δυνάμεις της ζωής.

Αυτοί είναι η γέφυρα προς τον υπεράνθρωπο, για τον οποίον μίλησε ο Νίτσε, το τελευταίο τάγμα, στο οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ εναπέθεσε την εμπιστοσύνη του.

Ο Κάλκι θα τους οδηγήσει, μέσα από τις φλόγες του μεγάλου τέλους, στη λιακάδα της νέας Χρυσής Εποχής.

Θέλουμε να ελπίζουμε ότι η μνήμη του προτελευταίου και πλέον ηρωικού όλων των ενάντια στο χρόνο ανθρώπων, του Αδόλφου

Χίτλερ, θα επιζήσει, τουλάχιστον μέσα σε τραγούδια και σύμβολα.
Θέλουμε να ελπίζουμε ότι οι άρχοντες εκείνης της εποχής, άνθρω-
ποι του δικού μας αίματος και πίστης, θα του αποτίουν θεϊκές τι-
μές, με τελετές πλήρεις νοήματος και δύναμης, στη δροσερή σκιά
των ατελείωτων μελλοντικών δρυμών, σε ακρογιαλιές ή πάνω σε
παρθένες βουνοκορφές, ατενίζοντας τον ήλιο.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Η αστραπή και ο Ήλιος"
[The Lightning And The Sun], Καλκούτα 1958)

Ο Θάνατος του Αδόλφου Χίτλερ

Αλλοι έχουν περιγράψει (ή έχουν προσπαθήσει να περιγράψουν) πολύ καλύτερα απ' όσο εγώ (που δεν ήμουν εκεί) θα μπορούσα ποτέ, τις τελευταίες μέρες του Τρίτου Γερμανικού Ράιχ: την ακαταμάχητη προέλαση των δύο ακάθεκτων στρατών και των βοηθητικών τους, που εισέβαλλαν στην καρδιά της χώρας, όπου χρόνια πρωτοφανών βομβαρδισμών δεν είχαν αφήσει τίποτα όρθιο παρά ερείπια, τον τρόμο των τελευταίων και πλέον άγριων αεροπορικών επιδρομών, οι οποίες αποδιοργάνωσαν τα πάντα, ενώ ποταμοί επί ποταμών προσφύγων συνέχιζαν να κυλούν προς τα δύτικά (συνειδητοποιώντας ότι, παρ' όλα αυτά, είχαν να φοβηθούν λιγότερα από τους Αμερικάνους, οι οποίοι ήταν εχθροί του Εθνικοσοσιαλισμού χωρίς καμμία άλλη πίστη να βάλουν στη θέση του, σε σχέση με τους Ρώσους, οι οποίοι μάχονταν με πλήρη συνείδηση της συμμαχίας τους με την αντίθετη του Εθνικοσοσιαλισμού πίστη), την φρίκη των τελευταίων απεγνωσμένων μαχών, οι οποίες σκόπευαν στην προσωρινή αναχαίτιση ενός εχθρού που, τώρα πλέον, έβλεπε κανείς στο πρόσωπό του τον νικητή, και την κατάρρευση του ηθικού (την τρομακτική και κενή απελπισία, την πικρία που αφήνει η αίσθηση της εξαπάτησης και του χλευασμού) εκατομμυρίων, στην καρδιά των οποίων η πίστη στον Εθνικοσοσιαλισμό ήταν αχώριστη από τη βεβαιότητα για το αήττητο της Γερμανίας, τα ηθικά ερείπια, που είναι ακόμα πιο τρα-

γικά και μόνιμα από τα υλικά.

Άλλοι περιέγραφαν, ή προσπάθησαν να περιγράψουν, τις τελευταίες μέρες του Βερολίνου υπό τον ανηλεί γ καταιγισμό των ρωσικών πυρών, του Βερολίνου, το οποίο, ιδωμένο από ψηλά "έμοιαζε με τον κρατήρα ενός τεράστιου ηφαιστείου" (για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια της γνωστής Γερμανίδας αεροπόρου Χάννας Ράιτς, η οποία το είδε). Στη μέση της φλεγόμενης πρωτεύουσας, οι μεγάλοι σε έκταση και εμφανείς αλλά ακόμα ανέγγιχτοι κήποι της Καγκελαρίας του Ράιχ. Εκεί, κάτω από τη γη, με λιγοστούς πιστούς του να τον πλαισιώνουν μέσα στο καταφύγιό του, ο Αδόλφος Χίτλερ, ο ενάντια στο χρόνο άνθρωπος, έζησε το τέλος όλου του έργου της ζωής του και όλων των ονείρων του και την αρχή του μακριού μαρτυρίου του λαού του. Διάφορες αναφορές, περισσότερο ή λιγότερο ακριβείς, έχουν φτάσει στον έξω κόσμο σχετικά με τις τελευταίες γνωστές του κινήσεις και λέξεις, δύμως κανείς δεν έχει περιγράψει σε όλο το υπερανθρώπινο μεγαλείο της την τελευταία, πραγματική, εσώτερη στιγμή της αφοσιωμένης ζωής του: την τραγική αποτυχία, αλλά, ταυτοχρόνως (κατά μια θεώρηση υπερβαίνουσα κατά πολύ αυτή των πολιτικών) και κορύφωση.

Υπάρχει ένα κομμάτι στη βιογραφία του νεαρού Αδόλφου Χίτλερ, την οποία συνέθεσε ο Άουγκουστ Κούμπιτσεκ, που είναι τόσο ενδεικτικό, ώστε δεν μπορούμε παρά να το παραθέσουμε σχεδόν ολόκληρο: είναι η περιγραφή ενός περιπάτου προς το Φράιενμπεργκ (ένα λόφο πάνω από το Λιντς) τα μεσάνυχτα, αμέσως μετά από την παράσταση της όπερας του Ρίχαρντ Βάγκνερ, "Ριέντσι", την οποίαν είχαν παρακολουθήσει μαζί ο μελλοντικός Φύρερ και ο φίλος του. "Ημασταν μόνοι", γράφει ο Κούμπιτσεκ, και συνεχίζει: "Η πόλη από κάτω μας είχε βυθιστεί στην ομίχλη. Λες και τον κινούσε μια αόρατη δύναμη, ο Αδόλφος Χίτλερ σκαρφάλωσε στην κορυφή του Φράιενμπεργκ. Τώρα συνειδητοποίησα ότι δεν στεκόμασταν, πλέον, στη μοναξιά και το σκοτάδι, αφού από πάνω μας έλαμπαν τα άστρα".

"Ο Αδόλφος στάθηκε μπροστά μου. Πήρε και τα δύο μου χέρια μέσα στα δικά του και τα κράτησε σφιχτά, κάτι που δεν είχε κάνει

Ο Θάνατος του Αδόλφου Χίτλερ

ποτέ στο παρελθόν. Μπορούσα να καταλάβω από την πίεση των χειρών του πόσο συγκινημένος ήταν. Τα μάτια του άστραφταν πυρετικά. Οι λέξεις δεν κυλούσαν από τα χείλη του με τη συνήθη ευκολία, αλλά πεταγόντουσαν τραχιές και γεμάτες πάθος. Πρόσεξα, ακόμη, περισσότερο από τον τόνο της φωνής του, παρά από τον τρόπο που μου κρατούσε τα χέρια, πόσο τον είχε συγκλονίσει σε βάθος αυτό που είχε ζήσει (η παράσταση του "Ριέντσι")".

"Σταδιακά, άρχισε να μιλάει πιο άνετα. Οι λέξεις έρχονταν με μεγαλύτερη ταχύτητα. Ποτέ πριν και ποτέ ξανά από τότε δεν άκουσα τον Αδόλφο Χίτλερ να μιλάει όπως μιλούσε εκείνη τη νύχτα, καθώς στεκόμασταν κάτω από τα αστέρια, λες και ήμασταν τα μόνα δύο πλάσματα στη γη".

"Είναι αδύνατον να επαναλάβω τα λόγια του φίλου μου εκείνη την ώρα". "Τότε συνειδητοποίησα ξαφνικά κάτι αρκετά αξιοσημείωτο, που δεν είχα παρατηρήσει στο παρελθόν, ακόμα και όταν ο Αδόλφος Χίτλερ μου μιλούσε με σφροδρότητα: ήταν λες και μέσω εκείνου μιλούσε ένας άλλος εαυτός, η παρουσία του οποίου συγκινούσε τον ίδιον όπως ακριβώς και εμένα. Κανείς δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι (όπως συμβαίνει μερικές φορές με τους εξαιρετικούς ομιλητές) ο Αδόλφος Χίτλερ είχε μεθύσει με τα ίδια του τα λόγια. Απεναντίας! Είχα την αίσθηση ότι κι εκείνος βίωνε με κατάπληξη, θα έλεγα, το γεγονός ότι είχε καταληφθεί από αυτό που ξεπήδουσε με πρωτόγονη δύναμη από μέσα του. Δεν μπορώ να κάνω κάποιο σχόλιο πάνω σε αυτό, όμως είναι αλήθεια ότι ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν σε μια κατάσταση έκστασης, μια κατάσταση πλήρους υπέρβασης των εγκόσμιων, κατά την οποία προέβαλλε την εμπειρία του της παράστασης του "Ριέντσι", χωρίς να αναφέρει αυτήν καθαυτή ή την σχετική μ' εκείνη περίσταση, σε ένα ένδοξο όραμα ενός άλλου, συγγενούς με αυτόν τον ίδιο πεδίον. Επιπλέον, η εντύπωση που του είχε κάνει η παράσταση αυτή ήταν απλώς το εξωτερικό κίνητρο, το οποίο τον ώθησε να μιλήσει. Όπως τα νερά ξεχύνονται από ένα σπασμένο φράγμα, έτσι ξεπήδουσαν οι λέξεις από το στόμα του. Με θεσπέσιες, ελκυστικές εικόνες ξετύλιξε μπροστά μου το μέλλον του ίδιου και του λαού μας".

"Μέχρι εκείνη τη στιγμή ήμουν πεπεισμένος ότι ο φίλος μου ήθελε να γίνει καλλιτέχνης, ζωγράφος ή αρχιτέκτονας, αλλά εκείνη την ώρα δεν υπήρχε τέτοιο θέμα: τον απασχολούσε κάτω ανώτερο, το οποίο δεν μπορούσα ακόμα να καταλάβω... Τώρα μιλούσε για μια αποστολή που έμελλε κάποια μέρα να αναλάβει από το λαό μας, προκειμένου να τον οδηγήσει μακριά από τη δουλεία, στα ύψη της ελευθερίας... Πέρασαν πολλά χρόνια μέχρι να μπορέσω να συνειδητοποιήσω τη σημασία που είχε για τον φίλο μου εκείνη η χωρισμένη από όλα τα γήινα πράγματα αστροντυμένη ώρα".

Τώρα, πλέον, πιο ήρεμος, στη μέση των εκκωφαντικών εκρήξεων και του θορύβου των κτιρίων που γκρεμίζονταν, των πυρών και των ερειπίων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, απ' ότι τότε, στην κορυφή του Φράιενμπεργκ κάτω από τα άστρα, απαλλαγμένος από την προσωρινή βαθιά απελπισία, η οποία τον είχε καταλάβει με τα νέα της ρωσικής προέλασης δυτικά του ποταμού Όντερ, ο Αδόλφος Χίτλερ ατένιζε το μέλλον, και το μέλλον αυτό, το δικό του, του Εθνικοσοσιαλισμού και της Γερμανίας, η οποία είχε, πλέον, καταστεί για πάντα το οχυρό της νέας πίστης, δεν ήταν τίποτα λιγότερο από την αιωνιότητα, την αιωνιότητα της αλήθειας, περισσότερο ακλόνητη (και καταπραϋντική) στη μεγαλοσύνη της ακόμα και από αυτή του Γαλαξία.

Ας έρχονταν οι Ρώσοι και ας τους συναντούσαν οι "γενναιόψυχοι Σύμμαχοί" τους από τη Δύση και ας ευφραίνονταν όλοι μαζί πάνω από τις στάχτες του Γ' Ράιχ (όπως έκανε ο Ουίνστων Τσώρτσιλ και η κόρη του Σάρα, που θα τους έβλεπαν λίγες μέρες μετά να χασκογελούν μαζί με Ρώσους αξιωματικούς μπροστά από τον σκελετό του Ράιχσταχ), ας εκκαθαρίζονταν εντελώς από τους κατοίκους του (ή ας μπολσεβιστούταν) το Βερολίνο, ας υπέφερε επί έτη η χωρισμένη στα δύο ή τα τέσσερα Γερμανία μια τέτοιου είδους δοκιμασία, την οποία κανένα έθνος στην ιστορία δεν είχε υποφέρει. Παρ' όλα αυτά, ο Εθνικοσοσιαλισμός, η σύγχρονη έκφραση της κοσμικής αλήθειας, μέλλει να επιβιώσει και να εξαπλωθεί νικηφόρα.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός μέλλει να γνωρίσει εκ νέου άνοδο διότι είναι ειλικρινής προς τη συμπαντική πραγματικότητα και διότι το α-

Ο Θάνατος του Αδόλφου Χίτλερ

ληθινό δεν χάνεται. Η via dolorosa (οδός του μαρτυρίου) της Γερμανίας είναι όντως η οδός προς την επερχόμενη δόξα: πρέπει να διανυθεί, εάν το προνομιούχο έθνος της μέλλει να εκπληρώσει στο ακέραιο την αποστολή της, δηλαδή αν η Γερμανία μέλλει να είναι το έθνος που θα δώσει τη ζωή του για χάρη της ανώτερης ανθρώπινης φυλής, την οποίαν ενσαρκώνει, και το οποίο θα αναστηθεί εκ νέου προκειμένου να αναλάβει την ήγεσία των επιζώντων εκείνων Αρίων, οι οποίοι, επιτέλους (!), πρόκειται να κατανοήσουν το περί ζωής μήνυμά της και να το φέρουν μαζί τους στη δόξα της Αυγής της Χρυσής Εποχής.

Ω, τώρα, τώρα, κάτω από τα ακατάπαυστα πυρά και τον καταιγισμό του ρωσικού πυροβολικού, τώρα, στο χείλος της καταστροφής, πόσο ξεκάθαρα το καταλάβαινε αυτό ο ενάντια στο χρόνο άνθρωπος!

Πάνω από αυτόν και πάνω από τον καπνό των ρωσικών κανονιών και της φλεγόμενης πόλης, πάνω από τον ήχο των εκρήξεων, τα άστρα, εκατομμύρια επί εκατομμυρίων χιλιομέτρων μακριά (τα ίδια αυτά άστρα που είχαν ρίξει το φως τους πάνω στην πρώτη προφητική έκσταση του έφηβου σαράντα χρόνια πριν) άστραφταν με όλη τους τη δόξα στο απέραντο κενό. Ο άνθρωπος, ο ενάντια στο χρόνο, ο οποίος δεν μπορούσε να τα δει, γνώριζε ότι η εθνικοσοσιαλιστική σοφία του, θεμελιωμένη πάνω σε αυτούς τους ίδιους τους κανόνες της ζωής, η σοφία του, την οποία αυτός ο καταδικασμένος κόσμος έχει καταραστεί και απορρίψει, ήταν και πρόκειται, παρ' όλα αυτά, να παραμείνει τόσο απρόσβλητη και αιώνια, όσο και ο αιώνιος χορός των άστρων.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "Η Αστραπή και ο Ήλιος"
[The Lightning And The Sun], Καλκούτα 1958)

Savitri Devi

Η κόρη του Ήλιου

Σε αυτή την Εποχή των Ζόφους (Κάλι Γιούγκα) την οποία διανύοντες,
όπου κάθε απόχρωση των μαύρων, κυριολεκτικώς και μεταφορικώς,
όχι μόνο προβάλλεται παντοιοτρόπως, αλλά προκρίνεται σε όλα τα επίπεδα,
η Σάβιτρι Ντέβι, η ενάντια στον χρόνο Κόρη του Ήλιου,
υπήρξε μία από τις ελάχιστες κρυστάλλινες, ανυποχώρητες
και στεντόρειες φωνές που αντιπαρέθεσαν στην σκιώδη λαιλαπα
του “μοντέρνου κόσμου” των Ηλιακό Λευκό Λόγο,
όχι μόνο για μία φιλοσοφία ζωής αλλά και ένα προσκλητήριο,
όπως αυτό του Χαιμνταλλ, για την τελική αναμέτρηση και νίκη
των Δυνάμεων του Φωτός επί εκείνων του Σκότους.